

Marisa MACKLE

POLIROM

Un tip la înălțime

CHIC

Galbenia

CHIC

„Un roman jocos, spiritual și amuzant al unei
scenariete în plină ascensiune.”

Irish Tatler

„Marisa Mackle este regina poveștilor
romantice.”

Daily Mirror

„Una dintre cele mai bune autoare olandeze.”

Woman's Way

MOBILITA & LITTO

www.mobilita.ro

www.poezie.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu

Marisa Mackle, *The Mile High Guy*

Copyright © Marisa Mackle, 2004

All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Deacrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACKLE, MARISA

Un tip la înălțime / Marisa Mackle; trad. de Laura Crăciun. - Iași: Polirom, 2007

ISBN: 978-973-46-0754-9

I. Crăciun, Laura ^{fb|ondi} (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Marisa
MACKLE

Un tip
la înălțime

Traducere din limba engleză
de Laura Crăciun

POLIROM
2007

Marisa Mackle s-a născut în Armagh, Irlanda de Nord, iar în prezent „face naveta” între Irlanda și Spania. A lucrat ca stewardesă pentru o companie aeriană care efectua curse europene, dar de câțiva ani a renunțat la slujbă pentru a se apuca de scris. Primele sale romane, *Mr Right for the Night* (2002) și *So long Mr Wrong!* (2003) au devenit bestselleruri internaționale, iar presa literară i-a trecut deja numele pe lista celor mai bune autoare irlandeze ale momentului.

Un tip la înălțime (2004) este un conflict al civilizațiilor la 11 000 de metri altitudine. Katie lucrează ca stewardesă și are zilnic de-a face cu vedete de toate soiurile, pe care le răsfăță cu bună-tățile rezervate pasagerilor de la clasa întâi. Dar când, în cursul unui zbor transatlantic de la New York la Dublin, unul dintre aceștia se dovedește a fi bărbatul visurilor ei, iar atracția este reciprocă, manualul însoțitorilor de bord n-o ajută pe Katie să facă față situației.

Mulțumiri

Le mulțumesc :

Lui Dumnezeu pentru tot.

Sheilei Collins pentru că este cea mai bună bunică din lume.

Lui Eamonn și Daphne Mackle pentru că sunt niște părinți minunați.

Surorilor mele, Tara și Naomi, și prietenelor mele, Leah, Noelle, Catherine, Karen, Fiona, Niav, Rachel, Barbara și Angela, Leisei și în special lui Roxanne Parker.

Lui Sine Quinn și Marjorie Parker pentru munca lor asiduă și lui Alison O'Reilly pentru PR.

Lui Dave Lawlor, Sile McArdle, Stephen Rae, David Diebold și Frank Coughlan de la *Evening Herald* și Fionnulei McCarthy de la *Woman's Way*.

Lui Jim FitzPatrick pentru fotografia de pe copertă și Tatiannei pentru cafea, pentru că mă face să râd și îmi hrănește preaiubitele pisici.

Scriitoarelor Tina Reilly, Suzanne Higgins, Catherine Barry, Maeve Binchy, Julie Parsons, Cathy Kelly, Claire Dowling, Shari Low, Deirdre Purcell, Mary Stanley, Marita Conlon McKenna, Dawn Cairns, Jacinta McDevitt, Sarah Webb,

Catherine Dunne, Martina Devlin, Miriam Lee, Collette Caddle, Gemma O' Connor, Niamh O' Connor, Annie Sparrow, Cauvery Madhaven, Melissa Hill, Anne-Marie O'Connor, Mary Hosty și Tracy Culleton pentru sprijinul lor și momentele amuzante pe care le-am petrecut împreună!

Ca întotdeauna, le mulțumesc din inimă Sfântului Ioan și Sfântului Anton.

Și cititorilor mei, multe mulțumiri pentru că îmi cumpărați cărțile. Încă mă mai apucă amețeala de uimire când văd pe cineva care le citește. Putem ține legătura prin intermediul site-ului

www.marisamackle.com

*Această carte îi este dedicată incredibilei
mele bunici, Sheila Collins, cu toată
dragostea mea.*

Capitolul 1

De acum încolo rămân singură... sau mă mulțumesc cu un tip mediocru.

Fără bărbați frumoși.

Nu.

Cu cât mai banali, cu atât mai bine.

Bărbații banali sunt mereu recunoscători.

Cel puțin așa cred.

Ieșeam în oraș doar cu tipi superbi până când l-am întâlnit pe Tim. Și Tim nu este tocmai arătos. E ceea ce aș numi „plăcut”. Cel puțin, mama l-ar descrie ca fiind plăcut. Probabil de-aia nu sunt nici îndrăgostită de el și nici nu îl doresc. Și probabil de-aia nici nu mi se pare un tip sexy. Pentru că nu vreau să fac sex cu cineva care e pe placul tuturor. Nu e nimic incitant în asta.

Prietenii mei cred că mă adoră. Dar un adorator n-o să-mi ia niciodată mințile în pat, nu?

Un adorator o să-mi facă o cană cu ceai. Și o să-mi cumpere șervețele când o să am gripă. Și asta e foarte bine. Dar ce se întâmplă când mă însănătoșesc? Ha? Și vreau pe cineva să ne hârjonim la pielea

goală atârnați de perdele. Ce se întâmplă atunci?

Mamei mele îi plac bărbații care vorbesc despre plante. De-aia îi e simpatic Tim. Și lui îi plac plantele, deși, din fericire, nu vorbește cu ele. Cel puțin, nu din câte știu eu. Și mai și lucrează într-o bancă. Poate asta e încă un motiv pentru care îl place mama. Consideră că e un tip stabil. Și e. Stabil și sigur. Dar îndrăznesc să spun că și un pic plictisitor.

Și tata îl place.

Cel puțin așa cred.

Pe de altă parte, tata nu vorbește prea mult, așa că e greu să-ți dai seama. Sora mea, Ruth, crede că Tim e în regulă. Și e destul de vehementă în privința asta. Dar, luând în considerare ce gusturi proaste are în materie de bărbați, părerea ei nu prea contează.

O prietenă îmi spune că sunt norocoasă să îl am pe Tim. Dar asta vine de la o tipă recunoscătoare pentru orice acoperiș deasupra capului, un job care să-i asigure o pensie și o rulotă în Wexford, unde se duce în fiecare an în vacanță. Singură. Așa că, din câte vă puteți da seama, deși e o fată foarte drăguță, recunoscătoare, nu e chiar genul care să-și asume riscuri. Și, ca să fiu sinceră, e ultima persoană de la care aș cere sfaturi în materie de relații.

Vedeți voi, vreau un bărbat incitant. Cineva căruia să nu-i fie frică să testeze limitele. Un spirit liber. Și cineva care vorbește

despre... ei bine, lucruri pe care nu aş vrea să le audă altcineva. Mai ales mama.

Oricum, nu ar trebui să îl vorbesc de rău pe Tim. Nu am nici un motiv. Nu e nimic *în neregulă* cu el. De fapt, cred că ar fi un tip aproape arătos dacă ar da jos burta de la bere şi ar scăpa de puloverele maro şi verzi. Dar Tim e Tim. Măcar şi-a ras barba aia oribilă.

A făcut-o pentru mine.

E cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine.

Oricum, acum am mai crescut.

Şi sunt mai înțeleaptă.

Nu prea mai pun preţ pe aparenţe. Sau pe persoane care să îmi ia minţile în pat. E atât de superficial şi neplăcut. Şi, oricum, cui îi mai pasă de lucruri gen să primeşti flori în fiecare săptămână? După cum spune şi Tim mereu, „nu ar trebui să te încrezi într-un bărbat care cumpără flori. Înseamnă că ascunde ceva“. Hmmm. Interesant.

Odată mă întâlneam cu un tip din New York.

Un tip pe nume Geoff.

Un director de publicitate plin de succes care lucra pe Madison Avenue.

Care trimitea flori în fiecare săptămână.

Şi probabil mă înşela de două ori pe săptămână.

Eram o fată bleguţă.

O toantă de fapt.

Mereu făceam schimb de tură cu ceilalți din echipajul de zbor.

Da, sunt însoțitoare^{fb} de zbor. Sau stewardesă, dacă preferați. Sau membră a personalului de bord. Atâta timp cât nu-mi spui „parașută“ sau „păpușica“, nu mă agit. Scuze, am uitat cumva să vă spun cum îmi câștig o amărâtă de pâine? Păi acum știți. De fapt, probabil v-am servit și probabil nici nu v-ați ridicat privirea în timp ce vă turnam un pahar de apă minerală în care am pus două cuburi de gheață și o felie de lămâie. Dar, sigur, nu m-ați luat drept o tipă prea prietenoasă. Probabil vi s-a părut că voioșia mea e de fațadă. Dar, de fapt, sunt destul de prietenoasă tot timpul. Cu majoritatea oamenilor. Și, dacă nu m-ai călcat niciodată pe coadă, probabil cred că și tu ești o persoană drăguță. Pentru că, în general, cred că toată lumea e drăguță. Mai ales după ce beau câteva pahare. Atunci cred că toată lumea e absolut minunată și vreau să îmbrățișez oamenii și să le cer adresa de e-mail ca să le pot scrie când sunt trează.

Bineînțeles, când sunt trează, ultimul lucru pe care aș vrea să îl fac este să trimit e-mailuri persoanelor cu care am stat de vorbă la petreceri. De fapt, mereu mă simt rușinată când, în dimineața de după o petrecere, îmi deschid geanta și găsesc adrese de e-mail și numere de telefon scrise pe spatele biletelor de autobuz și al pachetelor de țigări.

Și bineînțeles că nu am niciodată detaliile de legătură ale tipului pe care l-am considerat cel mai atrăgător de la petrecere. Nu. De fapt, niciodată nu pot să-mi dau seama unde a dispărut tocmai el la sfârșitul nopții. De obicei îmi amintesc vag că i-am spus unui bărbat superb să nu plece nicăieri fără mine. Și, bineînțeles, exact așa face... dar să lăsăm asta... învăț tot timpul... câștig experiență.

Data viitoare când îl zăresc pe bărbatul visurilor mele, nu o să mai beau (în orice caz, nu cine știe ce) și o să arăt foarte bine... și să sperăm că o să fiu mai slabă decât sunt acum, pentru că urmez un soi de dietă. Pe de altă parte, când nu țin eu dietă?

Acum. Unde rămăsesem?

A, da. New York și Geoff.

Am fost la New York și înapoi. Cu un ceainic în mână. De sute de ori. Spuneam „ceai/cafea“. De mii de ori. Și ocazional împiedicam oameni beți să deschidă ușile avionului.

Toate astea în numele dragostei.

Sau al prostiei, de fapt.

Vedeți, într-o zi m-am hotărât să-mi surprind iubitul din New York.

Da, chiar a fost o „surpriză“ pentru el. Când am intrat în apartamentul lui, o blondă se... ăă... odihnea pe patul lui.

Vă închipuiți ce șoc? Geoff a spus că poate să-mi explice. I-am spus să nu se obosească. Dar, acum că mă gândesc, poate ar fi trebuit să îl las să îmi explice. Doar ca

să aud ce-ar fi putut să îi treacă prin cap. Știu că lucra în publicitate, dar, Doamne, ar fi trebuit să fie geniu ca să inventeze o scuză plauzibilă pentru asta.

Dar în acel moment eram prea mâhnită să mai stau să ascult o poveste cusută cu ață albă în timp ce blonda se îmbrăca. Așa că am fugit până pe Fifth Avenue, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. De fapt nu, nu am fugit. Doar am mers foarte repede pentru că așa face toată lumea la New York. Și poate plângeam puțin, dar pentru că purtam ochelarii mei de soare Gucci falși, pe care îi cumpărasem de pe Canal Street cu doar zece dolari, arătam aproximativ normal.

Bineînțeles că a fost vina mea. M-am lăsat folosită ca o cârpă. *Eu* am hotărât să iau zboruri transatlantice doar ca să îl văd de două ori pe săptămână. Nu a trebuit niciodată să mă convingă. El era Mary, iar eu eram mielușelul lui. Ținându-mă după coada lui peste tot. Jalnic, știu. Dar oamenii privesc deseori cu groază în urmă, la modul în care i-au lăsat pe alții să-i trateze. Eu, din păcate, nu fac excepție de la regula asta nesuferită.

Bineînțeles că Geoff nu a venit niciodată la mine în Irlanda.

Nici măcar o dată.

Deși îmi spunea că i-ar plăcea să vină pe la mine cândva.

Stră-stră-străbunicul lui era din Co. Roscommon și mi-a spus odată că ar fi mișto să-și caute rudele cândva.

Dar nu a găsit niciodată timp.

Privind în urmă, e ușor să-mi dau seama unde am greșit. Am alergat prea mult după el. Firește că ar fi trebuit să fiu mai stăpânită. Dar nu am fost. Ar fi trebuit să rămân la zborurile matinale. În loc să mă duc la New York una-două. Ca să mă țin după Geoff. Dar urăsc să mă ocup de zborurile de dimineața devreme. Sunt al naibii de nesociabile. Mă refer la cele de la ora 5.45. Zboruri păcătos de matinale. Către locuri ca Frankfurt sau München.

De asemenea, zborurile astea pot să fie și destul de plictisitoare. Pentru că lucrezi mai ales cu femei măritate care trebuie să se întoarcă înainte de prânz să-și ia copiii. Și stai în anexă, vorbind despre mașini de spălat și tarifele crescânde pentru babysittere.

Dar partea bună a zborurilor matinale este că nu se servește alcool și pasagerii sunt aproape mereu adormiți. Pasagerii care dorm ca bebelușii sunt preferații mei.

DENF-ii îmi plac cel mai puțin dintre pasageri. Ei sunt oamenii care zboară o dată pe an spre locuri însorite și au tendința să își înceapă vacanța în barul aeroportului. La drumul de întoarcere, se îmbracă în pantaloni scurți, cămăși hawaiene și șlapi, încă plini de spiritul vacanței. Aterizând în Dublin, unde e frig și umed, realitatea îi lovește de când se deschide ușa avionului, și țipă „Dumnezeule, e al naibii de frig!”. Of, DENF-ii! Nu or să se învețe niciodată minte? Totuși, zborurile de noapte

nu sunt atât de rele ca acelea de dimineată, când te trezești la ora 4, să zicem. E groaznic să te trezești la o asemenea oră. Mai ales în weekend. E oribil să iei micul dejun când știi că prietenii tăi ronțăie undeva chipsuri cu aromă de curry, după o noapte de pomină în oraș.

Duminica, din nu știu ce motiv, nu pot să scap de zborul de noapte spre Bruxelles. Înainte să începeți să vă întrebați de ce ar vrea cineva să zboare spre Bruxelles la ora aia, lăsați-mă să vă explic faptul că acești pasageri de obicei fac escală la Bruxelles, îndreptându-se spre destinații mai exotice. În caz că vă gândeați că politicienii noștri fac ore suplimentare!

Acum am pierdut iar firul povestirii. Scuze, am tendința să fac asta. Bine. A, da. Înapoi la bărbații mediocri. Am citit undeva cândva că e mai bine să fii cu cineva care te place puțin mai mult decât îl placi tu pe el. Bun sfat. Iubiții mei m-au plăcut mereu un pic mai mult. La început, cel puțin. Știți cum e. Oamenii mereu fac eforturi imense la începutul unei relații promițătoare, nu-i așa ?

Dar apoi, după un timp și după mai multe cine romantice decât ar fi nevoie, eu, una, devin leneșă și încep să mă îngraș. Apoi nu prea mai am chef să ies și să cunosc oameni. Pentru că nu îmi mai vine nici o haină. Apoi, din nu știu ce motiv, par să reînvii idila mea cu DVD player-ul și vreun fast-food din zonă și uit să îmi reînnoiesc abonamentul la sală.

Apoi încep să îmi sun „sus-numitul“ prieten pe mobil, cu cereri. Cele mai obișnuite:

„Poți să îmi iei și mie un pachet de țigări, o sticlă mare de vin și o revistă *OK!* în drum spre mine? Chinezească? *OK*, grozav. Comandă-mi legume cu curry și orez prăjit cu ou. Și câteva pachetele de primăvară“.

După o vreme nu mă mai deranjez să mă machiez sau să mă aranjez, pur și simplu deschid ușa în pijamale, îi aduc aminte sus-numitului iubit să nu se împiedice de pistică și îl pup fără prea mult interes.

Asta se întâmplă cam cu o săptămână înainte de discursul cu „Nu cred că o să meargă“. Ați crede că mi-am învățat lecția până acum. Dar prevăd vreodată discursul? *Niciodată*. Poate sunt naivă, dar mereu vine ca un șoc. Vedeți voi, mereu am crezut că, odată ce ajungi să te simți în largul tău cu un bărbat, ar trebui să te vadă așa cum ești de fapt.

Pare logic, nu?

Dar se pare că lucrurile nu decurg deloc așa.

Și după vreo două săptămâni în care îmi plâng singură de milă, recuperez cântarul, mă tund, îmi înnoiesc garderoba, pun sub cheie DVD-urile, mă înscriu la niște cursuri la seral și o iau de la capăt.

Apoi sunt în oraș într-o seară; dansând și redevenind fata de gașcă, înconjurată de bărbați, când de obicei îmi văd fostul holbându-se la mine. Și îl ignor, pentru că am trecut peste. Și mi-am petrecut atâta

timp convingându-mă că mi-e mai bine fără, încât am început să o cred.

Bineînțeles că sus-numitul fost prieten se apropie de mine și încearcă să-mi explice că a făcut o mare greșeală. Dar nici nu vreau să aud. Bunica îmi spunea mereu că „nimic nu e mai mort decât dragostea moartă” și eu o cred. Cine sunt eu să învii morții?

Așa că, dacă ești un fost de-al meu și citești asta, acum știi de ce nu o să ne împăcăm.

Niciodată.

Dar e un cerc vicios. Odată ce arăt iar bine, destul de des un nou armăsar apare în scenă jurându-mi dragoste eternă. Și, desigur, mă țin tare. Cel puțin la început. Și îi spun că mi-e foarte bine singură, „mulțumesc mult”.

Dar apoi, din nefericire, sucomb. E foarte greu să ignori pe cineva care îți spune că ești cea mai frumoasă fată din lume. Chiar dacă știi că încearcă doar să te ademenească în pat... apoi înapoi la monotonia filmelor de acțiune, a plimbărilor de duminică și serilor de vineri petrecute făcând conversație de complezență cu oameni pe care nu îi cunosc (colegii lui). Și, înainte să-ți dai seama, te-ai îngrășat la loc, ți se văd iar rădăcinile și lui îi stă pe vârful limbii discursul cu „Nu e vina ta, e vina mea”. Desi e vina mea. Cel puțin în ochii lor.

Și brusc sunt din nou disponibilă.

Ca o marfă fără eticheta cu preț.

Dar sunt încântată să vă aduc la cunoștință că de aproape trei ani sunt singură. Ei bine, singură dacă nu luăm în considerare faptul că se presupune că sunt cu Tim. Sunt fericită și sănătoasă. Și deși nu mă bucur de „culmile” dragostei, cel puțin nu mai trebuie să sufăr din cauza „prăpastiei” respingerii, să aștept telefonul să sune, să fiu permanent suspicioasă etc.

Îmi plac ieșirile în oraș „cu fetele”, să sorb vin, să îmi ascult prietenele plângându-se de iubiții lor. Desigur, știu că, deși se plâng, tot cred că le e mai bine decât mie. Până la urmă, îmi petrec serile de vineri și sâmbătă vânzând bere ieftină la cutie găștilor de puști beți care pleacă la Ibiza. Și nici nu întineresc. Dar nu mă deranjează. Cel puțin nu trebuie să suport serate cu rude nesuferite (Doamne, părinții mei mi se par de-ajuns!) sau să mă cert în ce casă o să iau cina de Crăciun.

Chiar în acest moment, în timp ce vă pun la curent cu viața mea amoroasă, stau în partea din spate a unui Airbus 330, în pauză. Mă întorc acasă de la New York.

Dar o pauză într-un avion nu se compară cu o pauză oriunde altundeva, așa că nu mă aștept la prea multă liniște. Să încerc să vă explic. Dacă ați lucra într-un magazin, în mod normal ați lua prânzul în oraș. Sau voiam să spun că măcar nu trebuie să stați la casă, molfăind un sandvici. De asemenea, dacă ați lucra într-un birou, ați putea să ieșiți sau să mergeți la cantină

Dar într-un avion nu poți să ieși pur și simplu la o gură de aer curat. Așa că trage perdeluța și speră ca pasagerii să îți respecte intimitatea măcar câteva minute. Până la urmă, ceilalți membri ai echipajului ocupă de ei în timpul pauzelor tale.

Dar viața e nedreaptă și, nu după mult timp, vreun bătrânel trage perdeaua și aruncă un șervețel folosit pe tava mea. Eu cred că el crede că îmi face o favoare. Că mă scutește să îl culeg de pe jos mai încolo. O altă femeie urlă că una din toalete dă până dinafară. O rog pe politician să se adreseze unui alt membru al echipajului, pentru că eu sunt în pauză. Din nefericire, a reușit doar să îmi taie pofta de sandviciul meu cu brânză și murături.

Pauza mea se termină în curând. Nu mă simt prea bine. E ciudat să iei masa la patru dimineața. Niciodată nu știu dacă ar trebui mai degrabă să iau cina sau micul dejun, așa că de obicei le iau pe amândouă: omletă și puțină înghețată. Sau biscuiți, brânză, fulgi de porumb și bomboane de ciocolată.

Apoi mă dau cu ruj, așa par să zâmbesc chiar și atunci când nu o fac. L-am luat săptămâna trecută din Duane Reades cu 99 de cenți. A meritat fiecare banuț.

Însă partea cea mai bună a acestui stil de viață o reprezintă cumpărăturile. Totul e la reduceri în State. Dacă nu e la reduceri, nu cumperi. Simplu. Am o groază de

prostioare. Toate cumpărate pentru că erau chilipiruri față de prețul inițial.

Vreo 30 de sticle de dizolvant zac pe jumătate pline în fundul șifonierului meu. Și cutii peste cutii de pastile: care să mă mențină slabă, cu părul strălucitor, picioare curate, sinusuri desfundate, dinți albi, vâioasă, cu ciclu regulat și conștiința împăcată. Nu știi niciodată când ai putea avea nevoie de aceste mici comori, nu?

Până la urmă, într-o bună zi nu o să mai zbor, și cum o să mai fac atunci rost de tuburi foarte mari de cremă de mâini și ser pentru accentuarea buclelor?

Oricum, gata cu mormăiala, e timpul să ies din nou și să mai servesc încă o sută de ceaiuri și cafele. Ah. Urăsc perioada asta, pentru că oamenii încep să se trezească și razele de soare se strecoară prin hublouri, deși e de-abia vreo 5.30 a.m. Mirosul de picioare este insuportabil. De ce pasagerii care zboară peste Atlantic își scot pantofii și, mai rău, cum pot să se *gândească* măcar să intre într-o baie minusculă cu picioarele goale? Toată lumea vrea apă cu gheață, mai ales cei care au băut alcool la greu în ultimele ore.

Unii pasageri, când aud că băutura e gratis, o dau pe gât de parcă le-ar lua-o cineva de la gură. Dar orice are un preț. Și mahmureala în avion e un preț de-a dreptul usturător. Ciudat cum acești călători nu mai sunt așa de joviali cum erau atunci când se urcau în avion, pe aeroportul JFK, nu?

Bebelușii se trezesc și încep să plângă. Copiii țipă „Taaaatiuuuuuuu, cât mai aveeeeeem?”. Adulții caută aspirină și pungi pentru rău de avion și de-abia aștept să aterizăm.

O să încerc să dorm câteva ore după ce ajung acasă. Sper să nu-mi întâlnesc părinții în scurtul drum de la ușă până la mine în dormitor. Nu că aș avea ceva cu părinții mei, dar după o noapte albă, în care am stat închisă într-o cutie metalică neaerisită, împreună cu vreo două sute de pasageri, urăsc întrebările fără sens de genul „Cum a fost la New York?”.

Acum îmi fac, absentă, ca un zombi, cea-iul. Neatentă, îmi torn jumate din apa fiartă pe mână. Nici o pagubă totuși; într-un avion, apa nu e niciodată destul de fierbinte încât să te arzi rău, însă observ că autobronzantul meu Sunshimmer se scurge rău. Debbie e în spatele meu. Debbie și cu mine ne-am făcut instruirea împreună și ne înțelegem destul de bine. Dar în seara asta nu am prea văzut-o, pentru că a fost la clasa întâi, servindu-le șampanie barosanilor.

— Închipuie-ți, îmi șoptește ea, avem următoarele trei zile libere. De-abia aștept!

Dispare din nou, și eu mă uit lung în urma ei, ușor năucită.

E ciudat cum membrii echipajului de zbor par așa de încântați de zilele libere. Eu nu sunt de acord cu teoria asta. Nu cred că avem mai mult timp liber decât alții. Pentru că în prima zi după o călătorie peste Atlantic nu faci decât să dormi. Și când în sfârșit te

trezești, ceasul tău biologic a luat-o razna și nici nu mai știi dacă e zi sau noapte. Asta pentru mine înseamnă chin, nu timp liber.

Oricum, nu mă plâng – bineînțeles că nu – până la urmă, ce altă slujbă îți mai oferă posibilitatea să stai trei zile în L.A., timp în care cea mai dificilă decizie o să fie dacă să îți faci pedichiura înainte sau după prânz? Și dacă o să fie vreodată prea greu, o să plec. De ce să rămâi într-un loc de muncă pe care îl urăști și să-ți petreci timpul vâlcărindu-te? Viața nu e destul de lungă pentru așa ceva.

Acum suntem pe aeroportul Shannon, unde coboară unii dintre pasagerii noștri. Stau în ușa avionului, vântul rece de Atlantic îmi biciuiește dresurile de culoarea pielii și mă străduiesc să zâmbesc. Dinții îmi clănțăne și încerc să-mi aduc aminte să spun „La revedere” în loc de „Bună ziua”. Apoi se urcă vreo câțiva pasageri; în special oameni de afaceri care se duc să lucreze în capitală. Arată atât de proaspeți și curați, și eu mă simt, prin comparație, murdară și soioasă. De-abia aștept să ajung acasă și să fac un duș.

Debbie vine la ușă să mă aline. Îmi spune că pot să mă duc la clasa întâi și să citesc ziarele de dimineață. E o ofertă tentantă, dar o refuz. Cred că dacă o să mă așez acum, nu o să mai vreau să mă ridic. Și, în plus, eu nu citesc ziarele – sunt prea depri-mante. Pline de șomeri, prețuri în creștere

la proprietăți imobiliare și povești însângerate despre monștri care trăiesc în America Centrală. Dar Debbie spune că ar trebui oricum să iau o pauză și o ascult.

E o plăcere să te duci la clasa întâi. Mereu mă uimește cât e de liniște aici, în timp ce la doar câteva scaune distanță, în spatele draperiei, domină haosul. Câțiva pasageri citesc, alții doar moțâie în scaunele lor rabatabile din piele. O femeie bine îmbrăcată, plină de aur, răsfoiește tăcută *Vogue*, și un bărbat în vârstă într-un costum negru-antracit se uită pe hublou. Nimeni nu cere ceai decofeinizat, apă cu gheață, pungi sau formulare pentru biroul de imigrare. Savurez liniștea. E aproape mereu o plăcere să lucrezi la clasa întâi, deoarece acești pasageri – care au dat mii de euro pe bilete – rareori cer ceva.

Îmi fac o cafea tare, neagră. La clasa întâi e cafea adevărată, nu porcăria instant care se servește în spate. Încă refuz să mă așez, pentru că ar fi chinuitor să mă ridic iar. Mă uit la ceas și implor limbile să se miște. O bătaie pe umăr mă face să tresar.

Mă întorc. Bărbatul înalt din fața mea își cere scuze. Și totuși zâmbește. Și e drăguț. Foarte drăguț, de fapt. Așa că e iertat pe loc.

— Nu am vrut să te sperii, dar mă întrebam, dacă nu e prea mare deranjul, aș da orice pentru o cană din cafeaua aia. Miroase divin.

Are cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Genul de bărbat pe

care sunt sigură că celelalte femei îl adoră. Imaginează-ți cum ar fi să fii căsătorită cu cineva ca el. Să vezi fața aia în fiecare dimineață. Arată ca picat dintr-o reclamă la Ralph Lauren. Nu-mi vine să cred că e irlandez.

— Sigur.

Îi zâmbesc și eu, dar sunt așa de obosită încât mă întreb dacă nu cumva visez. Tipul ăsta, cu ochii lui verzi-cenușii sclipitori, cred că e cel mai frumos pe care l-am văzut în seara asta. De fapt, cred că e cel mai arătos bărbat pe care l-am văzut în viața mea. Apoi îmi aduc aminte că nu-mi mai plac bărbații frumoși, așa că o să încetez să-l mai admir. În orice caz, sunt sincer mulțumită că am ceva de făcut.

Când ești atât de obosit, e mai bine să fii ocupat și să vorbești întruna. Îmi întreb pasagerul de la clasa întâi dacă a dormit bine. Îmi spune că probabil a dormit de la decolare.

Norocosul.

În timp ce aștept să fie gata cafeaua, îl întreb dacă a fost la New York din motive personale sau de serviciu.

— De serviciu, îmi răspunde zâmbind. Într-un fel.

Aș vrea să-l întreb ce fel de serviciu, dar n-o fac. Oamenii care întreabă „Și cu ce te ocupi?” mă lasă oarecum indiferentă și nu suntem la un cocktail aici. E clientul meu. Într-un fel.

Stewardesa-șefă intră și se uită atent la frumosul meu pasager. Lui parcă i-ar plăcea

rău că am fost întrerupți. Acum e gata și cafeaua, așa că nu mai am nici un pretext să vorbesc cu el. Mă întorc la ușă, unde tremură Debbie.

— Ei bine? mă întreabă intrigată.

— Ei bine ce? îi răspund.

Sunt așa de obosită, că am nevoie disperată de două bețe de chibrit ca să-mi țin pleoapele ridicate.

— Crezi că o să plece devreme pilotul? Sunt frântă și mă deranjează lentilele de contact.

— Ai văzut ceva drăguț la clasa întâi? zice Debbie ridicând o sprânceană.

— Da, zic dând din cap aprobator. Am văzut multe scaune rabatabile cu păaturi luxoase și perne pe care aş da orice să-mi pun capul.

Debbie clatină din cap.

— Vrei să-mi spui că te-ai dus la clasa întâi și nu l-ai văzut pe Adam Kirrane?

— Adam și mai cum?

— Doamne, ce fel de viață duci? Adam Kirrane e un zeu, un adevărat zeu. E vedeta din *DreamBoat*, serialul ăla nou american. Nu te uiți? Nu-mi vine să cred că nu l-ai observat.

— Nu prind decât RTE, TV3 și canalul ăla în irlandeză, îi spun.

— E pe val în State, izbucni Debbie.

— E american?

— Irlandez, dar lucrează în America și apare mereu în reviste și ziare.

— Cum arată?

— Doamne, de unde să încep... ăă, înalt...

— Cu păr brunet și cămașă albă? Tipul bronzat?

— Deci l-ai văzut.

— Am vorbit cu el, spun râzând.

Debbie face ochii mari.

— GLUMEȘTI!

— Vorbesc serios, spun ridicând din umeri.

Am crezut că e un tip oarecare.

— Lucrez întruna la clasa întâi, și Adam Kirrane doarme dus tot drumul, cu o pătură trasă pe cap. Te las să te duci cinci minute și porți o întreagă conversație cu el?

Râd. Debbie ar fi entuziasmată și dacă ar fi trupa Westlife în avion. Știe totul despre toată lumea de la televizor. Nu înțeleg. E genul de fată care, dacă avionul are întârziere, intră în toaletă cu mobilul și o sună pe mama ei. Credeam că îi spune să nu se mai deranjeze să vină să o ia. Dar nu, îi spune să înregistreze *Coronation Street*. De necrezut!

Debbie se întoarce la locul ei, dar acum vântul bate din spate, așa că probabil o să aterizăm devreme și nu are nici cea mai mică șansă să vorbească cu Adam. Săraca de ea. Sper să nu-i ceară vreun autograf sau ceva de genul. Mă duc în spate și arunc brioșe nemâncate într-o pungă mare de plastic și strâng bani în plicuri albe de la irlandezi generoși, ca să îi pun în altă pungă pentru UNICEF. Apoi le smulg oamenilor căștile, deși filmul încă nu s-a terminat.

Dar ce pot să fac? Trenurile de aterizare sunt coborâte și încă mai stau oameni în picioare, întrebând dacă mai au timp să se ducă la toaletă. Nu-mi vine să cred. Au avut cinci sau șase ore să folosească buda și li se pare că fix ACUM e cel mai bun moment?

Uitându-mă prin hublou, pot să văd Ireland's Eye pe ocean, așa că suntem foarte aproape. Cineva mă trage de fustă și mă întreabă dacă barul mai e deschis. Mă uit la el de parcă ar fi nebun de legat, apoi alerg spre scaunul meu și îmi pun centura de siguranță.

Buf. Aterizăm. Le zâmbesc larg pasagerilor, și ei ne spun ce fete drăguțe suntem. Americanilor le plac însoțitoarele de zbor irlandeze. Spun că suntem cele mai drăguțe fete din toată lumea, dacă mai zâmbim după atâta timp. Nu știu ceilalți ce motive au, dar eu, una, zâmbesc pentru că se apropie momentul în care ajung acasă și am reușit să supraviețuiesc încă unui zbor transatlantic.

Stau în ușa avionului, urându-le tuturor călătorie plăcută în continuare și mă bucur că nu sunt roșcată și nu mă cheamă Eileen O'Hara. Americanilor le plac părul roșcat și numele irlandeze. Dar pentru că mă cheamă Katie și am părul vopsit blond, sunt mult mai neinteresantă în ochii lor.

Odată ce a coborât și ultimul pasager, fac o ultimă verificare, să mă asigur că nimeni n-a lăsat nimic „dubios“ la bord. Dar

de fapt vreau să văd dacă nu cumva a uitat cineva vreo revistă interesantă, cum ar fi *Marie Claire*, *People* sau *Vanity Fair*. Nu am noroc. Cineva a lăsat un număr din *The Enquirer*, dar e ud flească. Arată de parcă ar fi ceai, dar nu vreau să risc, așa că o las baltă. Las de asemenea și toate numerele rupte din *USA Today* aruncate pe podea, împreună cu pahare goale de plastic și șervețele murdare. Acum sunt gata să plec acasă.

Mă întâlnesc cu Debbie la banda rulantă și ne așteptăm bagajele. Valizele atât de mari ne trebuie pentru toate cumpărăturile absolut „necesare” pe care le facem în State. Debbie mă fixează într-un mod ciudat. Îi zâmbesc, de parcă mereu m-ar privi așa. Se apleacă spre mine și îmi șoptește ceva la ureche. Mi se pare că o aud spunându-mi „scârbă mică”, așa că nu-i răspund. Sunt sigură că nu am auzit bine. Adică Debbie e prietena mea, așa că de ce m-ar jigni? Dar când repetă, mă întorc spre ea șocată. Îmi ia mâna și îmi trănțește ceva în palmă.

E un tichet de îmbarcare albastru, ceea ce înseamnă că e de la clasa întâi. Mă întreb dacă nu cumva e o glumă. Știu că a fost o noapte lungă, dar nu a băut, așa că nu ar avea nici o scuză. Mă mai uit o dată la tichetul albastru și mototolit. Și văd că e un număr de mobil mâzgălit pe hârtie. Apoi mă uit la numele tipărit. Scrie Dl. A. Kirrane. Și rămân ca la dentist. Pentru că deodată

se face lumină în mintea mea. Și Debbie îmi șoptește iar la ureche.

— Mi-a spus să ți-l dau, îmi spune ea printre dinți. Scârbă ce ești.

Capitolul 2

Aș vrea să vă spun că vedetele de la televizor îmi dau mereu numărul de telefon. Și că nu e mare chestie. Dar ați ști că mint. Pentru că sunt o fată obișnuită, cu o viață destul de obișnuită. Deși mereu sper că asta se va schimba și la un moment dat chiar o să am o viață extraordinară.

Dar cu siguranță e prima oară când o vedetă TV îmi dă numărul de telefon pe un tichet de îmbarcare. Am mai fost abordată de diverși nebuni pe parcursul zborurilor, dar nu e prea măgulitor. Pentru că oricum știi că tipii ăștia doar își încearcă norocul și invită pe oricine în oraș. În orice caz, până acum nu m-a abordat nimeni nici măcar cât de cât celebru, așa că acum am motive să fiu entuziasmată.

Deși mi-e un pic rușine să recunosc, imediat ce ajung acasă, caut pe Google numele lui Adam. Doar ca să fiu sigură că tipul e pe bune. Apoi, când văd câte accesări are site-ul lui, sunt mai mult decât impresionată. Uau! Tipul nu e cunoscut, ci arhicunoscut în State. Există un catralion de site-uri care îi sunt dedicate. Și mi-a dat

numărul lui de telefon. Închipuiți-vă. Mititica de mine. Katie, însoțitoarea de zbor.

Oricum, n-o să-l sun. Nu. În nici un caz. Niciodată. Bine... nu chiar acum, în orice caz. N-o să-l sun pentru cel puțin încă o zi sau două. O, știu că probabil mă considerați nebună, dar am și eu mândria mea și nu vreau să creadă că el e mare vedetă, iar eu doar o fufă oarecare. Probabil își dă numărul de telefon de zece ori pe zi. Da, chiar așa. Probabil e un joc, doar ca să își satisfacă imensul orgoliu. Ei bine, eu nu mă joc, așa că o să-i arunc numărul la gunoi. De fapt n-o fac. Dar îl pun în sertarul biroului meu, unde nu pot să-l văd. Asta ca să nu existe nici o tentație.

Mă hotărâsc apoi să-mi scot uniforma înainte să mă bag în pat. Poate nu vi se pare mare scofală, dar credeți-mă că după un zbor transatlantic, orice necesită un minimum de energie, cum ar fi să-ți scoți jacheta, bluza, fusta, dresurile și o eșarfă, pare tortură curată.

Nu ar trebui să vă spun asta, ca nu cumva să mă credeți leneșă, dar, atunci când eram la școală, uneori mă culcam îmbrăcată în uniformă doar ca să pot dormi mai mult dimineața. Și acum, din când în când, după ce mă întorc de la serviciu, pur și simplu cad lată pe pat, complet îmbrăcată, și dorm dusă.

Mă pregătesc să-mi desprind părul din cocul oribil pe care mă obligă să-l port la lucru, când intră mama val-vârtej pe ușă.

— Bună, scumpa mea. Arăți epuizată, îmi spune zâmbind și uitându-se atent la mine. Și trebuie să-ți vopsești rădăcinile. Arată groaznic.

— Ieși naibii din camera mea, îi spun. Și încetează o dată în viața ta să mă mai insulti.

De fapt, nu îi spun chiar așa. Nu, desigur că nu. Vedeți voi, deși din instinct îmi vine să țip la ea, sunt conștientă că încă mai locuiesc, fără să plătesc vreo chirie, în casa părinților mei. Astfel, deși mama are obiceiul să mă insulte destul de frecvent, nu îmi permit să o insult la rândul-mi. Poate nu înțelegeți. Poate mama voastră e genul ăla de mamă pe care îl vezi la televiziunile americane și în reclame la sosuri, care stă la aragaz în șorț, cu un zâmbet enorm pe față. Dacă e așa, sunteți norocoși. Deseori îmi doresc să fi avut așa o mamă. Una care să-mi fi spus că sunt un copil grozav. Dar, din păcate, când s-au împărțit mamele voioase, eu cred că eram la capătul rândului. De fapt, cred că nu eram nici măcar prin zonă. Probabil n-am fost în stare să găsesc rândul ăla.

Nu plătesc chirie, dar îmi plătesc șederea aici călcând aproape toate rufele și cumpărând băutură pentru ai mei din duty-free-uri. Mama mai vine uneori în călătorii cu mine și stă cu mine la hotel. Îi place în mod deosebit New York-ul și doarme în celălalt pat din camera mea. Are un adevărat talent să mă trezească la ora trei noaptea, punând ceainicul

pe foc. Îl aud fluierând în colțul camerei și de fiecare dată mă trezesc speriată.

De fiecare dată se uită uimită la mine și mă întreabă : „Nu te-am trezit, nu ? Doar că acum e ora opt în Irlanda“.

Asta e încă o chichiță de-a mamei. Are foarte enervantul obicei de a sublinia diferența de fus orar oriunde am fi. Chiar dacă nu suntem decât în Franța. Tata e convins că mama o să zboare într-o bună zi doar ca să se întâlnească cu ea însăși la întoarcere.

Săracul tata. E un om așa de tăcut. Uneori mă întreb cum de se înțeleg el și mama. Vreau să spun că ea chiar vorbește întruna, oprindu-se doar din când în când să întrebe „Nu-i așa, George ?“

Și tata doar dă din cap. Dă din cap mai ceva ca Noddy¹. Dar cred că o face doar ca să nu aibă bătaii de cap. E adeptul convins al unei vieți comode. Cel puțin asta e părerea mea. Până la urmă, nu se poate să fie de acord cu ea asupra tuturor lucrurilor, nu ? Adică nu are și el părerile lui ? Deseori mă întreb ce-o vedea mama la tata și viceversa. Mă întreb cum de-au ajuns împreună. Nu e ciudată dragostea ?

Bine, acum probabil vă gândiți că nu am nici un drept să mă plâng. Până la urmă, părinții mei m-au crescut și au cam rămas cu mine pe cap, fie binecuvântați. Dar

1. Personaj creat de autoarea britanică Enid Blyton ; Noddy este un băiețel de lemn, cu un arc în loc de gât. (n.t.)

faptul că stau cu ei nu e tocmai alegerea mea. M-aș muta imediat dacă aș avea și cea mai mică șansă să-mi fac un credit ipotecar. Dar ultima oară când am fost la o societate imobiliară, bărbatul arogant, la costum, care stătea la birou a râs când i-am arătat fluturașul de salariu. Am plecat din biroul lui micuț plesnind de nervi. Și m-am gândit că într-o zi, când o să am un milion de euro (după ce scenariul pe care îl scriu va fi acceptat la Hollywood), nu o să-mi investesc niciodată banii la acea societate imobiliară.

Între timp, nici măcar nu am terminat de scris scenariul, nici vorbă să-l vând și știu că nu o să ajung niciodată prea bogată lucrând ca însoțitoare de zbor. Ce-aș putea să fac atunci? Păi aș putea să încerc să mă căsătoresc cu un bărbat bogat. Dar ar trebui să și arate bine.

Bineînțeles că una din două femei irlan-deze îl caută pe tipul ăsta, așa că șansele ca tocmai eu să câștig premiul cel mare sunt mici, nu? Și chiar dacă m-aș mărita cu așa un bărbat, mă îndoiesc că m-ar lăsa să călătoresc în jurul lumii cu cartea lui de credit. Probabil ar vrea să fac imediat copii, și eu aș vrea să mai aștept câțiva ani până să încep să mă gândesc măcar la asta.

Cum spuneam, celălalt lucru pe care aș vrea să îl fac este să scriu un scenariu. Serios. Nu-i minunat să fii scenarist și să trăiești într-un loc precum L.A., unde soarele strălucește tot timpul și oamenii îți

urează „O zi bună“ chiar dacă doar cumperi o cafea?

Ăsta ar fi mărețul plan. Sper să scriu un soi de tragedie irlandeză, presărată din belșug cu violență și consum de alcool. Cred că americanilor o să le placă și, cu puțin noroc, o să reușesc să conving și un armăsar ca Brad Pitt să joace rolul principal, apoi o să fiu destul de faimoasă și foarte bogată. Asta îmi convine, pentru că nu vreau să fiu superfaimoasă și să mă hărțuiască oamenii pe stradă. Și obsedați care să îmi trimită scrisori de amenințare. Dar ar fi drăguț să am o grămadă de bani și să nu fiu nevoită să îmi mai pun ceasul să sune la trei dimineața.

Un laptop micuț și drăguț ar fi de asemenea util, ca să pot scrie în pat și să îl iau cu mine când plec în vacanță. Mă entuziasmez destul de mult când mă gândesc la noua mea viață ca scenaristă. Trebuie să mă apuc să lucrez la scenariu în curând. Doar n-ați crezut că m-am apucat deja de el, nu? A, nu, nu sunt atât de organizată. Am prostul obicei de a vorbi despre lucruri pe care nu ajung să le fac. Sunt ca mama, care tot spune că vrea să slăbească vreo trei kilograme, fără să reușească vreodată.

Îmi place totuși să vorbesc despre scenariul meu. La fel de mult cum îi place mamei să cumpere reviste despre slăbit și haine în care crede că o să încapă cândva. Tata crede că suntem la fel de rele amândouă. Spune că eu nu o să scriu un scenariu,

și mama nu o să slăbească vreodată. Dar o s-o fac, o s-o fac, o s-o fac. Trebuie doar să mai pun câteva lucruri la punct. Cum ar fi să-mi fac ordine în cameră, în loc să îndes totul în șifonier. Chiar trebuie să pun totul la punct. Și să distribui chestii în dosare și să găsesc un loc adecvat unde să scriu. Poate o să-l rog pe tata să-mi facă un șopron unde să pot scrie în liniște. Sau poate nu o să fac asta.

Îmi pun capul pe pernă. Sunt așa de epuizată, încât mi se pare că, dacă adorm acum, nu o să mă mai trezesc niciodată. În câteva minute deja visez la contracte cu studiouri de film, cumpărături în Beverly Hills și cum conduc pe Rodeo Drive într-o decapotabilă, cu un anume domn Adam Kirrane lângă mine.

Capitolul 3

—Tim la telefon.

Vocea mamei mă sperie de moarte.

— Să-i spun să sune mai târziu?

— Da, mormăi morocănoasă.

Nu-mi vine să cred că mama m-a trezit pentru ceva așa de lipsit de importanță ca un telefon de la Tim. Mă simt mahmură, deși nu am băut, și am un gust groaznic în gură. Și de ce a sunat-o Tim pe mama? Probabil a încercat mai întâi pe mobilul meu, care bineînțeles că e închis. Cu siguranță își dă și el seama că, dacă am mobilul închis, înseamnă că dorm profund și, evident, nu vreau să fiu deranjată.

Dar principalul motiv pentru care sunt nervoasă este că în visul meu Adam se pregătea să mă sărute, și acum nu o să știu niciodată dacă l-am lăsat sau nu. La naiba. Închid ochii și încerc să mă întorc în vis, dar cum nu pot, mă hotărâsc să mă trezesc.

Stau în pat și mă întreb ce o să fac azi. Perdelele sunt trase, așa că nu am nici cea mai vagă idee cum e vremea. De fapt, habar n-am nici măcar cât e ceasul. Zborul chiar îți dă somnul peste cap. Nici măcar dacă e

zi sau noapte nu știu. În timp ce mă întind ca o mătă la soare, mă gândesc ce opțiuni am. Dacă e încă dimineață, o să ies să iau micul dejun undeva, iar dacă e seară, o să mânânc niște *lasagna* și o să beau un pahar de vin. Sau o sticlă. De ce nu? Aș putea să dau chiar acum pe gât o sticlă de Chablis bun.

Dau la o parte așternuturile, încântată că am două zile libere de care să mă bucur. Uniforma mea zace pe podea, așa că mai bine o duc la curățătorie să scap de grija asta. Apoi poate o să am timp de mine și o să mă apuc să scriu scenariul. Hmm. Sau poate nu, totuși. Sunt prea obosită ca să mă gândesc la ceva atât de deprimant acum.

Merg cătinel spre bucătărie să văd ce informații mai găsesc despre Adam. Din cauza visului, acum îmi place un pic mai mult. Și e o poză drăguță cu el pe site-ul său. Probabil e retușată, dar cine sunt să mă plâng? Mă întreb dacă tata a reparat imprimanta, ca să pot să printez mutra lui Adam și să o lipesc pe perete la mine-n dormitor.

Spre ghinionul meu, tata e lipit de computer, căutând ca de obicei ceva banal. Mereu spune cât de minunat e internetul, toate informațiile pe care le găsește acolo. Pe de altă parte, și biblioteca din cartier e plină de informații și nu s-a dus acolo niciodată. Oricum, de câte informații poți să ai nevoie? În fine, nu ar trebui să critic pe nimeni că stă pe net. De parcă eu nu stau ore în șir

căutându-mi horoscopul și hai să vă spun cum a fost când m-am înscris la o agenție matrimonială on-line... sau poate că o să aștept până ne cunoaștem mai bine.

— Bună, tată, fi spun eu relaxată.

— Bună, Katie, plăcută călătoria?

Nu se întoarce.

— Foarte, fi răspund vorbind cu spatele lui.

Nu mai spun nimic deoarece știu că nu vrea să audă despre chilipiruri din New York, pasageri care îmi fac capul calendar sau, Doamne ferește, despre scenariul pe care ar trebui să îl scriu. Tata crede că asta e o glumă grozavă.

Îmi torn o cană de cafea și pun niște pâine în toaster când îmi dau seama că nu e nici măcar ora prânzului. Apoi mă așez să citesc *Irish Independent*. Când îl deschid, inima îmi tresare. Acolo, în mijlocul paginii cinci, e o fotografie uriașă cu Adam. Și parcă mi-ar zâmbi, cu o privire ce pare a spune: „Te-am prins”. Mă holbez pur și simplu în continuare, fără să spun nimic, deși o parte din mine ar vrea să-i arate tatei poza și să spună: „Tată, îl vezi pe bărbatul ăsta? Mi-a dat numărul lui de telefon și e foarte celebru în State”

Dar mi-am petrecut întreaga viață încercând să câștig respectul tatei, așa că nu prea ar avea sens să dau înapoi acum. Tata e interesat de celebrități cum sunt eu de politică.

— A sunat Tim, spune tata dintr-odată.

Grozav. Deci Tim l-a câștigat și pe tata de partea lui. Doamne, parcă ar face parte din familie acum. Poate ar trebui să se mute definitiv cu noi. Până la urmă l-aș ajuta să economisească o mică avere pe factura de telefon. Îmi sorb cafeaua și mă întreb de ce sunt așa de reticentă la ideea de a-l suna pe Tim. Până la urmă suntem împreună de aproape trei ani. Ne-am tot despărțit și împăcat. Mai mult am stat despărțiți, ca să fiu complet sinceră.

Când l-am cunoscut pe Tim, era destul de atrăgător, deși nu mai e. Nu chiar, cu toate că, după cum spuneam mai devreme, când și-a ras barba, a făcut clar un pas pe drumul cel bun.

Deseori, bărbații mi se par mai atrăgători când sunt singuri și se îngrijesc. Dar când au o prietenă, li se pare că pot să renunțe la exercițiile fizice. Pur și simplu. Și încep să comande mâncare la pachet tot timpul. Vă dați seama că, dacă Tim ar fi cu o fată care ar ști să gătească (nu ca mine), nu s-ar fi îngărășat atât în ultima vreme. Așa că am și eu partea mea de vină.

Eu, ca majoritatea femeilor pe care le cunosc, am o relație tip dragoste-ură cu cântarul. Vedeți voi, greutatea mea tinde să crească și să scadă. De fapt, mai mult crește decât scade. Și țin tot timpul vreun fel de dietă. Le-am încercat pe toate. Chiar și pe cea cu supă de varză, care nu mi-a plăcut și nici n-am slăbit cu ea. N-aș recomanda-o. Și numărutul kaloriilor e un chin. Nimic

mai tracasant decât să notezi fiecare îmbucătură. Până când se lasă seara, îți dai seama că ai notat atâtea, încât poți foarte bine să mănânci în continuare.

Unii oameni jură că dieta Atkins e cea mai bună, dar de când am devenit vegetariană, asta e o zonă interzisă pentru mine. Doar dacă nu cumva vreau să mă îndop cu brânză, ouă și nimic altceva toată ziua. Vă închipuiți așa ceva? Oricum, dietele nu funcționează. E un fapt bine cunoscut. Da, poți să pierzi trei kilograme într-o săptămână, dar le pui la loc săptămâna următoare. E cam ca atunci când tocești pentru un examen și uiți totul de îndată ce ieși din sală. Cred că cea mai bună dietă este cea fără mâncare. Chiar funcționează. Dar e foarte plictisitoare și doctorii în mod clar nu o recomandă.

Oricum, e destul de logic, nu? Dieta fără mâncare. Gândiți-vă puțin. Dacă nu mănânci, nu te îngrași. Întrebați orice manechin de succes, și probabil o să fie de acord. Cum tot subliniză tata, nu sunt oameni grași în Etiopia, așa că nu prea poți să tot dai vina pe gene, metabolism, oase mari sau ce-o mai fi.

Însă principalul motiv pentru care rămân destul de zveltă este că în fiecare zi trebuie să fac instructajul în caz de pericol cu cel puțin cincizeci de pasageri, care se uită la burta mea în timp ce ridic brațele să-mi pun vesta de salvare.

Când ai un public zilnic, te simți mai motivată ca oricând. Oricum, azi nu țin regim,

îmi spun în timp ce tencuiesc cu unt o felie de pâine prăjită.

Îmi sorb cafeaua și mă uit din nou la poza lui Adam. În timp ce fac asta îmi dau seama că o să-l sun cu siguranță. N-o să am forța să nu o fac. Voința mea nu e destul de puternică. Ei, poate nu o să-l sun, dar oricum o să-i trimit un mesaj. Nu sunt mesajele cea mai bună invenție? Datorită lor, poți să treci prin viață fără să vorbești cu aproape nimeni. Nu ar fi minunat dacă pasagerii ți-ar trimite mesaje când ar avea nevoie de ceva? În loc să apese tot timpul pe butonul ăla nesuferit?

Știați cumva, din întâmplare, că atunci când pasagerii din carlinga principală apasă pe buton, acel BLING enervant nu se aude la clasa întâi? Ce bine o fi să zbori în lux absolut! Dacă aș avea bani, nu aș zbura decât la clasa întâi. Pot să pun pariu că „Adam al meu“ nu a trebuit niciodată să îndure ororile unui zbor de mai mult de unsprezece ore spre L.A., cu un puști enervant lovindu-i scaunul.

Într-o zi sper să fiu celebră și bogată și că o să îmi permit să stau la clasa întâi în timp ce vreun însoțitor frumos de zbor îmi toarnă cafeaua. Sau ceva mai tare. Poate după ce-mi voi scrie scenariul și întreg Hollywoodul se va înghesui la ușa mea, viața mea se va schimba radical.

Să sperăm că visul mi se va împlini. Vreau să scriu ceva despre Marea Foamete.

din Irlanda, ca să fie pe placul americanilor. Poate o să devin varianta feminină a lui Frank McCourt¹ și oameni din întreaga lume vor ști cine sunt. Nu ar fi minunat?

Îmi și imaginez. Sunt la Sak's, pe Fifth Avenue și mă îndrept spre casa de marcat cu un braț de haine de firmă. Trântesc toate hainele la casă și sunt atât de bogată încât nici nu m-am deranjat să mă uit la etichetele cu prețul. Vânzătoarea se uită la mine ciudat, pentru că fața mea i se pare cunoscută, dar nu e sută la sută sigură. Îi dau cartea de credit, și ea se uită neliniștită la numele de pe ea. Apoi mă recunoaște, și pe fața ei apare un zâmbet emoționat.

— O, Doamne! exclamă ea pițigăiat, în timp ce cumpărătorii ce treceau pe acolo se opresc, întrebându-se ce-i cu toată agitația aia. Chiar tu ești. Știam eu. Îmi plac mult toate filmele tale. Ai putea să-mi dai un autograf? Sau stai, aș putea să fac o poză cu...?

— Katie, sună telefonul.

Vocea tatei mă face să tresar. Cum a putut? Tocmai mi-a distrus visul. Mă ridic refractară.

— Alo? răspund eu.

— Bună, scumpo.

O, nu. E Tim. Și iar îmi spune scumpo, deși l-am rugat să nu o mai facă. De un

1. Autor american de origine irlandeză căruia i s-a decernat Premiul Pulitzer pentru memoriile sale, (*Angela's Ashes*, 1996), în care își povestește copilăria petrecută în Limerick, Irlanda.

miliard de ori. Dar Tim nu are o memorie prea grozavă.

— Bună, mormăi fără nici un entuziasm.

— Ce mai faci? întreabă el. Scumpo.

— Nimic. Tu?

— Nu mare lucru. Lucrez. Auzi, ce facem în seara asta?

Trebuie să facem ceva?

— Nu-mi pasă. Hotărăște tu.

— Nu. Hotărăște tu.

— Mi-e indiferent.

— Și mie.

Doar că eu nu eram chiar așa relaxată. Niciodată nu sunt relaxată în ceea ce-l privește pe Tim. Pentru că sugestiile lui Tim nu sunt niciodată grozave. Mereu spune ceva de genul „Vin la tine și vedem ce facem mai încolo“. Dar niciodată nu facem ceva mai încolo. Pentru că atunci când vine la mine, mama pune ceainicul pe foc și în principiu nu facem nimic. Pentru că mama îl atrage mereu într-o conversație despre castele vechi irlandeze, plante, George Bush, trafic sau orice altceva.

Să nu cumva să mă credeți vreo cârcotașă. Poate par așa, dar să fim serioși – sigur și voi ați ieșit cu cineva ca Tim. Un băiat cu intenții bune care de fapt nu duc nicăieri.

— Cum a fost la New York? mă întreabă.

Vedeți? V-am spus doar că e ca mama. Dacă ar fi cunoscut-o când era de vârsta mea, acum ar fi fost căsătorii. Sau cel puțin logodiți. S-ar fi potrivit perfect. În schimb s-a măritat cu tata, pe care îl

numește „taciturnul“. Nu că el s-ar ataca vreun pic.

În cele din urmă ne punem de acord să mergem să vedem un film de acțiune la Liffey Valley Shopping Centre. Asta facem de obicei, ca să fiu sinceră. Lui Tim nu-i place să iasă în puburi sau cluburi. Nu-i plac puburile pentru că i se par pline de bețivi care vorbesc prostii. Și urăște cluburile pentru că muzica e prea tare și îl fac să se simtă bătrân.

Odată eram invitați la multe cine, dar după un timp am refuzat să mă mai duc, pentru că oamenii ne tot întrebau când o să ne căsătorim. Li se părea amuzant. La început zâmbeam timid, dar acum pur și simplu nu îmi mai pasă. Oricum, celălalt motiv pentru care urăsc invitațiile la cină este că eu nu gătesc prea bine, așa că noi, ca să întoarcem favoarea, invităm cuplurile la restaurant. Și Tim se plânge că îl costă o avere. Nu e vorba că ar fi cărpănos, dar pune bani deoparte pentru o casă. Și nu poți să economisești pentru o casă în Dublin și în același timp să duci cupluri oarecare la restaurante scumpe din două în două săptămâni. Mai ales cupluri care beau mult atunci când plătește altcineva. Și din păcate pentru Tim, majoritatea prietenilor noștri sunt așa.

Dacă aș fi îndrăgostită, aș începe să mă pregătesc de pe-acum pentru marea noastră, hm, întâlnire. Dar cum nu sunt, o mai

lălăi prin bucătărie, mâncând din plictiseală pâine cu unt și așteptând să termine tata cu calculatorul ca să pot să caut mai multe informații despre Adam. Doamne, știu că am spus mai devreme că nu o să-l sun, dar chiar ar trebui să-l vedeți!

Nu pot să nu iau legătura cu un tip care arată atât de divin ca Adam Kirrane. M-aș chinui tot restul vieții, întrebându-mă ce-ar fi fost dacă...

Cum aș putea să vi-l descriu pe Adam? Seamănă un pic cu Ben Affleck, dar are maxilarul mai mic. Și probabil e mai cu picioarele pe pământ. Și nu a fost cu J-Lo, din câte știu eu. Hmmm. Mă întreb cu cine a fost. Adică mă întreb dacă a fost cu cineva cunoscut. Cum aș putea să concurez cu cineva faimos?

Pun pariu că stau fetele la rând pentru el. Sigur că da. De fapt, sunt sigură că singurul motiv pentru care mi-a dat numărul lui este că s-a săturat să fie asaltat de fane isterice. Măcar eu nu sunt așa. Nu-mi pasă cine e. Mi-ar plăcea de el chiar dacă ar fi doar un grădinar. Da, serios. Chiar dacă nu ar avea un sfanț, tot mi s-ar părea atrăgător.

Și dacă voi credeți asta, o să credeți orice!

Capitolul 4

Stăm în sala de cinema și mi-aș dori să se aprindă luminile, ca să văd ce fel de bomboane Revels mănânc. Preferatele mele sunt cele cu portocale, dar tot mușc din greșeală din cele cu cafea, ceea ce e foarte enervant. Filmul e incredibil de plictisitor, dar nu pot să spun nimic, pentru că Tim ar lua-o ca pe un afront personal. De parcă ar fi scris el scenariul. Sau ar fi jucat în film. E puțin ciudat din punctul ăsta de vedere.

Nu pare să existe vreun fir narativ sau ceva de genul ăsta. Doar multe efecte speciale și scheme de arte marțiale. În mare parte, e genul de film la care majoritatea fetelor nu s-ar duce sub nici o formă.

Sunt obosită, și lentilele de contact mă irită. Închid ochii, cu speranța că așa n-o să le simt atât de uscate. Și în curând visez. Da, visez că sunt la premiera unui film. Probabil e în L.A., pentru că e cald și plăcut, toate femeile poartă rochii cu umerii goi și sunt toate bronzate și slabe. Eu port o minunată rochie Versace, din mătase roșie, și parcă plutesc pe covorul roșu, de braț cu Adam. Îi văd pe Halle Berry, Kate Hudson

și Tom Hanks și îi salut din cap, dar nu am timp să vorbesc cu ei, pentru că toți fotografi mă strigă pe nume. Nu prea știu de ce sunt așa de celebră, dar le zâmbesc tuturor — știu că trebuie și ei să trăiască și nu aș lovi niciodată un fotograf sau nu i-aș arăta degetul mijlociu. Sau să le iau aparatul de fotografiat și să îl trântesc de pământ. Nu. Nu aș face niciodată așa ceva. Spre deosebire de unele celebrități.

— Doar n-o să mănânci toate bomboanele, nu? Întreabă un fan dornic de autografe în timp ce-mi vâra un pix în mână.

— Poftim?

— Haide, nu mânca toate bomboanele, că o să te îngrași, hahaha.

Mă pregătesc să chem pe cineva de la pază și protecție, pentru că nu prea-mi place atitudinea tipului ăstuia.

— Trezește-te. Doamne, Katie, nu-mi vine să cred că iar ai adormit.

Până la urmă nu e un fan. E Tim.

— Scuze, bolborosesc eu.

Sunt așa de obosită. Chiar sunt. Și nu doar pentru că am stat toată noaptea trecută să servesc pasageri. Nu. Sunt sătulă de viața mea. Și de Tim. Și de părinții mei. Deodată îmi dau seama că m-am săturat să bântui prin viață fără vreun scop anume. Sătulă să zbor de colo-colo, să mă întorc acasă și a doua zi să o iau de la capăt. Nu ar fi grozav să am parte de ceva incitant în viața mea? Nu ar fi drăguț să mă distrez? Măcar o dată? Mă hotărâsc subit să-l sun

pe Adam Kirrane imediat ce ajung acasă. Poate o să-mi frângă inima, dar sunt dispusă să-mi asum riscul. Tot e mai bine decât să mor de plictiseală.

— A fost genial, spune Tim în timp ce stăm la rând să ieșim din multiplex. Absolut deosebit.

Dau doar din cap aprobator, pentru că, așa cum am spus mai devreme, Tim o ia personal dacă nu îți plac filmele pe care le alege.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? mă întreabă.

Fac semn din cap că nu.

Și totuși Tim vrea să mănânce. Zice că e mort de foame, deși mi-a devorat jumate din punga de Revels mai devreme. Ne îndreptăm spre Eddie Rockets. Alegerea lui, nu a mea. Nu-mi e câtuși de puțin foame. Stăm lângă fereastră și eu mă uit la tonomatul din colț, întrebându-mă cum ar fi viața mea dacă aș fi prietena unui tip foarte celebru. Un tip ca Adam. Nu ar fi de vis? Pentru început, știu că, dacă aș fi cu Adam, nu am sta aici mâncând ciuperci cu usturoi și cartofi prăjiți. Nu. Probabil aș fi la The Ivy, în Londra. Sau la Browne's, în Dublin. Sau oriunde altundeva, numai aici nu.

În mașină, Tim mă întreabă dacă nu vreau să dorm la el. Ca să fiu sinceră, e ultimul lucru de care am chef. Îi spun că mă simt prea epuizată, dar sunt de acord să ne vedem și mâine. Se apleacă să mă sărute. Gura îi duhnește a usturoi. Mă întreb dacă

nu ar fi mai bine să mă despart acum de el, ca să fim scutiți amândoi de o suferință pe viitor. Dar sunt mult prea lașă ca să sugerez să ne despărțim, așa că zâmbesc, ies din mașină și îi urez noapte bună.

Nici nu trec bine două minute de când ajung în dormitorul meu, că îmi și scot mobilul și formez numărul lui Adam. Inima îmi bate tare, dar nu îmi pasă. Tocmai asta vreau. Tânjesc după emoții. Mă gândesc la faptul că, deși sunt adultă, tot ca la paisprezece ani mă simt. Și mă gândesc ce ușor e, acum că oamenii au mobile.

Vă mai aduceți aminte când sunați vreun băiat și mama lui răspundea pe un ton distant: „Cu cine vorbesc?”.

Doamne, era cam groaznic, nu?

Din fericire, nu mai sunt o adolescentă.
— Alo?

Uf, ce rapid a fost. Speram ca Adam să aibă telefonul închis, ca să pot doar să îi las un mesaj. Nu vă enervează la culme când oamenii răspund la telefon?

— Adam?

— Aha. Cine e?

Are o voce profundă și sexy. Nu-i de mirare că milioane de femei dau în fiecare săptămână drumul la televizor doar ca să îl audă.

— Sunt Katie.

N-o să-i spun unde lucrez. Sau de unde ar putea să mă cunoască. Nu. Nu o să-i ușurez situația. De unde să știu că nu invită femei în oraș în fiecare săptămână? Sau în fiecare zi?

Aștept să spună ceva și încerc să mă conving că nu sunt deloc emoționată. Îmi simt mâinile umede.

— Katie, stewardesa, spune el, și pot să mi-l închipui zâmbind.

Oricum, pare să zâmbească, și deodată mă bucur că l-am întâlnit într-un avion, la clasa întâi, și nu în vreun club de noapte când îmi făceam de cap.

— Da, așa e.

Zâmbesc și eu, dar el nu știe asta, bineînțeles.

— Nu eram sigur că o să mă suni, spune, dar cu o voce caldă.

— De ce?

— Păi, nu cred că sunt primul pasager care ți-a dat întâlnire.

Râde.

Râd și eu.

Nu pot să spun că nu are *deloc* dreptate, desigur. Odată, un brazilian uimitor de frumos mi-a lăsat pe tavă numărul lui de telefon. Stătea o noapte în Dublin. Dar o noapte cu un brazilian nu era chiar ce voiam eu, așa că i-am refuzat invitația la cină. Și la orice altceva s-ar mai fi gândit.

Apoi, altă dată, patru adolescenți foarte beți, în drum spre Gran Canaria, îmi tot cereau bere. Când le-am spus clar că nu mai vreau să îi servesc, unul dintre ei mi-a zis că sunt de departe cea mai frumoasă stewardesă din avion și m-a întrebat dacă nu vreau să ies cu el cândva.

M-am simțit măgulită, pentru că era frumușel, deși beat. Dar măgulirea a dispărut când mi-am adus aminte că sunt singura stewardesă, ceilalți membri ai echipajului fiind bărbați.

— Au fost câțiva, dar nici unul ca tine, îi răspund sincer.

— Și vrei să ne vedem? întrebă Adam, și inima îmi tresare.

Fac o pauză, de parcă m-aș gândi ce să-i răspund, apoi vorbesc.

— Sigur, încerc eu să par cât mai naturală. De parcă mi-aș da una-două întâlniri cu vedete de la televizor. Ăă... când?

— În seara asta.

— În seara asta?

Mă uit la ceas. E doisprezece fără un sfert. Ora de culcare. E un pic impertinent, nu? Să mă invite așa din scurt. Mă crede disperată?

— Mă pregătesc să mă bag în pat, fi spun.

— Sună promițător.

— Putem să ne vedem altădată, mă ofer eu, pur și simplu ignorând remarca lui destul de sugestivă.

Dacă își închipuie că sunt genul de fată care să iasă în miez de noapte după bărbați necunoscuți, se înșală.

— Nu putem să ne întâlnim mâine, pentru că mă duc la o decernare de premii la Londra, îmi explică Adam.

Atunci îmi pare rău, mă gândesc eu. Văd că nu se oferă să mă ia ca parteneră în acea seară. Dar poate mă priesc.

— Mă întorc vineri, spune el.

— Ce păcat. Eu plec la Boston vineri. Îmi pare rău.

— Ce faci acolo?

— Ai uitat că lucrez ca însoțitoare de zbor?

— Cât stai în Boston?

— Doar o noapte. Hei, ce-ar fi să-mi notez programul pe ceva și să ți-l trimit prin fax? îl întreb râzând.

— Unde o să stai?

— În zona Black Bay, lângă Newbury Street.

— O știu bine. Îmi place zona aia. Poate vin să te văd.

— Glumești.

— Nu glumesc niciodată. Nu am simțul umorului.

— Atunci vino dacă vrei, îi spun fără să îl iau câtuși de puțin în serios.

Până la urmă, sunt cu Tim de ani de zile și nu a reușit niciodată să mă însoțească în vreuna din călătoriile mele, așa că nu mă aștept ca un tip aproape necunoscut să mă urmeze. Mai ales cineva așa de faimos ca Adam Kirrane. Dar mă hotărâsc să-i fac pe plac și îi spun numele hotelului la care o să stau.

— Mai vorbim, frumoaso.

— Aha, mersi că m-ai sunat, îi zic înaintea să-mi aduc aminte că nu el a sunat, ci eu.

— Nici o problemă, spune el și închide.

Mă uit în oglindă, cu telefonul încă în mână. Arăt la fel ca întotdeauna. Nu arăt

de parcă tocmai am vorbit la telefon cu o mare vedetă. Absolut nimeni nu știe că tocmai am stat de vorbă cu Adam Kirrane. E un sentiment plăcut. Și e secretul meu.

Capitolul 5

— Katie. Nu te-am trezit, nu?

— Ba m-ai trezit, Debbie. Cât e ceasul?

— E ora la care ar trebui să te trezești.
Ți-ai sunat bărbatul?

— Ce bărbat?

— Hai, las-o baltă! Adam Kirrane. L-ai sunat?

— Nu, mint eu.

Și mă simt prost că am mințit o persoană așa drăguță ca Debbie, dar chiar nu vreau să știe nimeni de convorbirea de aseară. Din mai multe motive. Dacă o să ies cu un tip așa de cunoscut ca Adam și n-o să meargă relația, lumea o să mă întrebe veșnic de ce. Și dacă o să meargă, n-aș vrea ca Adam să creadă că îl bârfesc la muncă. Așa că trebuie să fiu atentă. Oricum, poate nici n-o să mai vorbesc vreodată cu Adam. Până la urmă, am refuzat să mă întâlnesc cu el aseară. Și deși a spus că o să vină la Boston după mine, n-o s-apuc eu ziua aia.

— Vrei să ieșim?

— N-am nimic împotriva. Nu am bani, dar nu-i nimic nou în asta. Deși, dacă o să stau în casă toată ziua, o să ajung să mă

uit la televizor și să mănânc, așa că mai bine aș ieși.

— Ne vedem în față la The Bailey pe la unu.

— Debbie... te deranjează dacă ne vedem altundeva?

Gândul de a sta singură în față la The Bailey mă îngrozește. Acolo își fac veacul toți oamenii frumoși sau cei care se cred frumoși.

— OK. În față la Brown Thomas?

— N-ar fi mai bine în Brown Thomas? La departamentul de haine bărbătești.

— Sigur. Ne vedem atunci.

Mă gândesc să iau mașina în oraș; dar apoi mă răzgândesc. Traficul e groaznic acum în Dublin. Așa că mă hotărâsc să iau autobuzul. Cel puțin așa nu mai sunt nevoită să mă învârt prin Stephen's Green căutând un loc de parcare.

Mă întâlnesc cu Debbie la Brown Thomas. Când o zăresc, ia niște cravate în mână și se preface că se uită la ele. Pare ușurată să mă vadă. Până la urmă, cât interes față de cravate poți să mimezi când n-ai un bărbat cu tine?

— Mi-a întârziat autobuzul, mă scuz eu îmbrățișând-o.

— Mereu îți întârzie autobuzul, râde ea. Chiar ar trebui să-ți iei unul nou.

— Haha. Acum sunt aici, oricum, așa că mergem să mâncăm ?

— Sigur. Dar mai întâi hai sus să ne uităm la haine pe care nu ni le putem permite. Ca să ne binedispunem.

Mergem să vedem ce e sus. Însă după un timp mă simt ușor deprimată. Câte zboruri charter până la Atena ar trebui să fac doar ca să îmi pot permite un costum Armani? Văd câteva femei impecabil îmbrăcate rătăcind prin magazin, oprindu-se în fața oglinzilor să pună diferite haine pe lângă ele. Mă întreb dacă au soți fantastic de bogați. Sau sunt chiar amante? Sau pur și simplu au câștigat la loterie? Știu că nu sunt niște directoare atotputernice, pentru că, dacă ar fi așa, ar fi la muncă, nu?

Îmi place să-mi dau cu presupusul despre viețile altora. Imaginația mi-o ia razna când mă gândesc ce vieți incitante trebuie să ducă alții. Uneori, în timpul zborurilor, mă uit la chipurile fetițelor și ele se uită la mine, probabil închipuindu-și că am cea mai frumoasă slujbă din lume. Iar eu mă uit la oamenii care au o slujbă la un birou și fiecare weekend liber, gândindu-mă ce frumoasă trebuie să fie viața lor. Uneori mă întreb din ce se constituie o viață *cu adevărat* incitantă. Poate suntem toți niște suflete pierdute, căutând ceva ce pur și simplu nu există?

Debbie pare deja puțin plictisită. Se uită prin rafturile cu haine, fără să le acorde prea mare atenție. Are o privire absentă. Cunosc privirea asta.

— Hai, zice, să mergem să bem un păhărel.

Mi se declanșează alarma. Se înșală dacă își închipuie că mă păcălește cu asta.

O știu pe Debbie de câțiva ani și niciodată nu se oprește la un singur pahar.

— Hai mai întâi să mâncăm ceva, sugerez.

Am senzația că trebuie să-mi căptușesc stomacul.

Mâncăm într-un restaurant în The Powerscourt Centre înainte să coborâm la Ba Mizu, unde comandăm două sticle de un sfert de litru de vin. Paharele pe care ni le aduc sunt enorme. Mmmm. Mă întreb de ce fac asta?

Oricum, îmi place barul ăsta, în ciuda paharelor mari și interiorului întunecos. E o penumbră plăcută. Îmi plac barurile întunecoase, mai ales noapte târziu, când machiajul de peste zi începe să curgă și ochii îmi sunt puțin injectați.

Vinul e bun. Aproape prea bun. E o mare satisfacție în a sta într-un bar, bând vin în mijlocul zilei, când restul lumii e la lucru. E ca și cum ai chiuli de la școală, nu? Îmi mai place și să beau în avion. Pentru că e ca și cum ai bea la birou. Desigur că nu beau când lucrez. Nu. Păi, *evident* că nu. Deși tocmai în asemenea momente aș avea nevoie să beau ceva tare. Dar când mă duc în vacanță, îmi place să sorb vin în timp ce altcineva servește pasagerii. Totuși nu vreau să beau prea mult. Mi-e frică să nu cumva să ajung să-i spun lui Debbie despre convorbirea mea cu Adam. Alcoolul e groaznic din punctul ăsta de vedere, nu-i așa? Un pahar în

plus, și împărtășim oricui cele mai intime gânduri ale noastre.

Nu-i așa că detestați să dezvăluiți secrete sub influența alcoolului? Pe moment e ușor, dar e groaznic să te trezești și să-ți aduci aminte că ai spus multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spui. Nu-mi place mai ales când nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă sau cu cine m-am sărutat. Și urăsc să găsesc în poșetă numere de telefon necunoscute, fără să știu cum naiba au ajuns acolo. Bineînțeles că cel mai neplăcut este să-mi aduc aminte pe la miezul zilei că persoana cu care m-am sărutat este cineva de la serviciu. Cineva pe care nici măcar nu îl plac. Sau o persoană care are prietenă.

— Bei odată vinul ăla? mă îndeamnă Debbie.

Ea aproape și-a terminat paharul, iar eu de-abia am început să sorb din al meu.

Știu că din moment în moment o să facă un semn spre paharul meu și o să spună: „Încă unul?” și mă tem că nu o să am voința să o refuz. Beau încet, dar asta nu o împiedică să mai comande încă două sticle de un sfert. Nici măcar nu m-a întrebat dacă mai vreau ceva de băut. Mă simt jenată. Până la urmă, eu ar trebui să plătesc rândul ăsta. Dar îmi spune că pot să le plătesc pe următoarele două. *Următoarele două?* Doamne, știam că așa o să se întâmple.

După Ba Mizu ne îndreptăm spre Davy Byrne's. E alegerea mea. Chiar îmi place atmosfera de acolo și găsești mereu câțiva

bărbați prezentabili. Ne așezăm undeva în spate și mai comandăm două pahare de vin.

— Ar trebui să bem și două pahare de apă, ca să limităm daunele, sugerez.

— Da, ar trebui, încuviințează Debbie, dar apoi uităm complet de apă și ne ducem la Cocoon să mai bem câteva pahare.

În Cocoon pun toată ziua proiecții cu prezentări de modă pe niște ecrane mari. Eu și Debbie stăm cu mâinile încrucișate și ne uităm la manechini care defilează în niște chiloți mulați și încercăm să nu pufnim în râs.

Sunt destul de veselă acum și în principiu râd din orice. Sunt destul de tentată să îi spun lui Debbie despre Adam, dar din fericire mă abțin. Mi se confesează că s-a culcat cu unul dintre piloții însurați ultima oară când a stat peste noapte în Kerry, și eu sunt *atât* de șocată. Mă pune să jur că nu o să mai spun nimănui.

Apoi mă simt așa de prost că ea mi-a spus ceva atât de intim și eu nu sunt gata să-i spun nici măcar de o convorbire neînsemnată cu Adam. O convorbire care ar putea sau nu să ducă la mai mult.

Mă întreabă dacă mai am numărul lui Adam, și eu îi spun că da. Îmi spune că i se pare cel mai frumos bărbat din lume și că ar da orice să iasă cu el.

— Totuși, presupun că nu vrea decât un singur lucru, nu? o întreb.

— I l-aș da, zâmbește ea pervers. Iar și iar.

— Dar nu ți se pare imposibil să ai încredere într-un bărbat ca el?

— E imposibil să ai încredere în *orice* bărbat.

Debbie e intransigentă în privința asta și dă din cap, parcă pentru a-și întări punctul de vedere.

Deja mi se pare că oamenii se uită la noi și sunt conștientă că probabil vorbim prea tare, așa că sugerez să mergem în altă parte. Ieșim, și sunt imediat șocată de cât de lumină e. Soarele e orbitor și probabil am băut prea mult. Sper să nu ne întâlnim cu vreun cunoscut. Până la urmă, nu e nici Crăciunul și nici ziua de naștere a vreuneia din noi. Și din câte știu, Irlanda nu a câștigat vreun meci azi, așa că o să fim o priveliște destul de tristă, împleticindu-ne pe Grafton Street în halul în care suntem. Sugerez să luăm un taxi până la Debbie acasă, unde am putea să mâncăm ceva și să mai deschidem o sticlă de vin. I se pare o idee bună și e de părere să mai sunăm câteva persoane să ni se alătore. Nu prea sunt sigură că-mi place ultima parte.

Coborâm cu chiu cu vai din taxi la apartamentul lui Debbie din Rathmines, unde colega ei pare puțin uluită să ne vadă așa binedispuse. O cheamă Fiona, lucrează ca agent de relații cu clienții în oraș și i se pare că slujba noastră e foarte frumoasă, deși i-am spus toate poveștile de groază care se pot întâmpla în timpul călătoriilor cu avionul.

Dar presupun că, dacă ar trebui să stau închisă într-un birou să ascult plângerile clienților toată ziua, și mie mi s-ar părea că suntem norocoase. Nu e totuși surprinzător că unii oameni tot își mai închipuie că ne petrecem timpul pe plajă, prin magazine sau chestii de genul ăsta?

Debbie pune ultimul CD al lui Eminem. Dă muzica tare și apoi trage draperiile. Afară plouă, și deodată îmi pare bine că am venit acasă la timpul potrivit. Debbie găsește un stroboscop și îl pune în mijlocul camerei, ca să putem dansa în jurul lui.

Fiona refuză să ni se alăture pe ringul de dans improvizat. Ne mai spune și să dăm muzica mai încet, pentru că nu vrea să se plângă din nou vecinii. Insistă că nu vrea să piardă cursul de PR de la seral, deși Debbie încearcă să o convingă să nu se ducă. Dar Fiona a mai făcut asta cu noi de câteva ori și tot crede că ar trebui să se ducă la cursul de PR. Dispare cu umbrela în seara întunecată și urâtă, lăsându-ne singure să dansăm pe muzica lui Eminem.

— Nu mai poți să te distrezi cu ea ca înainte, se plânge Debbie de îndată ce Fiona dispare pe scările din față. Mereu învață sau lucrează. Dar viața nu înseamnă numai asta.

— Mmm.

— De ce trăiești, dacă nu să te distrezi?

— Păi, oricum e de-abia miercuri, îi atrag atenția.

— Chiar așa?

— Aha.

— Tot cred că alte lucruri contează în viață. Să mai deschidem o sticlă de vin?

— De ce nu? Și să-l închidem pe Eminem. Mereu e prost dispus.

Debbie îl scoate pe Eminem din CD player și pune Christina Aguilera.

După câteva melodii, am nevoie la baie. Încercând să intru în baie, din greșeală deschid ușa de la uscător. Sunt nebună. Ce-mi trebuie să beau în mijlocul săptămânii, când am un milion de lucruri de făcut? Ar trebui să-mi scriu scenariul. Până la urmă, nu o să-l scrie nimeni în locul meu. Oricum, doar o dată-n viață sunt tânără, îmi spun, găsind în cele din urmă ușa care trebuie.

Când mă întorc în bucătărie, Debbie vorbește la telefon, spunându-i cuiva să se ducă naibii. Mi se pare chiar amuzant, până când îmi dau seama că e telefonul meu. Apoi panica se instalează rapid.

— Ce faci? Țip.

— Nu-ți face griji, era doar o păcăleală, râde Debbie. Țipul spunea că e Adam Kirrane. Da, sigur. Ce glumeț. Cui i-ai mai povestit despre el, Katie?

Sunt șocată. Nu-mi vine să cred că Adam a sunat și Debbie i-a spus să se ducă naibii. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

— De unde știi că nu era chiar Adam? mă răstesc eu.

Debbie nu mai poate de râs.

— Haha! De unde știu? Tu singură mi-ai spus că nu l-ai sunat, așa că de unde ar

putea avea numărul tău de mobil? Sigur a fost Tim. Stai puțin; Tim nu e așa de amuzant, nu. Poate chiar *a fost* altcineva.

Mi-e rău. Nu-mi vine să cred că Adam e la o mare ceremonie de decernare în seara asta, și totuși și-a făcut timp, în programul lui încărcat, să mă sune și a fost insultat de cea mai bună prietenă a mea.

Debbie tot mai râde pe înfundate. I se pare extrem de amuzant că a sunat cineva și s-a dat drept Adam Kirrane. Crede că ar putea fi Shane, un prieten de-al lui Tim, un tip care arată destul de bine și e amuzant. Știu că lui Debbie i-a plăcut de el într-o vreme. Îmi sună iar telefonul. De data asta nu e Adam, ci Tim.

— Bună, fi spun.

— Unde ești?

— La Debbie.

— Ce faci acolo?

— Nimic deosebit.

— Ai băut?

— Am băut doar un pahar de vin.

Nu mă crede că am băut doar un pahar, dar nu-mi pasă. Vrea să vină încoace. Nu mi se pare o idee bună. Oricum, lui Debbie i se pare o idee grozavă. Îmi ia telefonul și îmi spune să vină și să îl aducă și pe prietenul lui, Shane.

Oftez. Știu că nu e o idee bună, dar bineînțeles că Tim e imediat de acord să vină. Nu-i place când ies să beau fără el. Știu că vine doar ca să mă ia acasă. Și să ne strice mica petrecere.

Tipii vin cam o oră mai târziu și Debbie desface încă o sticlă de vin. Din nu știu ce motiv, Tim nu e nervos pe mine. Poate știe că nu mă mai interesează și e foarte grijuliu. Bărbații sunt ciudați din punctul ăsta de vedere. Deseori încep să te iubească fix din momentul când tu încetezi să-i mai iubești.

Shane pare încântat de atenția pe care i-o acordă Debbie. Îi arată destul de clar că îl place și au început deja să danseze. Nu înțeleg. Știu că ea e amețită, dar el ar trebui să fie treaz! Lui Debbie i se iartă faptul că se aruncă în brațele bărbaților. Pur și simplu îi vine atât de natural. Dacă o fac eu, o iau la fugă. E atât de nedrept!

Deodată îl aud pe Shane negând că m-ar fi sunat dându-se drept Adam Kirrane. Tim întreabă ce-i cu toată agitația asta. Îi arunc lui Debbie o privire amenințătoare și, din fericire, tace. *Ultimul* lucru pe care îl vreau este ca Tim să afle despre Adam.

După un timp, Tim e de părere că ar trebui să mergem acasă. Totuși n-aș vrea să plec. De-abia m-am încălzit. Mă simt de parcă aș fi un copil la o aniversare, și mama e primul părinte care vine să mă ia acasă. Subliniez asta, dar Tim spune că ar trebui să îi lăsăm singuri pe Debbie și Shane.

Vrând-nevrând, sunt de acord cu el, deși mă enervează că Tim îmi spune ce să fac. Oricum, îmi dau seama că, dacă nu mai beau, capul meu va fi recunoscător, așa că îmi iau la revedere de la Debbie. Tim avea dreptate –

pare bucuroasă să mă vadă plecând. Așa da prietenă, nu?

De-ndată ce mă izbește aerul rece, îmi dau seama cât sunt de beată. Nu e un sentiment plăcut. Slavă Domnului, mâine sunt liberă. O să pot să zac. Acum stau pe scaunul din față. Geamul mașinii e puțin deschis, și Tim îmi mângâie coapsa. Mă bucur că sunt în drum spre casă. Cel puțin m-a scutit să iau un taxi mai târziu. Și oricum, dacă Tim nu ar fi venit cu Shane, eu și Debbie probabil am fi ieșit pe Leeson Street sau altundeva mai târziu. Să alung gândul ăsta...

Tim parchează în fața casei mele și se apleacă să mă pupe. Îl sărut pasional, pentru că sunt beată. Dar în toiul sărutului mă gândesc la Adam și mi se face rușine. Pentru că mie nu mi-ar plăcea să mă sărute cineva care visează la altcineva.

— Te iubesc, îmi spune Tim când ne oprim din sărutat.

— Și eu te iubesc, îi răspund.

Doar din obișnuință, sincer. Nici nu-mi dau seama când o spun.

Îmi ia un secol să bag cheia în ușă. Tim așteaptă răbdător afară să mă vadă intrată cu bine. Odată ajunsă înăuntru, o iau cât pot de repede pe scări, încercând să evit o conversație cu părinții mei. Aud știrile în sufragerie și nu-mi vine să cred că e doar ora nouă. Pentru că am băut toată ziua, mi se pare că e miezul nopții. Ajunsă în camera mea, îmi scot mobilul. Știu că nu ar trebui

să îl sun pe Adam în starea în care sunt, dar o fac oricum. N-aş vrea să creadă că sunt genul de fată care le spune oamenilor să se ducă naibii. Sun, dar nu am legătura. Telefonul lui e închis. Îmi arunc pantofii din picioare şi mă întind pe pat. Vreau doar să mă relaxez câteva minute înainte să mă demachiez şi să mă dezbrac. Apoi o să-l sun din nou.

În cinci minute am adormit.

Cu lumina aprinsă.

Capitolul 6

Tata cântă la pian.

Cântă *Dunărea albastră* și o tot cântă de vreo șase luni încoace.

Execuția tot groaznică e.

Tata a ieșit la pensie acum șase luni. Și s-a apucat de pian a doua zi. De-atunci am tot plătit pentru asta. Tata, dragul de el, are tot felul de planuri mărețe. Voia să se apuce de mers în excursii, gătit, pescuit și grădinărit. Visul cu mersul în excursii s-a terminat după prima lui ieșire. Bietul om s-a pierdut în munții de lângă Dublin și a fost nevoie să trimită salvamontiști să-l salveze. A apărut la televizor după aia, dar experiența asta l-a potolit pe viață.

Visurile de a deveni un as în ale bucătăriei au fost spulberate când a încercat să facă un fel de tort cu blat răsturnat dintr-o veche carte de bucate. Poza din carte arăta minunat, dar versiunea tatei nu semăna deloc și ni s-a făcut tuturor rău după ce am mâncat. Chiar și câinelui. Nu mai e cel mai credincios prieten al tatei.

Când tata s-a apucat de pescuit, a cheltuit o avere pe ultimul răcnet în materie de

echipament și a cumpărat momeli viu colorate ca să atragă peștii. Apoi s-a dus să pescuiască în Connemara, împreună cu un alt domn ieșit la pensie. Din păcate, un pește foarte mare i-a luat momeala scumpă, prea colorată și a plecat cu ea.

Mi-a părut rău de el atunci. În toți anii în care a lucrat la compania de asigurări, tata a visat că într-o zi va face lucruri distractive. Apoi, când a avut timp, tot n-a putut să le facă. Bietul tata. Cel puțin încă mai încearcă să cânte la pian. Chiar dacă noi, ceilalți, ne cam chinuim.

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre bucătărie. Tata stă cu capul aplecat deasupra pianului și cântă cu doar două degete. Ca să-l enervez, încep să fredonez *Dunărea albastră* fals. Cred că Strauss se întoarce în mormânt.

— E un anunț în *Evening Herald* pentru apartament, îmi spune tata. Trebuie să ies să cumpăr perdele noi pentru acolo, așa că mă întrebam dacă te-ar deranja să răspunzi tu la telefon. Știi ce să spui, nu? Orele de vizitare sunt între șase și șapte în seara asta.

Mormăi. Dacă e un lucru pe care îl urăsc mai mult decât orice, ar fi să răspund la telefoanele oamenilor care întreabă de apartamentul alor mei. Anunțul spune „pentru o persoană de afaceri“, dar oamenii nu prea citesc cum trebuie. Așa că ți se adresează tot felul de întrebări de la cupluri care locuiesc împreună, familii neadaptate, bărbați cu

amante etc. Ca să nu mai spun de câteva doamne de, hmm, companie care nu dau niciodată prea multe detalii relativ la ceea ce fac, dar te asigură că n-o să fie nici o problemă cu chiria.

Cred și eu!

Părinții mei se așteaptă ca eu să mă ocup de telefoane când unul din apartamente apare în ziar. Vedeți voi, ei au o casă în Harold's Cross, care în principiu a fost transformată în șase apartamente mici, ai căror chiriași vin și pleacă întruna. Că tot veni vorba, oricine citește asta și e de părere că afacerile imobiliare sunt floare la ureche ar trebui să discute cu ai mei. Nu e așa ușor cum pare. Mai ales dacă ai chiriași ale căror cecuri se dovedesc periodic a fi fără acoperire sau își dau seama că s-au încuiat pe dinafară la trei dimineața. Apoi mai sunt cei care refuză să-și deschidă ferestrele, ce să mai zici de draperii, făcând ca întreaga clădire să arate ca o casă de raport. Oricum, după cum spuneam, eu răspund mereu la telefon și încasez chiriile în locul lor, cu toate că surorii mele, Ruth, nu i se cere niciodată să facă nimic, pentru că răspunsul ei e mereu un „nu” categoric.

Nu știu dacă v-am spus, dar mama se plânge non-stop de Ruth și de prietenul ei, dar când vin, vorbește cu ei de parcă ar fi prieteni la cataramă. Doar după ce au plecat începe mama să se vaite din nou. Și eu trebuie s-o ascult. Dar mi-a ajuns. E foarte greu să suporti așa ceva, să știți. Toată

văicăreala. Nu că aş avea ceva cu soră-mea. De fapt, acum mă înţeleg mult mai bine cu ea decât atunci când eram copii. Pe atunci nu era prea drăguţă. Cu un an mai mare ca mine, credea că asta îi dă dreptul să-mi facă viaţa un iad şi să-mi dea ordine. Şi ţipa la mine dacă încercam să socializez cu ea, spunând „Nu ai prieteni, nimeni nu te place“.

O admiram acum mulţi ani, pentru că era mult mai la modă şi mai drăguţă decât mine. Şi cunoştea băieţi şi chestii de genul ăsta. Cel puţin se prefăcea că-i cunoaşte. Îmi povestea despre băieţii cu care se întâlnea în spatele bisericii după slujbă. Îi chema Leonardo da Vinci, Winston Churchill şi Adolf Hitler. De-abia după ce am primit primul meu manual de istorie mi-am dat seama că şi-a bătut joc de mine.

E ciudat că, atunci când eram mai mică, mă uitam mereu la seriale ca *Căsuţa din prerie* şi *The Waltons* în care membrii familiei chiar erau apropiaţi, şi surorile împărţeau tot ce aveau. Şi eu nu mă regăseam în nimic din toate astea. Soră-mea n-a împărţit niciodată nimic cu mine. Chiar şi de ziua ei eram forţată să fiu „sclava ei personală“ ca să mi se dea şi mie câteva dulciuri amărâte.

În adolescenţă ne certam ca nebunele. Mă acuza că o copiez când mi-am dat găuri în urechi la trei săptămâni după ce şi-a dat ea. De parcă ar fi fost singura fată de pe planetă care a făcut asta. Mi-a spus Goofy

când mi-am pus aparat dentar și i-a zis mamei să nu mă lase să mă duc la discotecă pentru că eram penibilă și îmi făceam de cap toată noaptea. Deși chiar *ea* era una dintre fetele care își făceau de cap.

În fine, n-o să-mi petrec ziua bârfind-o pe soră-mea. De fapt, o să-mi scriu scenariul azi, pentru că tata s-a dus în oraș cu abonamentul lui pe autobuz și are de gând să facă lucruri utile, cum ar fi să viziteze muzee și altele. Nu știu cât o să-l mai țină interesul ăsta pentru artă și chestii de-astea, dar eu nu spun nimic, și mama e bucuroasă că pleacă de-acasă. Se cam temuse de ziua în care ieșea tata la pensie, pentru că auzise povești de groază de la alte neveste pe la clubul de bridge. Unii dintre soții lor ieșeau la pensie pur și simplu stau toată ziua în casă și se uită la televizor!

Nici o șansă ca tata să se uite la televizor, totuși. Mereu a zis că i se pare o tâmpenie. Pretinde că un singur lucru e mai rău decât să stai într-un pub și să vorbești prostii – să te uiți la oameni pe care nu-i cunoști vorbind prostii în puburi.

Mama e plecată azi să joace tenis cu cele trei prietene ale ei care nu fac altceva decât să vorbească despre urmași, nunți, copii și nepoți. Deseori o întreabă pe mama dacă dau vreun semn că o să mă mărit, ceea ce nu-i place în mod deosebit. Îi spun să nu le bage în seamă. Să le zică să-și vadă de treaba lor.

Dar mama nu face așa. De-abia așteaptă să mă logodesc cu Tim. Sau cu oricine

altcineva în faza asta. Am groaznica pre-simțire că mama și-a ales deja rochia de soacră mică și tata are pregătit discursul de nuntă. Probabil se pune praful pe el în garaj, ca pe uneltele de grădinărit abandonate acolo.

În orice caz, e grozav să am și eu o dată casa doar pentru mine. Mă așez la computer, pregătită să scriu. Mă simt ca o femeie de afaceri. Deschid calculatorul și aștept să-mi vină inspirația.

Și aștept... și aștept...

Apoi mă ridic.

Am nevoie de o cafea neagră, tare. Acum. Până la urmă, nici un scriitor serios nu poate munci fără cafea. Unde mi-o fi fost mintea? Așteptând să fiarbă apa din ibric, mă așez la loc. În cele din urmă încep să scriu SCENA UNU. Simt cum mi se duce sângele la cap în timp ce degetele mele lovesc tastatura. Cuvintele vin și tot vin. Doamne, mi-aș fi dorit să mă fi apucat să-mi scriu mai demult scenariul.

La scena doi m-am blocat.

Din nou.

Mă uit în gol la ecran și încerc să mă concentrez. Lipsește ceva. Am mare nevoie de o pisică. Nici un scriitor serios nu scrie fără o pisică adormită prin prejmă.

Gata. Fără scuze. Chiar o să scriu toată ziua, pentru că nu vreau să ajung ca oamenii ăia care mereu spun că ar vrea să fie scriitori, dacă ar avea timp. Deloc surprinzător, își găsesc timp să stea în pub,

să se uite întruna la televizor, să bârfească ore în șir și să facă lungi plimbări cu mașina la țară. Recunosc faptul că, până acum, am fost unul din acești oameni. Dar nu mai sunt. Astăzi întorc o nouă foaie.

Scriu SCENA DOI. Arată impresionant pe ecranul computerului. Dar ce se întâmplă în continuare? Deodată sunt iar departe, pe măsură ce imaginația mea preia controlul. Personajele prind viață în timp ce scriu despre un tată violent și tânărul său fiu îngrozit. Tatăl e foarte beat și își acuză fiul că a furat bani de sub patul lui. Fiul se chircește în colț și tatăl își desface cureaua groasă din piele. Copilul cerșește îndurare...

Doamne, nu mă distrez deloc. E oribil și îmi trezește amintiri de când eram la școală și diriginta mă bătea uneori cu bastonul. Asta era înainte să fie interzisă pedeapsa corporală. Mă simt cam posomorâtă și deprimată când scriu chestiile astea, dar cred că filmul va avea mare succes, mai ales în State. Pentru că americanilor le plac lucruri de-astea, nu? Adică *Angela's Ashes* a lui Frank McCourt a fost un succes imens și nu cred că s-a distrat cine știe ce când a scris-o.

Continui să scriu. Tatăl țipă la fiul său, folosind multe cuvinte urâte, și chiar încep să mă întristez rău. Cu cât scriu mai mult, cu atât devin mai negativistă. Ajungând la momentul în care tatăl își bate cu bestialitate fiul, ochii mi se umplu de lacrimi. Iar când băiatul urlă îngrozit, încep să-mi curgă pe obraji.

Destul. Doamne, nu suport să scriu chestii din astea deprimante. Aș vrea să scriu mai bine ceva amuzant. Ceva care să-i facă pe spectatori să se țină de burtă. Dacă o să continui să scriu lucruri de-astea morbide, o să fiu distrusă. Of, Doamne, ce-o să mă fac? Nu e vreo cale mai ușoară? Cum poate cineva să devină amuzant?

Încerc să mă gândesc la ultimul film cu adevărat amuzant pe care l-am văzut. Nu-mi vine nici unul în minte. Lui Tim majoritatea filmelor i se par amuzante, mai ales dacă sunt grosolane, de exemplu, scena aia din *American Pie* cu plăcinta de mere? A guițat ca un porc la scena aia. Când lui Tim i se pare ceva deosebit de amuzant, guiță. Am uitat să vă spun asta mai devreme. Guiță și tremură din tot corpul.

Da, știu la ce vă gândiți. Citiți asta și vă întrebați de ce naiba ies cu el. Așa că lăsați-mă să vă explic. Vreau să știți de ce mă simt mai fericită cu cineva ca Tim decât cu cineva care ar putea să-mi frângă inima.

Vedeți voi, am fost cândva îndrăgostită. Foarte îndrăgostită. De un tip pe nume Paul. Avea niște ochi albaștri incredibili și părul blond. Dacă știa că e superb, n-a arătat-o niciodată. Dar era obraznic și încrezător. Da, încrezător, nu arogant. Unii bărbați nu par să vadă diferența.

Cei mai mulți oameni singuri îți vor răspunde, dacă îi întrebi, că nu sunt siguri dacă au fost vreodată îndrăgostiți. Îi cred că cred asta. Mi se pare posibil să li se fi părut că

sunt îndrăgostiți atunci, dar, când își aduc aminte, oamenii rareori recunosc faptul că au fost îndrăgostiți de cineva care și-a bătut joc de sentimentele lor. E doar o chestiune de mândrie, de fapt.

Dar cu Paul a fost cu siguranță dragoste adevărată. A fost dragoste adevărată pentru că mă gândeam la el tot timpul, chiar și în vis. Pentru că mă gândeam mult cu ce-o să mă îmbrac dacă dau cumva peste el, uneori schimbându-mi hainele și de zece ori înainte să plec la facultate. Știam că eram îndrăgostită pentru că mă emoționeam când îl întâlneam și nu reușeam să mă gândesc la nici o replică. Când îl vedeam stând de vorbă cu altă fată, mi se făcea rău și începeam să mă întreb cine e și de ce vorbesc. Refuzam să cred că Paul ar putea avea amice. Până la urmă, eu eram fată și nu aș fi putut fi doar amica unui tip ca el.

A fost primul tip care m-a invitat în oraș de care îmi plăcea cu adevărat. Nu eram genul de fată care să fie invitată în oraș de o groază de bărbați superbi. Nu. Tipii care mă invitau de obicei ar fi invitat pe oricine. Nu erau pretențioși – voiau doar să spună că ies și ei cu cineva. *Oricine*. Sunt sigură că, dacă vă stoarceți puțin creierii, o să vă aduceți aminte că ați fost invitate în oraș de asemenea tipi. Nu e măgulitor, ci doar deprimant.

Din câte îmi aduc aminte, mi se părea că tipilor frumoși ar trebui să le placă doar tipele frumoase. Așa că nu mi-a trecut niciodată

prin cap că unul din ei mă va invita vreodată în oraș. Nu eram chiar superbă când eram la școală. Oamenii îmi spuneau „Grăsuța“. E vina mamei. Vedeți voi, mama nu era genul care să îmi facă sandviciuri drăguțe pentru pachet sau așa ceva. Nu. Doamne, nu îi invidiați pe copiii ăia de la școală care veneau cu mâncare la pachet? Frumos și ordonat, într-o cutie, plus o sticlută cu suc de portocale. Dar eu nici o șansă să primesc ceva atât de sofisticat. Așa că în fiecare dimineață tata îmi arunca niște bani să-mi iau ceva de la chioșcul școlii. Dar la chioșcul școlii nu vindeau decât ciocolată, chipsuri și mere. Pentru că nu-mi plăceau merele, pur și simplu cumpăram ciocolată și chipsuri în fiecare zi. Nu-i de mirare că am luat brusc în greutate.

Deseori mi se pare ciudat când aud în reclamele de la televizor : „Vă mai aduceți aminte abdomenul plat pe care îl aveți în adolescență ?“ sau cam așa ceva. Ideea e că nu, nu-mi aduc aminte. Nu-mi aduc aminte nici măcar să fi fost în stare să-mi văd picioarele când eram la școală.

În fine, de-abia după ce am ajuns la facultate am început să am grijă de silueta mea. Oricum eram prea falită să mai dau banii pe mâncare. Toți banii pe care-i aveam îi dădeam pe băutură. Mă înscriam în tot felul de societăți doar pentru că dădeau petreceri la care băutura era foarte ieftină ; chiar dacă era servită în pahare oribile de plastic. Când se gândesc la vremurile de altă dată,

oamenii spun că zilele studenției au fost cele mai frumoase din viața lor, dar eu nu prea sunt de acord cu asta. Îmi place faptul că acum îmi permit să beau bere dintr-un pahar ca lumea și nu trebuie să beau vin cald în vreun cămin studențesc. Asta numesc eu lux.

De-asta e cel mai mare răsfăț să fiu promovată la clasa întâi când zbor spre State. Pentru că pot bea vin dintr-un pahar Waterford Crystal. Închipuți-vă.

Dar să ne întoarcem la Paul. Era fermecător și a făcut tot ce i-a stat în putere să-mi fie prezentat. Dar pentru că eram cam singuratică pe vremea aia, nu aveam o gașcă mare de prieteni pe care să-i cunoască. Așa că a trebuit să muncească din greu să-mi fie prezentat.

Am devenit obsedată și-mi petreceam jumate din zilele de la facultate căutându-l, întrebându-mă la ce oră are cursuri. De fapt, la un moment dat, și uitasem de ce dădusem la facultate. Numai la învățat nu-mi stătea gândul.

Dar dacă vă aduceți aminte, v-am mărturisit mai devreme că mama nu e genul de femeie jovială pe care îl vezi în reclamele de la televizor. Nu. Cel puțin așa mi se părea mie. Nu mă lăsa să ies după ce se întuneca, pentru că ar fi trebuit să învăț. Și așa, din cauza asta, eu și Paul nu am fost meniți să fim împreună.

Prima oară când ne-am cunoscut cum trebuie a fost la biserică. Se apropia sesiunea,

acea perioadă în care îmi aminteam de bunul Dumnezeu și începeam să mă împrietenesc din nou cu El. M-am dus la biserica din campus, sperând să pot vorbi puțin în liniște cu Domnul. Locul era plin de studenți cu aceleași intenții, toți rugându-se frenetic. Și unul dintre ei era Paul. Stătea în partea din spate a bisericii, în blugi și un tricou alb, iar brațele îi arătau bronzate și puternice. Aproape mi-a stat inima când l-am văzut și mă întrebam cum o să trec pe lângă el fără să mă înroșesc. E greșit să flirtezi în biserică, gândeam atunci.

Cum mergeam spre ieșire, m-am rugat la Sfântul Ioan să mă ajute să nu mă împiedic sau să mă fac de râs. Și când am ajuns la capătul intervalului, Paul mi-a zâmbit și mi-a spus „Bună”. I-am zâmbit și eu, nefiind în stare să-i răspund, și m-a urmat afară. Am stat de vorbă pe scările bisericii ore în șir, până când în cele din urmă m-a invitat să bem ceva în seara aia. A trebuit să-l refuz, pentru că mama ar fi înnebunit la gândul că mă distrez cât de cât. Desigur că se folosea de scuza cu „învățatul” ca să mă încuie în casă până se terminau examenele. Dar trebuie să fi fost un strop de înțelepciune în nebunia ei când a făcut asta, pentru că am trecut fără nici o problemă.

I-am spus lui Paul că ieșeam cu altcineva. Pentru că nu am vrut să recunosc că provin dintr-o familie de ciudați. Da, din păcate, a trebuit să mint, și când am văzut

dezamăgirea în acei ochi albaștri, am fost terminată. Într-o zi, m-am gândit, într-o bună zi nu voi mai fi nevoită să-i cer mamei permisiunea să ies cu cineva la un pahar. Și atunci eu și Paul ne vom căsători și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Doamne, ce naivă eram pe-atunci.

Eram convinsă că ne vom reîntâlni cândva. Dar nu s-a întâmplat niciodată. A emigrat în America imediat ce a terminat facultatea și cam asta a fost. L-am tot căutat de-atunci. Nu în mod activ, desigur. Dar de fiecare dată când văd un bărbat care seamănă măcar puțin cu Paul, mă întreb dacă ar putea fi el. În fiecare avion, în fiecare supermarket și în fiecare bar din fiecare oraș. E adevărat ce se spune despre prima dragoste. Nu se uită.

Vă vine să credeți că iar visez cu ochii deschiși? E ridicol. Ar trebui să mă concentrez asupra scenariului, nu asupra iubirilor trecute.

Poate o să încep următoarea scenă și apoi o să mă întorc la asta. Sau poate o să mă las cu totul de scris scenarii și o să mă apuc de un roman. Ar fi destul de tare să scriu romane, nu? Aș putea să stau toată ziua în pat cu un laptop, mâncând dulciuri și inventând povestioare. Pe de altă parte, cât îți ia să scrii o carte și chiar aș fi în stare să scriu, să zicem, o sută de mii de cuvinte? Deodată nu mi se mai pare o idee atât de bună. Adică au apărut atâtea tomuri, cărticica mea nu s-ar pierde cumva

pe rafturi? Și ar trebui să mă gândesc și la o intrigă cu totul originală. Deja sunt atât de multe cărți despre femei de vârstă mijlocie ai căror soți le părăsesc. Apoi femeile astea își petrec tot restul cărții slăbind, mergând la sală și îndrăgostindu-se de instructorul de aerobic. Ca să fiu sinceră, nu cred că vreau să scriu o astfel de carte.

OK, dă-l naibii de roman; o să-mi continui scenariul.

— 'Neața.

O, nu, e tata. S-a întors devreme. Dă Doamne să nu vrea să stea la calculator.

— 'Neața, tată, îi răspund, sperând să par atât de ocupată încât să-i piară cheful să mă deranjeze.

Observ că are sub braț *Irish Times*, ceea ce ar trebui să-l țină ocupat o vreme.

— Scrii?

— Da, îi răspund. Îmi scriu scenariul. Sunt de-abia la a doua scenă, dar merge bine. E despre un băiat al cărui tată îl bate mereu, dar apoi scapă de violența de acasă, se duce în Anglia, unde muncește din greu, și ajunge foarte bogat, apoi se întoarce acasă și îi construiește bieteii sale mame o casă mare cât un conac.

Aștept ca tata să-mi răspundă, dar n-o face. Apropo, aveți cumva un tată ca al meu? Unul care pur și simplu nu îți răspunde atunci când vorbești cu el? Sau mi se întâmplă doar mie? E foarte enervant, nu? Uneori am impresia că vorbesc singură și

trebuie să mă întorc să mă asigur că mai e în cameră.

Tata a făcut niște cafea adevărată, așa că mă hotărâsc să beau și eu cu el, dar e deja absorbit de ziar. Încerc să-mi arunc privirea la ce citește, și când văd, inima îmi palpită. Nu o să vă vină să credeți a cui poză ocupă o întreagă jumătate de pagină. Da, e încântătorul Adam Kirrane. Sfinte Sisoe. Deja e a doua oară săptămâna asta când îl văd în ziar.

Oriunde mă uit, fața lui izbitor de frumoasă mă privește. Nu am cum să scap.

Caut reacția tatei când răsfoiește interviul. Dar nu are nici una. După câteva minute, dă pagina. Vedetele din seriale siropoase prezintă puțin interes pentru cineva ca tata. Oricum, el nu citește ziarul, doar se preface.

Trebuie să ies din casă. Mă sufoc aici. Poate am un blocaj creativ, cum li se întâmplă scriitorilor. Dacă e așa, e un semn bun. Înseamnă că sunt o scriitoare adevărată, nu-i așa?

Aș vrea să fac un duș, dar mama a ocupat deja baia. Doamne, nici n-am auzit-o când s-a întors de la tenis. În asemenea momente mi-aș dori să locuiesc altundeva. Uneori mă simt așa recunoscătoare că sunt însoțitoare de zbor și câteva nopți pe săptămână îmi permit luxul de a avea propria-mi baie.

Când am început să lucrez la compania aeriană, mă întrebam ce se întâmplă când stăm peste noapte undeva. Mă întrebam dacă

nu cumva membrii echipajului trebuie să împartă camerele. Și poți să-ți alegi cu cine împarți camera sau poți să ajungi să-ți sfoarăie în cap vreo vacă? Așa încât vă puteți închipui ce încântată am fost când am văzut că avem fiecare o cameră de hotel imensă.

Aștept la mine în cameră să iasă mama din baie, când aud un bip de la mobilul meu. Mă uit cine mi-a trimis mesaj. Numele lui Adam Kirrane licărește pe ecran. Doamne-Dumnezeule! Calmează-te, Katie. Inspiră adânc. Apăs entuziasmată tastele. SUNT IN ORAS. VREI SA NE VEDEM?

Mă holbez la text, cu mâna dreaptă încheștată pe mobil. E fantastic, nu?

E un basm, și eu sunt personajul principal. Nu am mai fost atât de entuziasmată de atunci, demult, când eram la Universitatea din Dublin și m-am îndrăgostit de Paul.

Mă întreb ce-ar trebui să fac. Să-i trimit imediat un mesaj, spunându-i că aș vrea să ne întâlnim? Pe de altă parte, n-ar fi mai bine să mai aștept puțin? Să par indiferentă. De parcă ar ploua cu invitații de la vedete TV. Doamne, care sunt regulile și cum să le respect?

Acum mă bucur că nu l-am sunat atunci. Întotdeauna e mai bine să nu te entuziasmezi prea tare. Desigur, o să dai și peste femei care sunt de părere că e corect să ieșim un pic și noi în întâmpinarea bărbaților. Că n-ar trebui să ne așteptăm să facă ei totul.

Dar nu e amuzant că femeile bine intenționate care împart aceste sfaturi sunt de obicei singure? Nu vreau să par superficială, dar, dacă ești bolnav, te duci la doctor, dacă vrei consiliere juridică, te duci la un avocat și dacă vrei sfaturi despre cum să agăți un bărbat, te duci la o femeie care are unul!

Oricum, de ce mai stau cu tata, când ar trebui să fiu în oraș? Nimeni nu a cunoscut vreodată un bărbat stând în casă cu părinții. Apropo, mâine plec la Boston, dar nu mi-am făcut bagajele. Dar nu e nimic nou în asta. Desigur că nu-mi place să fac bagaje, dar să le desfac e și mai groaznic. Nimic nu-i mai nesuferit decât despachetatul, și mama mereu se plânge de duhoarea ce vine de la valiza mea. Încerc să-i spun că e doar din cauză că în timpul călătoriilor mele stau cu colegii. Trebuie să fiu sociabilă, protestez eu. Nu pot să-mi ignor colegii și să mă retrag la mine în cameră când ei fumează, dansează și beau, nu?

Nu-mi acceptă scuzele, dar nu mă mai agit din cauza asta. Sunt prea bătrână pentru astfel de lucruri. Scuze, am uitat să vă spun ce vârstă am. Am douăzeci și șapte de ani, dar par mai tânără. Cel puțin asta îmi spun bărbații prin baruri. Ziua mea a fost cu doar șase săptămâni în urmă, dar mama tot mai țipă „Ai aproape douăzeci și opt de ani!” de fiecare dată când ne certăm pentru că nu sunt o fiică perfectă. M-am obișnuit deja. Când aveam nouăsprezece ani, urla „Ai aproape douăzeci de ani, bla, bla, bla”

și așa mai departe. Nu știu ce încercă să demonstreze, dar refuz să mai pun la suflet. Până la urmă, e mama. Dacă ea nu-și dă seama când m-a născut, ce șanse sunt s-o facă altcineva?

Îmi sună dintr-odată mobilul, făcându-mă să tresar. Doamne, de ce sunt mereu așa de surprinsă când mă sună cineva pe mobil? Mereu mi se pare că trebuie să fie ceva destul de important. Că doar e mult mai simplu să trimiți un mesaj, nu?

E un număr privat. Să fie Adam care sună incognito? mă întreb. Nu-mi place să răspund când sunt sunată de pe număr privat. Ce au oamenii ăștia de ascuns?

De fapt, e prietena mea din școală, Patricia. Vrea să organizeze o reuniune. Poate bem ceva. Sunt liberă în seara asta? Sunt liberă? Asta s-o crezi tu. Ies cu Adam Kirrane în seara asta. Aș vrea să-i spun, dar n-o fac pentru că : a) probabil n-o să mă creadă ; și b) chiar dacă mă crede, probabil Adam nu i s-ar părea un partener potrivit.

Vedeți voi, Patricia și-a făcut un fel de carieră din a găsi un bărbat potrivit. Găsește mulți care par corespunzători și mereu se întâlnește cu cineva. Dar întâlnirile nu duc niciodată la o relație pe termen lung. Nu știu de ce. E o fată drăguță, cu nouă luni mai în vârstă ca mine. Nu fumează, nu bea, conduce peste tot și apartamentul ei e atât de curat și ordonat. Ba chiar își aranjează cărțile în ordine alfabetică. Mie mi se pare că ar fi soția ideală pentru orice bărbat, dar, evident,

ei nu sunt de aceeași părere. Mă întreb unde greșește. Poate sărută groaznic sau ceva de genul ăsta.

Oricum, știu că și eu sunt singură (dacă nu îl punem pe Tim la socotelă), dar asta e alegerea mea – într-un fel. Adică eu chiar nu mă văd măritată înainte să am vreo treizeci și ceva de ani. Mi-e teamă că o să mă mărit cu cineva și câteva luni mai târziu o să-l cunosc pe cel care ar fi putut fi BĂRBATUL VIETII MELE. Gândiți-vă ce mult aș regreta atunci. Așa că m-am păstrat pentru cineva deosebit. Nu am vrut să mă mulțumesc cu primul venit. Și... acum că am întâlnire cu Adam Kirrane în seara asta... cred că a meritat așteptarea.

Că tot veni vorba de Adam, mai bine aș termina de vorbit cu Patricia și l-aș suna.

— Da, pur și simplu sunt în perioada aia a lunii, Pat. Știi și tu, mă simt groaznic, absolut secătuită, dar mi-ar plăcea să ne vedem săptămâna viitoare, la un cappuccino. Tare mult. De-abia aștept. Pa.

OK, acum că nu mai e la telefon, să-l sun pe Adam. Nu, mai bine îi trimit un mesaj. Dacă îi trimit mesaj, n-o să audă cum îmi tremură vocea. Oricum am o voce oribilă la telefon. Sună pițigăiată și copilăroasă. Ar trebui să-mi ascultați mesajul de pe căsuța vocală – ați muri de râs. Mi-ar plăcea să înregistrez ceva vesel de genul „Bună, sunt Katie și acum nu pot răspunde la telefon, dar vă rog să lăsați un mesaj.” Pe de altă parte, ați putea avea încredere într-o

persoană care pare așa de voioasă când vorbește în telefon, singură acasă?

Mă holbez la telefon. Trebuie să mă gândesc bine la ce mesaj o să-i scriu. Doar nu vreau să par prea entuziasmată. Pe de altă parte, nu vreau să par nici prea neinteresată. Poate se răzgândește și invită pe altcineva în oraș.

Gata, am găsit. MINUNAT K M-AI CAUTAT. MI-AR PLACEA SA NE VDM MAI TARZIU. LA C ORA?

Apăs repede TRIMITE, ca nu cumva să mă răzgândesc.

Gata. L-am trimis. Nu prea are ce interpreta din mesajul ăsta, nu?

Aștept cinci minute. Nici un sunet de la mobilul meu. Vai, nu o să-mi răspundă, nu-i așa? Probabil a șters mesajul meu. Probabil râde de răspunsul meu disperat. Dar nu a fost chiar *atât* de disperat, nu? Adică nu a fost nici nepoliticos, dar nici chiar genul de mesaj „Urlă disperarea-n mine”. Îmi dau palme. Probabil a trimis mesaj la toată agenda. Probabil a primit o mulțime de răspunsuri. Îmi dau palme. Cine naiba se crede? O s-o sun pe Patricia și o să-i spun că m-am răzgândit și că mi-ar plăcea o ieșire tristă, ca între fete.

Poate Patricia și cu mine o să ne îmbătăm și o să-i facem pe bărbați cu ou și cu oțet la o sticlă cu vin. Până la urmă, asta facem de obicei și ce bine ne distrăm. De fapt, nu ne distrăm. Să fim serioși. E demn de milă. Deodată nu mai vreau să fiu singură.

Telefonul îmi sună exact când vreau s-o sun pe Patricia.

— Ce faci, frumoaso? spune o voce profundă.

Îmi vine să leșin. Toată furia mea parcă se evaporă.

— Bună, îi răspund încântată.

Ce rapid a fost, nu? Cred că e nerăbdător. Nu avea cum să trimită mesaj altor femei. Trebuie să încetez să mai fiu așa suspicioasă.

— Și ce propui pentru diseară?

— Ceva ce n-aș putea să-ți descriu la telefon, i-am răspuns obraznic.

Doamne, când am început să fac pe obraznicătura?

— Tu hotărăști, spune cu vocea aia profundă, sexy, care face milioane de femei să-și deschidă televizoarele pentru a o asculta cu religiozitate în fiecare săptămână.

— Nu, hotărăște *tu*, insist.

Bineînțeles că insist doar pentru că nu-mi vine în minte nimic destul de interesant. Până la urmă, nu pot să aduc o supervedetă la pubul de lângă mine, nu? Dar stai puțin, parcă nu ar fi o idee așa de rea. Hmmm. De ce nu m-am gândit mai devreme la asta? Dacă mă gândesc mai bine, mi-ar plăcea să-l aduc pe Adam pe lângă mine. Închipuiți-vă ce fețe ar face ceilalți. Toți oamenii pe care îi știu din vedere. Oameni care mă știu și ei din vedere, dar nu se deranjează vreodată să mă salute. Pe de altă parte, un tip ca Adam n-o să apară la pubul din colț, nu? Nu, o să-și închipuie că

vreau doar să mă dau mare în fața vecinilor. Ceea ce n-ar fi adevărat. Desigur că nu. Ei bine, nu chiar.

Dar îmi închipui că o vedetă ca Adam ar vrea să meargă în Lillies sau Sin. Nu în bodega de lângă mine. Cred că e genul care intră cât ai clipi din ochi în club și e condus până la un separeu pentru VIP-uri sau VVIP-uri – ce-o mai însemna și asta.

— Știu un pub drăguț în Wicklow, spune Adam dintr-odată. E un pub tradițional plăcut, în stil vechi, fără muzică tare sau pretenții.

Aud eu bine? Oare chiar îmi vorbește Adam Kirrane? Adam, care zboară oriunde la clasa întâi, are, probabil, un șofer care îl duce la cele mai tari petreceri din Londra și își petrece jumătate din viață la televizor? Nu îi plac barurile pentru VIP-uri? Ca să vezi! Cât poți să te înșeli în privința unui om!

— Sună grozav, îi spun abținându-mă să chițai ca o adolescentă prea entuziastă. Ăă... la cât ne întâlnim?

Desigur că voiam de fapt să-l întreb la cât vine să mă ia de-acasă, dar nu vreau să par că am pretenții de divă. De asemenea, nu mi se pare corect să rog pe cineva să facă pe șoferul toată noaptea. Și nu vreau în mod deosebit să rămână treaz toată noaptea, în caz că mă amețesc și mă fac de râs.

— Unde stai? Vin să te iau.

OK. Relaxează-te. Adam se oferă să te ia de-acasă. E în regulă, chiar e în regulă. Nu

că nu m-ar mai fi luat nimeni de-acasă până acum, deși, trebuie să recunosc, vedetele TV de obicei n-o fac. Oricum, mă gândesc la faptul că sunt un pic cam mare să mai stau cu părinții. Poate a venit vremea să mă mut.

Îi dau lui Adam adresa mea.

Spune că o să vină să mă ia la 7.30, nici un minut mai târziu.

Îmi notez în minte că trebuie să fiu gata și să mă uit pe fereastră după mașina lui Adam, ca să pot să ies imediat. Ultimul lucru pe care l-aș vrea e ca mama să-l întrebe cu ce se ocupă. Nu ar fi în veci de acord. Actorii ajung rău, după spusele mamei, la fel ca poeții, muzicienii și, în general, toți cei care nu poartă costum și cravată.

Las telefonul jos și aștept ca respirația să-mi revină la normal. Doamne, vă vine să credeți că ACEL Adam Kirrane o să vină în modesta mea căsuță? Mă întreb dacă ar trebui să-mi iau un aparat foto de unică folosință. Și să rog pe cineva să-l fotografieze când pleacă de la mine de-acasă, așa încât, dacă o să-mi frângă inima vreodată, măcar o să vând poza ziarelor și o să fac ceva bani. Gata, acum doar mă protestesc. Nu mi-aș vinde niciodată povestea sau poze cu noi doi. Nu. Știu că unele fete așa fac, dar nu sunt chiar niște fete respectabile, nu? De obicei sunt niște ființe care arată ieftin, apar în reviste de scandal, în lenjerie cu volănașe, cu gura întredeschisă, sub

vreun titlu dubios ca „AM FĂCUT-O DE ȘAISPREZECE ORI“. Șaisprezece ori! De unde atâta energie? Aceste femei sunt de obicei blonde oxigenate și lucrează fie în vreun bar, fie ca modele nud, deși uneori, destul de jenant, sunt stewardese la vreo companie prăpădită. Nu dă chiar bine pentru imaginea de ansamblu a profesiei noastre, nu?

Dar voi chiar credeți că oamenii ăia o fac de șaisprezece ori la rând? Adică ei chiar numără? Slavă Domnului că revistele de scandal sunt oricum interzise la noi în casă. Tata nu le suportă. Oricum nu-mi place să citesc despre nu știu cine că e dezlănțuit în pat și toate astea. E un pic scârbos, nu? Singurul motiv pentru care citesc porcăriile astea este că pasagerii deseori lasă fițuicile cotidiene la bordul avionului. Și le frunzăresc când iau prânzul. Din plictiseală, sincer. Nu mă credeți?

Bine, atunci recunosc. Ador revistele de scandal! Sunteți fericiți acum? Mă întreb dacă cineva a fost cu Adam și a spus mai departe. Sper că nu. Până la urmă, de obicei despre fotbaliști și staruri pop se scrie de rău. Nu am văzut prea mulți actori implicați în genul ăla de scandaluri. Presupun că sunt prea ocupați să-și învețe replicile și să se ducă la audiții. Trebuie să încep să citesc iar *The Mirror*. Îmi plac fetele alea de la 3 a.m. Cred că ar fi distractiv să ieși cu ele.

Gata, gata, ar trebui să mă pun pe treabă. Am o întâlnire cu unul din cei mai râvniți

bărbați din lume, și eu mă gândesc la o ieșire în oraș cu alte trei femei. Revino la realitate, timpul nu e de partea ta. Să începem cu începutul. Cu ce naiba o să mă îmbrac? Mă duc până sus și deschid ușa șifonierului, știind din prima că nu o să găsec nimic potrivit. Mai știu și că o să încerc vreo zece ținute înainte să o aleg pe cea pe care o port mereu, adică o bluză neagră pe gât (stilat, călduros și ascunde părțile mai picante) și blugi, pentru că sunt Miss Sixty și îmi vin bine. În ei arăt de parcă nu m-aș fi străduit deloc și asta e esențial în seara asta. Nu vreau, sub nici o formă, să arăt de parcă aș fi făcut vreun efort. Sunt sigură că toate fetele cu care iese Adam se chinuie foarte mult. Se machiază foarte mult și se duc la coafor. Apropo de coafor, arunc o privire la propria-mi coamă în oglindă și mi se pare că mai bine l-aș suna imediat pe Peter Mark!

O oră mai târziu stau cu capul pe spate, aplecată peste chiuvetă, și mă doare gâtul. Janice, coafeza mea preferată, mă întreabă dacă o să merg într-un loc drăguț.

— Am o întâlnire, îi spun.

Janice pare surprinsă. Păi, nici nu e de mirare. Până la urmă, de patru ani vin aici și de fiecare dată răspunsul a fost „Ei, știi tu, Janice, doar o seară cu fetele“

Ridică o sprânceană, dar mi-aș dori să nu pară chiar așa de uimită.

— Cineva drăguț? întreabă.

— Păi, sper că e drăguț, rânjesc eu. Evident.

Mi-ar plăcea să-i spun. Mi-ar plăcea să anunț întregul coafor cu cine mă întâlnesc de fapt diseară, dar sigur nu m-ar crede nimeni. Mă simt totuși prost că nu i-am spus lui Janice, având în vedere că probabil știu mai multe despre iubitul ei decât propria lui mamă. Dar nu trebuie să spun nimă-nui încă. Vedeți voi, dacă nu o să meargă, nu vreau ca oamenii să mă întrebe de el tot restul vieții mele. Ce enervant ar fi!

— Frumos și drept? întreabă Janice, atacându-mi părul cu un pieptăn.

— Da, aprob eu.

Janice mereu mă întreabă dacă vreau să-mi aranjeze părul frumos și drept.

— Să-ți aduc o cafea?

— O, da, te rog, dau din cap entuziasmată. Neagră.

— Și o revistă?

— Un ziar, te rog. *The Mirror*, dacă îl ai.

De-abia aștept să mai citesc despre ce-au mai făcut fetele alea de la 3 a.m. Ce viață interesantă trebuie să aibă. Când slujba lor e să se dea pe lângă megastaruri. Uau! Nu aș vrea să mă pun rău cu ele, totuși. Doamne ferește!

Janice dipare și se întoarce cu o cană imensă de cafea, *The Mirror* și *Evening Herald*. Ah, o plăcere. Ador să merg la coafor, voi nu? E minunat să fii răsfățată. Dacă aș fi bogată, aș merge în fiecare zi la coafor.

— Să-ți pun niște balsam care nu necesită clătire în păr? E foarte uscat.

Nu îi răspund. La început. În schimb, ochii mi s-au oprit asupra unei fotografii de-a lui Adam. E o fotografie imensă, și el arată splendid. Zâmbește, scoțând la iveală niște dinți perfecți, și poartă smoching. Și-a lărgit nodul de la cravată și stă pe jos, cu picioarele încrucișate.

— Un pic de balsam... Doamne, e superb, nu-i așa?

— Da... aaaa. Aș vrea doar un pic de... aaa... balsam fără clătire. Nu prea mult, totuși.

— Se culcă cu Jane.

— Cine?

— Omul tău. Nick.

— Nick?

— Omul tău.

Janice arată cu pieptănul spre fotografie.

Deodată îmi aduc aminte că numele lui Adam în serial e Nick. Și că Jane se culcă, evident, cu Nick, și nu cu Adam. Ceea ce e o ușurare. Dacă Adam s-ar culca cu cineva pe nume Jane și în viața de zi cu zi, nu aș fi prea încântată.

— Urmărești serialul? întreb, căutând informații.

— Dacă îl urmăresc? spune Janice făcând ochii mari. Nu l-aș pierde pentru nimic în lume. Sunt complet dependentă. Iubitului meu nu-i place. Îl urăște pe Nick. Însă eu cred că e doar gelos.

— Cum e Adam, adică Nick?

— O, e un ticălos — și pieptănul lui Janice își taie cale prin părul meu ud. Dar știi tu, un ticălos adorabil. I se iartă multe pentru că arată bine. Ar trebui să-l urmărești și tu.

Sunt de acord. Ar trebui.

— Mă întreb totuși dacă e la fel și în realitate.

Janice se uită ciudat la mine în oglindă ; de parcă nu i-ar fi trecut vreo clipă prin cap cum ar putea fi el în realitate.

— Nu ai de unde să știi, nu ?

— Mă întreb cum e să fii actor, spun eu visătoare.

— O, nu știu, nu m-am gândit nicodată la asta, râde Janice.

Am plecat de la coafor și acum stau întinsă pe un solar la un salon de bronzat. Oamenilor li se pare ciudat că mă duc la solar, pentru că niciodată nu mă bronzez prea tare. Pur și simplu mi se înroșește puțin fața și îmi mai apar câțiva pistrui, dar solarele mă fac să mă simt de parcă aș fi stat la soare. Și mi-e cald și bine tot restul zilei. Așa că asta e scuza mea. Desigur că nu le recomand oamenilor să dea buzna la cel mai apropiat solar ca să le țină de cald, căci asta ar fi ridicol.

Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi fac și un tratament facial, că tot sunt aici la salon. Dar mă gândesc mai bine să nu, în caz că îmi apar pete pe piele înainte de marele eveniment din seara asta. S-a mai întâmplat.

Mi-ar plăcea să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat, dar nu are rost, nu-i așa? O să aștept până la următoarea călătorie la New York, de unde pot să-mi iau ceva de la Lord and Taylor. E magazinul meu preferat din întreaga lume. Știați că magazinul Lord and Taylor de pe Fifth Avenue are un etaj întreg pentru persoane minione, ca mine? Ador hainele de acolo și îmi place că nu trebuie să-mi scurtez toți pantalonii. Persoanele mici, asemeni mie, nu ar trebui să fie discriminate.

Da, sunt minionă, ceea ce mi se părea foarte enervant când eram mai tânără. Pentru că nu mă ajuta să intru în baruri și cluburi. Dar acum îmi place să fiu așa, pentru că mi se spune că par mai tânără. Nu sunt minusculă, evident, pentru că trebuia să am un metru șaizeci ca să fiu stewardesă. Am exact atât, dar mi-a fost groază să mă duc să fiu măsurată pentru slujbă. A mai trebuit să dau și un test oftalmologic, pentru că e nevoie și de acuitate vizuală (niciodată n-am reușit să-mi dau seama pentru ce anume!), și eu sunt chioară ca un liliac. Oricum, am trișat și mi-am ținut lentilele de contact la ochi în timpul testului. Ei, voiam cu diperaie să obțin postul!

Am ieșit acum de la solar și mă simt încinsă. Îmi șterg transpirația de pe aparat, din considerație pentru următorul client, mă îmbrac și ies. Mă îndrept spre O'Connell Street ca să iau autobuzul spre casă. Nu

conduc. Vreau să spun că știu să conduc, dar pur și simplu n-o fac. Nu pot să-i înțeleg pe cei care se distrează făcând o „plimbare lungă cu mașina“ Condusul în oraș mă îngrozește. Așa că aștept autobuzul, când se întunecă deodată și am un atac de panică, gândindu-mă că părul meu uscat cu föhnul o să se elctrizeze în caz că plouă.

Nu am făcut decât să-l usuc cu föhnul. Frumos și drept. Trebuie să-mi vopsesc din nou rădăcinile săptămâna viitoare, ceea ce e un chin. Mi le fac din două în două săptămâni. De fapt, uneori mi se pare că lucrez doar ca să îmi pot întreține părul.

Grozav, uite un autobuz. Mă urc repede și mă duc sus să ocup un scaun la etaj, cât mai în spate. Motivul pentru care stau mereu foarte în spate este că sper să nu se așeze nimeni lângă mine. Nu ați observat niciodată că oamenii de la etaj nu se așază în spate? Doar dacă nu cumva sunt niște copii enervanți.

Se întâmplă așa, cred eu, pentru că oamenilor nu le place să atragă atenția. Vreau să spun că, dacă mergi până în spatele autobuzului și nu găsești nici un loc liber, trebuie să te duci înapoi în față, și toată lumea se uită insistent – foarte jenant.

Îmi sună telefonul. O, nu. Urăsc să vorbesc din autobuz. Apare numărul lui Adam, și eu înlemnesc. Doamne, ce mă fac? Nu pot să-i răspund și să-i spun că sunt în 46A. Nu ar fi jenant? Pe de altă parte, nu pot lăsa telefonul să tot sune și să-i enervez la culme

pe ceilalți pasageri. Așa că răspund într-o
doară.

— Alo?

— Katie?

— DaaAA, răspund eu un pic prea entuziasmată.

Sora mea mi-a spus odată că răspund la telefon de parcă aș fi un antreprenor de pompe funebre, așa că acum fac un fals și uriaș efort să par veselă.

— Unde ești?

— Păi, am ieșit cu niște prieteni. La o cafea... și o porție de răs, haha.

Observ că mai mulți oameni s-au întors spre mine. Cred ori că a) sunt complet nebună, sau b) pur și simplu o mincinoasă. Dar nu-mi pasă. Doar n-o să-i mai văd în viața mea.

— Ești în oraș?

— Da, da, sunt. Așa e.

— Unde ești?

— Păi... încerc să mă gândesc la un loc la modă. Ba Mizu, e chiar în spatele centrului Powerscourt Townhouse. Îl știi? E foarte drăguț, foarte relaxant.

— Hei, îți vine să crezi că sunt prin apropiere? Nu ai prefera să ne vedem acum, și nu mai târziu, nu?

Nu, nu aș prefera. Doamne, nu.

— Bine, sigur.

Doamne, ce naiba spun? Prea târziu.

— Sigur, repet în timp ce simt cum mi se învânte capul.

Apăs butonul roșu ca să anunț șoferul că o să cobor, apoi îmi croiesc drum pe scări, împing navetiștii înghesuiți și nervoși și mă dau jos din autobuz. Gata. Acum sunt pe Baggot Street și trebuie să chem un taxi să mă ducă înapoi în oraș ca să mă văd cu Adam. Să nu mă credeți ușor de manipulat. Știu să mă joc de-a inabordabila; doar că acum nu am timp de joacă.

Stau ca o idioată pe Baggot Street Bridge, cu mâna întinsă. Doamne, unde e un afurisit de taxi când ai nevoie de el? Din fericire, în cele din urmă oprește o mașină. Mă uit la ceas și mă întreb ce-o să-i spun lui Adam. Știu, o să-i spun că mi-am agățat dresurile și am ieșit să-mi iau altă pereche. Apoi îmi aduc aminte că port blugi și mă răzgândesc rapid. Mă hotărâsc să nu-i mai spun nimic. Bărbaților le plac femeile misterioase. Am citit asta undeva. De acum încolo o să fiu misterioasă.

Taxiul oprește în față la Ba Mizu. Arunc o privire în oglinjoara portabilă. Mi se pare că arăt bine, dar e întuneric, așa că nu sunt sigură. Inspir adânc, îi plătesc taximetristului și ies din taxi.

— Baftă, strigă șoferul.

Oare încercă să-mi spună ceva?

Ajung la Ba Mizu, dar nici urmă de Adam. Pfiu! A fost cât pe ce. Slavă Domnului! Câțiva oameni se uită, cum fac de obicei când o femeie singură intră într-un bar. Îi privesc dușmănos, și ei se uită în altă parte. Oamenii care se holbează sunt atât de nepoliticoși!

Mă așez la bar, pentru ca Adam să mă vadă fără probleme când intră. Mă întreb dacă o să-l recunosc imediat. O să-l mai recunoască altcineva? Până la urmă, nu vreau paparazzi pe urmele noastre, haha. Poate ar trebui să port ochelari de soare cu lentile mate!

Îmi comand un pahar de vin.

— Altceva? întreabă fata de la bar.

— Ăă... nu, mersi.

Nu are rost să comand pentru Adam, nu? Nu știu ce bea el. Mă întreb dacă e genul care bea Guinness. Greu de spus, nu-i așa? Îmi plătesc băutura și sper ca fata de la bar să nu mă compătimească. Doar nu mi s-a tras clapa. Nu încă, haha. De fapt, asta nu e un gând prea liniștitor. Nu e deloc drăguț. Să ți se tragă clapa nu e niciodată grozav. Mi s-a întâmplat o dată. Dar numai o singură dată, slavă Domnului.

Cred că am timp să vă spun pe fugă. O prietenă de-a mea a dat o petrecere pentru mine acum câțiva ani. A făcut-o ca pretext să-mi cunoască noul iubit. Toți prietenii se plângeau de misteriosul meu iubit, pe care nu-l cunoscuseră. Vedeți voi, Jack era un bărbat retras. *Foarte* retras, de fapt. Nu fuseserăm niciodată la el acasă, deoarece locuia în Kildare, așa că nu era chiar convenabil. Mai ales pentru că locuia cu sora lui, care era într-un scaun cu roțile și nu era obișnuită cu musafiri — se pare. Din cauza ei, Jack nu putea nici să stea toată noaptea cu mine. Pe atunci, locuiam într-un

apartament din oraș pe care îl împărțeam cu niște prieteni. Dar sora lui Jack își făcea atâtea griji în privința lui. Desigur că nu vorbisem niciodată cu ea, pentru că Jack nu-mi dăduse numărul lui de-acasă. Și nici mie nu mi-a trecut prin cap să i-l cer.

Oricum, prietenilor mei li se părea că relația mea cu Jack era foarte dubioasă. Adică el nici măcar la balul anual pentru echipajul de bord nu a venit și am fost nevoită să merg singură. Colac peste pupăză, se pare că sora lui Jack făcuse gripă. Eram mai mult supărată decât nervoasă. Până la urmă cum să mă enervez pe cineva care e atât de bun și grijuliu? Era unul la un milion și singurul frate din familia lui care era dispus s-o îngrijască pe biata lui soră. Restul erau niște egoiști. Cel puțin, așa mi-a spus el. Îmi aduc aminte că l-am întrebat odată dacă nu ar vrea să aducă pe cineva care să aibă grijă de ea, dar s-a uitat la mine de parcă ar fi fost cea mai cumplită sugestie pe care ar fi auzit-o vreodată. M-am simțit groaznic după aceea și nu m-am mai plâns niciodată. Și nici nu l-am mai bătut la cap să iasă cu mine în oraș sâmbătă.

Apoi, într-o seară, niște prieteni de-ai mei au organizat o petrecere la care eram invitați eu și Jack. Deja cred că puneau la îndoială existența lui. Nu că i-aș fi condamnat; uneori mă îndoiam până și eu de ea.

Jack și cu mine ne potriveam de minune din punct de vedere fizic. Era un amant

experimentat și din cauza lui ajunsesem și eu să fac lucruri ciudate, cum ar fi să dau mai mulți bani pe lenjerie intimă decât pe un palton. Până atunci, fusesem genul de femeie Marks 'n' Spencer. Îmi plăcea lenjeria luxoasă, dar niciodată nu mi se păruse că merită să dau spargere la bancă doar pentru a mă împodobi cu volănașe și dantele. Dacă nimeni nu-mi vedea chiloțeei scumpi, care mai era rostul?

Mă ducea în puburi liniștite, puțin cunoscute și îmi plăcea să plecăm undeva în weekend. Mai ales în străinătate. De fapt, cu cât mai departe, cu atât mai bine. Dar niciodată nu i-a plăcut să ne întâlnim în Dublin să luăm cina. Sau să meargă în club cu mine și prietenii mei. Era mai mult genul care comanda mâncare la pachet, vedea o casetă, apoi se băga imediat în pat, deși se trezea mereu în toiul nopții ca să se ducă să vadă ce face sora lui, ceea ce mie mi se părea foarte supărător.

Dar mă deranja ceva la Jack. Uneori mă sufoca, spunându-mi că îl excit ca nici o altă femeie până atunci, iar când îmi arătam vreun semn real de afecțiune sau pome-neam de viitor, se închidea imediat.

Nu mă dau în vânt după dulcegării, dar mi-ar fi plăcut o asigurare că sunt mai mult decât o parteneră convenabilă cu care să împartă patul. Așa că într-o zi am pus piciorul în prag și i-am dat un ultimatum. I-am spus că fie îmi cunoaște prietenii, fie ne despărțim. Era de fapt doar o amenințare

nefondată, fiindcă nu aveam de gând să-i dau papucii lui Jack, dar, în mod surprinzător, a luat totul în serios și a fost de acord.

Am fost așa încântată. De fapt, eram mândră de mine că m-am impus. Viața ar fi mai puțin complicată dacă mai multe femei ar cere direct ce vor, în loc să se ascundă după deget, mi-am spus eu mulțumită de mine.

Bineînțeles că Jack nu a apărut. Petrecerea a început la opt, și la opt jumate toată lumea era beată; câțiva oameni începuseră să danseze și cei care se considerau sufletul petrecerii se dădeau în spectacol peste tot în timp ce eu mă furișam prin bucătărie, căutând cel mai mare cuțit din casă. Ei, nici chiar așa, dar eram tare deprimată. În primul rând, mă simțeam dezamăgită de Jack, apoi mă simțeam umilită pentru că eram sigură că toată lumea de la petrecere mă compătimea. Sărăcuța de Katie, cu imaginația ei bogată.

I-am dat timp până la unsprezece, apoi m-am dus sus cu o sticlă de vin într-o mână și mobilul în cealaltă. Rețeta sigură pentru dezastru, nu?

Am apăsat încet tastele mobilului, sperând, împotriva tuturor evidențelor, că există o explicație plauzibilă pentru comportamentul său. Poate a fost implicat într-un accident teribil. Poate s-a îmbolnăvit sora lui sau și-a pierdut mobilul. Demn de milă, știu, dar mă agățam de orice!

Telefonul a tot sunat, apoi am format din nou numărul. Te rog, răspunde, mă rugam în tăcere.

A răspuns cineva.

Nu era el.

Era o voce de fetiță.

— Alo? se auzi vocea dulce de copilaș.

La naiba, m-am gândit. Probabil am format un număr greșit.

— Alo?

— Am greșit numărul, scumpo. Nu-ți face griji. Pa-pa.

Am lăsat telefonul jos. Săraca fetiță. Probabil m-a crezut vreo nebună.

L-am sunat din nou pe Jack pe mobil.

— Alo?

Aceeași voce de copil. Ce ciudat. Apoi mi-a picat fisa.

— Tati... ăă... e cumva pe-acolo? am întrebat într-o doară, inima bătându-mi cu viteza luminii.

— Imediat, răspunse fetița, și eu am scăpat șocată telefonul din mână.

Nu mi-am revenit niciodată complet. Și nu am aflat niciodată dacă sora în scaun cu roțile era într-adevăr soția lui. Sau dacă avea vreo soră. Sau alți copii. Pentru că nu mai știu nimic de Jack de-atunci.

— Mai vreți și altceva? întreabă fata de la bar.

Mă pregătesc să dau din cap în semn că nu, când îmi dau seama că mi-am băut tot vinul. Doamne, trebuie să încetez să mai visez cu ochii deschiși. Preț de-o clipă aproape am uitat unde mă aflu.

Barul pare să se umple destul de repede, cu oameni ieșiți de la serviciu. Nu-mi place

să stau aici fără un pahar în față, așa că mai comand un rând. Îmi trece prin cap un gând groaznic, că Adam s-ar putea să nu vină. Dar îl alung repede. Nu toți bărbații sunt ca Jack, îmi spun eu în timp ce barmanița îmi întinde încă un pahar.

Dacă stai și te gândești, e destul de ciudat. Mă întreb dacă sunt în barul care trebuie. Până la urmă, au trecut cel puțin douăzeci de minute de când a spus Adam că e pe drum. Poate a fost atacat pe stradă. Poate a fost acostat de vânătorii de autografe sau a fost urmărit de paparazzi. Imaginația mea aproape o ia razna, când sună telefonul.

— Hei, unde ești?

E Adam. Mulțumescu-ți, Doamne. Mulțumesc mult că nu mi s-a tras iar clapa. Nu aș fi făcut față situației a doua oară în viață.

— Sunt în Ba Mizu. Stau la bar. Nu ai cum să nu mă vezi. Sunt blonda aia splendidă, deși probabil n-o să mă recunoști fără uniformă.

Râd și eu de tentativa mea nereușită de glumă.

Apoi îl văd. O apariție într-o mulțime de chipuri la fel. Arată ca un star. Pe de altă parte, chiar e star. Uit mereu. Apoi văd capetele întorcându-se. Bărbații par destul de invidioși, iar femeile în costum se uită fără jenă. Și încep să-mi dau seama că probabil sunt invidiată de toate persoanele din local. Adam Kirrane a sosit. Și e aici să se întâlnească cu mine.

— Bună.

Îmi dă un pupic rapid pe obraz și sper să nu-și ardă buzele, pentru că sunt sigură că fața mea e roșie ca focul. Eu cu siguranță simt că iau foc. Dar sunt și fericită și... ei bine, puțin amețită. Nu am mâncat nimic toată ziua.

— Bună, îi răspund, pentru că nu pot să mă gândesc la nimic altceva.

Simt că m-am îndrăgostit a doua oară în viață. Sunt ca o adolescentă la prima întâlnire. Nu știu ce să spun, dar îmi dau seama că trebuie să spun ceva.

— Ești bine? Întreb eu cu stângăcie, conștientă că oamenii se uită la noi și simțindu-mă puțin timidă, pentru că nu sunt obișnuită cu atâta atenție. Mă tot gândesc că mi se văd chiloții sau așa ceva.

— Mă simt grozav. Puțin obosit, dar, în afară de asta, minunat, râde el, scoțând la vedere niște dinți albi ca neaua.

Mă întreb dacă sunt falși.

— Încă un pahar de vin? Întreabă el, iar eu dau din cap înainte să apuc să mă gândesc dacă am într-adevăr nevoie de încă un pahar de vin pe stomacul gol.

Îmi arunc privirea în jur, dar nimeni nu se mai uită la noi. Irlandezilor nu le place să fie surprinși când se holbează.

Vedeți voi, noi din orașul ăsta suntem toți foarte importanți. Avem VIP-uri și VVIP-uri și mai sunt, desigur, oamenii ca mine care nu intră nicăieri. Cel puțin, nu în barurile unde intră doar membrii, ca să se

bată pe burtă cu toți oamenii „importanți”. Dar am ocazia să văd mulți oameni celebri în timpul zborurilor, ceea ce e minunat. I-am văzut pe cei de la U2, președintele, niște supermodele și, în general, toți irlandezii cunoscuți. Majoritatea sunt foarte drăguți. Ciudat e că sunt cu atât mai politicoși și prietenoși, cu cât sunt mai cunoscuți. De la starlete te poți aștepta să facă probleme. Dar iar bat câmpii și probabil vreți să revin la întâlnirea mea cu Adam.

OK, ne înțelegem bine, dar nu am de gând să vă spun cuvânt cu cuvânt ce vorbim pentru că e destul de penibil și conversația e presărată cu obișnuitele întrebări pe care le pui la prima întâlnire, cum ar fi „și câți frați sau surori ai?”.

Începe să-mi ghiorăie stomacul și brusc realizez că sunt hămesită. Dar nu aș vrea să-i spun asta lui Adam, să nu cumva să creadă că vreau să mă aleg cu o masă simandicoasă. De parcă numai de-asta am venit.

Dintr-odată, Adam își așază mâna la mine-n poală și spune:

— Hai să mergem să mâncăm ceva. Mor de foame.

Doamne, suntem suflete pereche. *Trebuie* să fim. Gândim la fel. E un semn. Și are niște ochi verzi uimitori, și eu nu am mai ieșit cu nimeni cu ochii verzi. Poate asta e încă un semn?

Mă ridic (clătinându-mă puțin, trebuie să recunosc) și Adam îmi ține haina să mă îmbrac. Hmm. Nu-mi aduc aminte ca Tim

să-mi fi ținut vreodată haina. Vai, am promis că nu o să vorbesc despre Tim. Și nici măcar să mă gândesc la el.

Ieșim din Ba Mizu și ne îndreptăm spre mașina lui Adam. E un Mercedes SLK, și Adam îmi ține portiera deschisă cât timp eu alunec în scaunul de piele și mă gândesc că sunt o fată norocoasă. Nu că aș fi superficială. Dar m-am cam săturat de Nissanul Micra la mâna a doua al lui Tim. Mergem la Browne's luând-o pe Stephen Green, și sunt mai mult decât impresionată. Browne's are reputația de a fi cel mai bun restaurant din Dublin. Când ajungem, membrii personalului îl întâmpină pe Adam ca pe un prieten vechi. Mă întreb cât de des vine aici. Și mă mai întreb cine l-a mai însoțit la întâlniri. Poate numele fetei e altul în fiecare săptămână. Încă o dată Adam îmi ia haina și comandă o sticlă de șampanie.

— Când ai următorul zbor?

Se întinde și îmi strânge mâna. Atingerea pielii sale e electrizantă.

— Mâine dimineață. Plec la Boston.

— Boston? A, da, uitasem. Iubesc orașul ăla.

— Și eu, dar din nefericire nu stăm prea mult acolo. Doar o noapte. Păcat.

— Mare păcat, aprobă Adam. Dacă ai fi stat mai mult, aș fi putut să trec pe la tine.

Am râs. Adam e atât de, atât de diferit de orice tip pe care l-am cunoscut până acum. Nici unul nu a sugerat să treacă „pe la mine” la Boston.

— Când îți reiei filmările?

— Poimâine, spune el. Am avut ultimele zile libere, dar am un program destul de încărcat în următoarele săptămâni. Personajul meu intră în tot felul de buclucuri.

— Cum ar fi?

Ridic dintr-o sprânceană în timp ce chelnerul ne toarnă șampanie.

— O, știi doar că nu am voie să vorbesc despre scenariu. E confidențial.

— Hai, continuă, îl tachinez în timp ce gust șampania. Spune-mi, îți ocupi timpul cu idile și cu femei care suferă după tine?

Adam se preface uimit.

— Nu eu scriu scenariul. Eu doar citesc replicile. Nu e vina mea că scenariștii m-au distribuit în rol de canalie. Totuși, nu sunt așa în realitate.

Ca să mă asigur de spusele lui, îmi face cu ochiul.

— Nu mă uit prea mult la televizor, îi spun, dar lucrez la un scenariu.

Chiar în timp ce vorbesc, îmi dau seama ce pretențioasă trebuie să par. Deodată mă simt jenată; o parte din mine dorindu-și să nu fi deschis gura.

Adam se uită la mine curios.

— Ce fel de scenariu?

— Păi, e o poveste gen *Angela's Ashes*, îi spun. E tristă, curajoasă și, ei bine, foarte emoționantă.

— Mi-ar plăcea să-mi arunc o privire pe el cândva.

Chelnerul vine să ne ia comanda. Sunt fericită. Foarte fericită, de fapt. Adam tot-mai mi-a spus că ar vrea să se uite pe scenariul meu. Asta înseamnă că vrea să mă mai vadă, evident. Îi cer chelnerului varianta vegetariană. Adam comandă același lucru. Sunt uimită. Rareori întâlnesc bărbați vegetarieni. Ciudat, mereu mi-am închipuit că o să mă mărit cu un vegetarian ca mine. Încă un semn, poate?

Îl întreb despre munca lui și e evident că îi place ce face.

— Actorii nu sunt plătiți pentru cât joacă, îmi explică el, ci pentru cât stau degeaba.

— Niciodată nu am privit lucrurile așa.

— Majoritatea actorilor își iubesc meseria. Dacă nu ți-ar plăcea viața asta, nu ai putea rezista. E o profesie atât de imprevizibilă. Îmi primesc scenariul în fiecare săptămână. Dacă scrie „Trenul oprește“, nu știu niciodată dacă personajul meu e în tren sau sub el.

Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că ar fi așa. Cred că ar fi ciudat dacă m-aș duce în fiecare zi la aeroport, neștiind dacă o să zbor sau nu. Îmi imaginez cum ar fi să intru în camera unde stau membrii echipajului, să mă prezint la cei ce controlează zborurile și să mi se spună „Ne pare rău, scumpo, nu mergi la Roma în dimineața asta. Pa-pa“ Vă închipuiți? Ce m-aș face? Ar trebui să mă duc acasă și să-mi scriu iar CV-ul. Dar dacă ești actor într-un serial în vogă, nu prea poți să te prezinți săptămâna

următoare la benzinăria de lângă tine, căutând un loc de muncă, nu?

Încep să mă gândesc la toate starurile pop ratate pe care numai țara noastră le-a dat de-a lungul anilor. Oare ce s-a întâmplat cu ele? Toți oamenii ăia dornici de afirmare. Acum sunt la televizor, cântând și dând autografe. Apar în reviste și peste tot ca fiind următorul hit, apoi... nimic. Parcă intră în pământ. Se vede că trebuie să fii tare ca să reușești în industria nemiiloasă a showbizului.

— Îți faci vreodată griji că nu o să reușești? îl întreb pe Adam.

— Niciodată, răspunde privind drept în ochii mei. Niciodată nu stau să mă întreb „Ce-ar fi dacă...?”. Nici măcar nu mi-ar trece prin cap. Viața e prea scurtă pentru îndoieli.

Sosesc felurile noastre de mâncare vegetariene și de-abia aștept să înfulec. Mâncarea miroase divin și e o atmosferă relaxată în restaurantul ăsta. Aș putea adormi aici, și Adam are dreptate: viața e prea scurtă pentru gânduri negre. Am decis să continui să-mi scriu scenariul, fără să-mi mai fac griji că va fi respins. O să lucrez ceva mai mult la el după ce mă întorc de la Boston.

Un cuplu intră în restaurant și ceva mă face să mă uit mai atent. Femeia blondă poartă o jachetă la fel ca a surorii lui Tim, Elaine.

Femeia se întoarce puțin când chelnerul îi conduce la masa lor. Când face asta, îngheț.

Doamne, chiar e Elaine. Sunt moartă, moartă de-a binelea. Ce mă fac?

Adam, evident, observă că mi s-a dus culoarea din obraji.

— Ești bine? mă întreabă.

Ce să-i răspund? Să-i spun că femeia care tocmai a intrat e sora prietenului meu, care nu e chiar prietenul meu? Cred că Adam nu o să înțeleagă, nu? Nici eu nu sunt sigură că înțeleg.

Mă întreb cine e bărbatul. Bărbatul care e cu Elaine. Evident nu e soțul ei. L-am văzut pe soțul ei, Craig, de multe ori și sigur nu e el. Dar nu am de gând să interpretez greșit. Doar pentru că iei cina cu cineva nu înseamnă că te și culci cu persoana aia.

Sora lui Tim este o femeie destul de elegantă, care cheltuiește o avere pe haine și coafor. Are părul creț de la natură, dar toată lumea crede că e drept, pentru că se duce la coafor la fiecare două zile. Are un mic butic care merge destul de bine. Iar Elaine apare mereu la rubricile mondene, datorită faptului că stă cu vreo câteva starlete. Ei bine, înțelegerea e următoarea: ea le împrumută gratis rochiile de fiecare dată când trebuie să se ducă într-un loc elegant. Ele, în schimb, îi fac reclamă de fiecare dată când sunt întrebate care este magazinul lor preferat. Așa merg lucrurile. O mână o spală pe cealaltă.

Mă întreb dacă ne-a văzut pe Adam și pe mine. Nu cred, dar nu pot fi sigură. Nu

cred că Elaine mă place. Se poartă puțin ciudat cu mine. De parcă nu mă crede destul de bună pentru Tim. Soțul ei e mult mai drăguț. E mai relaxat, îi place să joace golf și nu e atras de scena mondenă. Nu-mi dau deloc seama cum a ajuns cu energica Elaine.

Ne terminăm cina și schimbăm priviri pline de înțeles. Cel puțin mie mi se par pline de înțeles. Dar poate că el se uită la mine gândind: „Ăă... În nici un caz“. Nu știu de ce mă întreb mereu dacă un tip o să mă placă sau nu. Adică, dacă aș fi deșteaptă, nu m-aș gândi prea mult la asta. Dar sunt fată. Și fetele tind să pună sentimentele tuturor celorlalți mai presus de ale lor.

Adam îmi povestește despre New York și cum toți de acolo vor să ajungă faimoși. E fascinant. Îmi povestește despre diverse vedete pe care le-a cunoscut, printre care Susan Sarandon sau Sarah Jessica Parker, și îmi spune că odată a dat la propriu nas în nas cu Cindy Crawford pe stradă.

— Te-a recunoscut? întreb eu intrigată.

— Păi, mi-a zâmbit și mi-a spus „Bună“, deci poate m-a recunoscut.

Uau. Slavă Domnului că Cindy e măritată, altfel aș deveni puțin geloasă.

— Știi, e păcat că trebuie să pleci mâine la Boston, continuă Adam. Dacă ai fi în New York, am putea să ne întâlnim și te-aș duce într-un club. De fapt, aș putea să-ți fac cunoștință cu restul membrilor distribuției,

inclusiv producătorul. E de treabă. Tatăl lui e pe jumătate irlandez, ca aproape toți americanii de pe Coasta de Est.

Și mie îmi pare rău că nu merg. Îmi place Bostonul, dar să mă văd cu Adam în New York ar fi pur și simplu incredibil. Vă închipuiți cum ar fi să le spun piloților și celorlalți membri ai echipajului că nu pot să merg cu ei să beau ceva la Rosie O'Grady pentru că mă întâlnesc cu actorii din *DreamBoat*? Ar fi mult prea haios.

Cei din echipaj nu prea ies în cluburi în New York. E de fapt din cauza diferenței de fus orar. Adică atunci când ajungem, pentru noi e deja seară, deși e toiuul zilei în New York. Soarele strălucește când ar trebui să fie întuneric. Așa că, până se lasă noaptea, de obicei ești atât de extenuat încât nu îți dorești decât să dormi. Uneori ies oricum și la naiba cu consecințele. Sigur că se poate să fiu o epavă a doua zi, dar n-o să-mi pese câtuși de puțin. De obicei, dacă ies sau nu depinde de restul echipajului. Dacă sunt o gașcă plicticoasă, o să mă scuz și o să mă duc în camera mea sau la înot sau la saună în hotel. Dar dacă sunt măcar câțiva care vor să se distreze, de obicei mergem la Rosie O'Grady.

Uneori, pur și simplu ne luăm o groază de bere și vin și mergem în camera cuiva să dăm o petrecere, unde bem la greu și îi bârfim ca nebunii pe alți membri ai echipajului sau vorbim despre slujbă și viață în general.

O, iar am făcut-o. Visez cu ochii deschiși. Revin repede cu picioarele pe pământ.

— O, sunt sigură că o să ne mai întâlnim, spun.

Mai relaxant nici că se poate. Mi s-a urcat șampania la cap și acum mă simt stăpâna lumii. Și ce dacă Adam pleacă mâine la New York, iar eu plec la Boston? Iubesc Bostonul și știu că o să mă simt bine acolo, chiar dacă nu am nimic în comun cu ceilalți membri ai echipajului și o să fiu nevoită să mă distrez singură.

Dacă te plictisești în Boston, ai o mare problemă. Cred că e cel mai frumos oraș din lume, și aici sunt Harvard, Ben Affleck și Matt Damon. Dar lăsând deoparte actorii hollywoodieni superbi, Bostonul e exact genul de loc în care ai vrea să-ți crești copiii. Iată de ce nu vreau să schimb acest zbor cu acela spre New York. Vedeți voi, am mai făcut asta. Cu Geoff. Și cu siguranță nu o s-o mai fac. Bărbații nu apreciază niciodată femeile care depun ele toate eforturile. Credeți-mă, știu ce spun.

Comandăm cafea și încă o sticlă de vin. Eu protestez neconvinsă, spunând că nu mai pot să beau din cauza zborului meu de mâine.

— Și eu am un zbor, încearcă Adam să justifice.

— E puțin diferit, spun eu. Eu o să lucrez în timpul zborului, pe când tu vei fi la clasa întâi, dormind dus.

— Înțeleg, dă Adam solemn din cap. O să trimit vinul înapoi.

Îmi mușc meditativ buza. Nu vreau nici să facă asta. De fapt, nu vreau ca noaptea să se termine. De n-aș fi nevoită să plec mâine la Boston! De n-ar fi Adam nevoit să se întoarcă la New York! De n-am fi amândoi nevoiți să lucrăm și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți! Doamne, cred că sunt de-a dreptul beată. Îmi simt mintea încețoșată. Trebuie să beau repede cafeaua aia. Trebuie...

— Bună, scuze că te deranjez, dar mă întrebam dacă nu cumva ești...

Mă întorc. Aș recunoaște vocea aia oriunde.

— Bună, Elaine, spun cu un zâmbet larg.

Ar fi trebuit să vedeți cum i-a picat fața! Elaine pur și simplu se holbează la mine, nevenindu-i să creadă. Nu știu dacă din cauză că sunt cu Adam sau pentru că am ieșit cu altcineva decât fratele ei, dar trebuie să spun că mă amuz.

— Da, e chiar Adam Kirrane, continui eu, și Adam întinde mâna. Și ea e... ăă... Elaine.

Nu-i spun de ce sunt cu el, dar știu că moare de nerăbdare să întrebe. Cred că o roade. Pe de altă parte, probabil că ei nu i-ar plăcea s-o întreb cine e „prietenul“ ei din colț.

— Sunt o mare fană a serialului tău, izbucnește Elaine și mai că strivește mâna lui Adam, de tare ce i-o strânge.

Aproape îmi scoate ochiul stâng când face asta. Nu are pic de mândrie?

— Mă întrebam dacă aş putea să-ţi dau cartea mea de vizită, continuă ea fără jenă. Am un mic magazin în oraş.

Scoate o carte de vizită din poşeta ei Burberry şi o pune pe masă.

— Mi-ar plăcea să treci pe-acolo şi să-ţi alegi un cadouaş care-ţi place. De-abia m-am extins şi în domeniul hainelor bărbăteşti şi suntem *foarte* exclusivişti. Doar câteva articole vestimentare alese cu grijă. Oricum, după cum spuneam, ştiu că eşti destul de ocupat, dar noi organizăm o mică petrecere înainte de Crăciun să sărbătorim lansarea colecţiei bărbăteşti.

— A, chiar *aşa*? o întrerup. Grozav! Încă nu mi-am primit invitaţia, dar sunt sigură că e pe drum.

— Voiam să i-o dau pe a ta lui Tim ca să-ţi-o paseze, spune ea calmă.

— O.

O!

— Păi, eu mă întorc la colegul meu, spune Elaine iute.

— Desigur, încuviinţez eu.

Coleg într-adevăr.

— Încântată de cunoştinţă, Adam, spune ea şi are tupeul să-l pupe de parcă l-ar fi cunoscut.

Ce tupeu pe capul ei! Cum a îndrăznit să-mi îmbrăţişeze partenerul?

— Cine era?

Adam o urmăreşte uşor amuzat cum se îndreaptă clătinându-se spre masa ei.

— A, e doar o cunoştinţă.

Cu siguranță nu vreau să vorbesc despre ea. Elaine nu are voie să-mi strice întâlnirea perfectă. Refuz să o las, deși e sora mai mare a prietenului meu periodic. Mă întreb când o să-i spună lui Tim și nu sunt sigură cum o să-i explic rendez-vous-ul nostru, dar o să-mi bat capul cu asta mai târziu. Dau vinul pe gât și Adam îmi umple imediat la loc paharul. Știu că ar trebui să mă opresc acum din băut.

Dar n-o fac.

Capitolul 7

Doamne. Cum de nu mi-a sunat alarma? Eram sigură că am setat-o aseară. Cum am putut să uit? Aoleu! Tot ce știu acum e că tata îmi țipă că mă așteaptă taxiul afară. Nu sunt îmbrăcată; nu am nici un bagaj făcut și sunt al naibii de mahmură. Țsta da coșmar! Cel puțin am bluza călcată. Pfiu! Îl rog pe tata să-i spună taximetristului să mă mai aștepte zece minute, iar eu mă dau de-a bușilea jos din pat și arunc te miri ce în valiză. Îmi strâng părul într-un coc ce nu-mi vine bine și îmi dau cu fond de ten pe față. Îmi împing lentilele de contact în ochii roșii și trag pe mine niște dresuri maro, urâte. În mai puțin de zece minute sunt în taxi, cerându-mi în mod exagerat scuze pentru întârziere, îngrozită că îmi ies aburi de alcool prin toți porii.

— Fii fără grijă, spune, spre surprinde-rea mea, taximetristul.

Am noroc. Am dat peste unul drăguț în dimineața asta. De obicei se enervează rău dacă nu îi aștepți răbdător la ușă. Am gâtul uscat acum, parcă aș avea șmirghel în gură. Mă întreb cum se simte Adam. Probabil e

bine. Bărbații pot să bea mult mai mult decât femeile. Nu e nedreaptă viața?

În cele din urmă ajung la aeroport. Primul lucru pe care îl fac este să mă duc la baie să văd cum arăt. Nu e o priveliște plăcută. Arăt ca un travestit. Scot un șervețel și îmi șterg jumate din smacul de culoarea ciocolatei de pe față. Îmi dau cu ruj roșu aprins și cu fard de ochi albastru electric. Gata, deja încep să par mai vie. Apoi mă îndrept spre camera echipajului de zbor și verific grila ca să văd cine mai zboară cu mine azi. Îmi stă inima-n loc. Șefa echipajului e azi o nesuferită irascibilă pe nume Clarissa Snakely. Nu-mi place deloc de vrăjitoarea aia bătrână. Lucrează ca stewardesă de vreo sută de ani și detestă pe oricine e tânăr și drăguț. Din spate arată bine, pentru că e slabă și are părul vopsit negru, mereu ireproșabil, dar, Doamne, când se întoarce, ar putea să sperie chiar și cel mai nemilos criminal.

Snakely e o femeie care are slăbiciune pentru rapoarte nefavorabile întocmite despre fetele noi. Mereu încearcă să aranjeze cumva să fie dați afară noii recruți. Din fericire, scrie atât de multe rapoarte răutăcioase, încât nici unul din ele nu e luat în serios. Cu toate astea, nu-mi place că o să zbor până la Boston alături de ea. Snakely, fiind șefa, desigur că va zbura la clasa întâi, împreună cu un alt membru cu vechime. Și un biet amărât va trebui să lucreze cu amândoi. Și sper că n-o să fiu eu. Un singur

lucru e mai rău decât să zbori cu Snakely, și anume să zbori cu ea când ești mahmur.

Mă duc în sala de ședințe. Sunt ultima care sosește. Salut și îmi ocup în liniște locul. Urăsc partea asta. Tot scopul ședinței e să fii informat, de către șeful de echipă, câți pasageri vor fi. Și dacă sunt cerințe deosebite de îndeplinit, cum ar fi mese speciale, VIP-uri, persoane în scaune cu roțile sau pasageri îndoliați. Asta e în regulă. Ne notăm toți cu meticulozitate detaliile în cartelele noastre. Apoi șefa echipei răcnește câteva întrebări legate de siguranță, la întâmplare. Bineînțeles că siguranța la bord e o mare problemă – să știți că nu suntem plătite doar ca să arătăm bine. Și știm toate procedura pe de rost. Dar când Snakely începe să pună întrebări la foc automat, e înspăimântător. E ca și cum ai fi din nou la școală, cu un profesor sever. Îmi pune și mie o întrebare legată de acest subiect. Din fericire, pot să-i răspund imediat, dar de-abia aștept ca exercițiul nostru riguros să se termine.

Apoi vine partea oribilă. Snakely caută un voluntar pentru al doilea loc. De obicei mă ofer voluntară, pentru că îmi place să lucrez la clasa întâi. Dar azi clar nu vreau s-o fac. Nu aș putea suporta să lucrez pe timpul unui zbor așa de lung până la Boston alături de veninoasa aia, așa că las capul în jos și mă uit în pământ. Funcționează. Roagă o recrută destul de nouă să lucreze alături de ea, ca s-o poată instrui. Fata pare atât

de terminată, că îmi e milă de ea. Și totuși sunt destul de bucuroasă că nu sunt eu în locul ei.

O luăm înapoi spre microbuz, care ne va duce la avion. E parcat lângă alt Airbus, care va pleca în curând spre New York. Nu-mi vine să cred că Adam va fi la bord. Și nu-mi vine să cred nici că voi fi diseară în America. Fără el.

Știu că probabil vă întrebați ce s-a întâmplat între mine și Adam spre sfârșit, așa că nu o să vă enervez nespunându-vă nimic. O doamnă de obicei nu povestește, dar voi sunteți altfel. Simt că v-o datorez. Doar să nu mai spuneți nimănui.

Am ajuns, dintre toate locurile, tocmai în Lillies. Desigur că nu plănuiserăm să ne ducem, dar odată ce am plătit pentru cină și stăteam în stradă, nefăcând nimic, ne-am hotărât să mergem într-un club de noapte. Unul singur. Sigur. Celebre ultime cuvinte.

Am fost duși pe sus în camera pentru VVIP-uri, unde cineva cânta la pian și mai mulți oameni au venit să-l salute pe Adam. Dacă vă aduceți aminte, Adam a spus că nu-i plac cluburile. Dar ar fi putut să mă ducă de nas. Părea cât se poate de fericit în acest decor și cu atâta atenție revărsată asupra lui. M-a prezentat câtorva oameni, care au arătat un interes vag. Dar odată ce-și dădeau seama că nu sunt și eu celebră, atenția lor dispărea și am ajuns să fiu de-a dreptul ignorată. Nu că m-ar fi deranjat prea tare. Eram cu Adam. Ar fi putut veni

însoțit de oricine altcineva, dar m-a ales pe mine, și numai asta conta. Îmi sorbisem fericită vinul (să nu-mi spuneți că îmi numărați paharele, pentru că eu cu siguranță pierdusem socoteala) și când m-a sărutat, nu m-am opus. Și totuși i-am refuzat invitația de a-l însoți înapoi la camera lui de hotel. Poate că eram beată, dar criță nu eram. Și sunt, până la urmă, o fată cu principii.

Ca să fiu sinceră, când eram mai de vreme în taxi, mă felicitam că nu am sucombat. Vreau să spun că Adam e irezistibil. Dar Debbie mi-a dat cândva un sfat grozav. Mi-a spus: „Dacă îl placi, culcă-te cu el, dar dacă îl placi cu adevărat, n-o face“. E cel mai bun sfat pe care l-am primit vreodată și îl urmez cu sfințenie. Chiar și după câteva pahare s-ar putea să uit cum mă cheamă, dar mereu țin minte să nu sar în patul nimănui.

Dar, ca să fim onești, Adam nu a insistat și a chemat un taxi când s-a închis clubul. A și venit cu mine în taxi până acasă, doar ca să vadă că am ajuns în siguranță. Desigur că l-am sărutat pasional pe bancheta din spate tot drumul spre casă, dar lucrurile nu au mers mai departe de atât. Îmi pare rău!

Mă urc la bordul avionului și, după o scurtă verificare, încep să număr tăvile pentru pasagerii din spate. Capul îmi pulsează. Să sperăm că pasagerii de azi or să fie drăguți și n-or să-și lase copiii să ție prea mult.

Cel mai mult urăsc oamenii foarte gălăgioși și foarte mici.

Avionul e aproape plin, ceea ce e un chin, sincer. Pentru că vin, ca de obicei, oameni care nu stau împreună. Motivul este, desigur, că au ajuns târziu. Și acum se așteaptă să deranjăm alți pasageri în favoarea lor.

— Fata de la ghișeu a spus că voi o să ne aranjați, spune un bărbat care pare furios.

El nu stă cu soția lui și face tărăboi pe chestia asta. În mod amuzant, soția nu pare prea supărată că or să stea separați următoarele câteva ore. Nu pot să spun că o condamn. Nici eu nu aș vrea să stau lângă el, dacă am fi căsătoriți.

— Fata de la ghișeu a spus... începe iar bărbatul. A spus că o să aveți grijă de noi.

— Fata de la ghișeu nu avea cum să spună asta, sunt sigură, zic eu ferm, dar politicos.

Știu că minte. Pasagerilor le place să dea vina pe cei de la ghișeu pentru orice.

— Nu pot să-i cer unui pasager să se dea la o parte doar ca să vă favorizeze pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră, dar puteți să întrebați personal.

Bărbatul își dă ochii peste cap și mormăie că nu o să mai meargă cu compania noastră niciodată. Sunt tentată să-i cer să dea asta în scris. Pleacă val-vârtej, când o femeie foarte masivă mă abordează cerând o centură de siguranță mai mare.

Gata. Ne-am așezat toți acum și suntem gata de decolare. Scaunul meu e cu fața la doi bărbați cu picioare foarte lungi. Au

cerut în mod special scaune lângă ieșirea de lângă aripă, ca să poată să-și întindă picioarele. Dar acum se uită destul de jenați în pământ, hotărâți să evite contactul vizual. Ei bine, nu mă deranjează. Chiar mă bucur că nu mai sunt atrasă într-o altă conversație despre zboruri. Unii pasageri insistă să pună tot felul de întrebări ca: „Și cât stați în Boston?“, „Când vă întoarceți?“, „Ce rute faceți de obicei?“, „Vă place slujba pe care o aveți?“ etc. etc. Știu că probabil o fac doar din politețe, dar devine enervant. Vă închipuiți cum ar fi să mergeți la o bancă și să o întrebați pe casieră dacă îi place slujba ei și câte ore lucrează în mod normal? Sincer, uneori e chiar ridicol.

Decolăm și văd cum se înverzește la față unul din bărbați. Sunt puțin agitată. Sper că nu o să vomite pe pantofii mei noi-nouți. S-a mai întâmplat. Credeți-mă, nu e de râs.

Văd cum mâna lui strânge tare cotiera. Are încheieturile albe. Este, cu siguranță, îngrozit. Ați fi surprinși câți oameni în toată firea se tem de zbor. Se pare că e frica de a pierde controlul situației.

Cât avionul țâșnește pe pistă, încerc să stabilesc contactul vizual cu omul înspăimântat din fața mea. De fapt, mă uit așa de insistent încât sunt convinsă că ceilalți pasageri or să creadă că îl plac. În cele din urmă ridică privirea, iar eu îi fac cu ochiul, spunându-i din buze „E în regulă“

Se relaxează în mod vizibil. E clar că se simte în siguranță. Deseori pasagerii cred

că dacă noi, echipajul, nu ne temem, atunci o să fim în siguranță. Ne observă atent fețele, căutând semne de frică. Mai ales în timpul turbulențelor mai importante. Astfel, chiar dacă avionul se clatină și noi cădem pe jos, agățându-ne de cea mai apropiată cotieră, tot trebuie să ne asigurăm că arătăm relaxate.

Oricum, mi-am făcut fapta bună pe ziua de azi. Bărbatul deja arată mai bine. Văd că i-a revenit culoarea în obraji.

De îndată ce avertismentul cu centura de siguranță se stinge, jumate din pasageri se ridică să se ducă la baie. Mă îndrept spre spatele carlingăi, să pregătesc barul. De cum am terminat, împing căruciorul pe interval. Gata, acum începe distracția.

— Doriți ceva de la bar? întreb prima femeie.

E americană, deși probabil pretinde că e irlandeză. Cele mai multe fac așa.

— Aș vrea un ceai.

— O să servim ceai și cafea după masă.

— Atunci aș vrea o cafea. Decofeinizată.

— Mă tem că nu pot să servesc ceai și cafea încă.

Răbdare, Doamne, dă-mi doar un strop de răbdare.

— Serviți vin?

— Sigur că da.

— Vreau vin roșu cu gheață, spune ea.

Îi torn un pahar de vin roșu și îi pun niște cuburi de gheață. Nu întrebați. Primești tot felul de cereri ciudate în meseria asta.

Următoarea pasageră.

— Vreau suc de merișoare.

— Mă tem că nu avem, îi explic, și ea se uită la mine nervoasă.

De parcă ar fi vina mea.

— Nu aveți? Ce fel de companie aeriană e asta?

— Am suc de mere, de portocale și de roșii, îi ofer eu săritoare.

— Vreau un Chardonnay, oftează ea. Dă-mi două.

Femeia nu îmi mulțumește, dar eu oricum îi spun „Cu plăcere“. Doar ca să o energhez. Totuși nu observă. Poartă căști și se uită la ecranul din față.

Servitul băuturilor durează o veșnicie, dar nu contează. Mai avem oricum încă șase ore de pierdut.

Facem tăvile de mâncare teanc apoi tragem cărucioarele duble, grele, pe culoar.

Azi e de ales între pui și miel.

— Aș vrea vită, spune femeia care mai devreme dorea ceai.

— Mă tem că nu puteți să alegeți decât între pui și miel azi, îi spun cât pot de veselă.

Capul începe din nou să-mi pulseze. Tot aerul ăsta reciclat nu e bun pentru mahmureală. Aș vrea să pot deschide o fereastră.

— La zborul cu care am venit încoace am mâncat vită.

— Da, dar meniul se mai schimbă din când în când.

— Care e diferența între pui și miel?

— Păi, puiul are gust de pui și mielul are gust de miel, presupun.

Femeia se uită la mine^{fb} cu ochii goi.

— Ce îmi recomandați *dumneavoastră*?

— Păi, eu sunt vegetariană, așa că nu v-aș recomanda nici un fel de carne.

— Bine.

Pare puțin supărată.

Și optează pentru pui.

Îi ofer un pahar de vin roșu sau alb la mâncare, dar ea tot vrea o ceașcă de ceai. Nu vrea de nici un fel.

Păcat.

Va trebui să aștepte.

Cam o oră mai târziu, servirea mesei se termină și ducem ceaiurile și cafelele.

— Ceai?

O, Doamne, parcă simt că prima femeie o să mă enerveze pe tot parcursul zborului. Are o privire demonică.

— E decofeinizat? se răstește ea.

— Da, îi spun.

Desigur că nu e, dar, la naiba, nu o să-și dea seama de diferență, nu? Ceai decofeinizat pe naiba!

În sfârșit, a venit timpul pentru pauza mea. De-abia aștept. Sunt sigură că v-ați întrebat deseori ce mănâncă membrii echipajului la bord. Mulți ne întreabă dacă mănâcăm din mâncarea pasagerilor, dar vă asigur că nu o facem. Hei, doar vrem să trăim.

Glumesc. Desigur că glumesc. Dar mâncarea echipajului e chiar bună. Și din belșug.

Orice de la înghețată, iaurt, sandviciuri și cârnăciori de bere la bomboane de ciocolată, samosa cu legume, briose și diverse mâncăruri calde, inclusiv variante vegetariene, mere, portocale, prune și struguri.

După cum vă puteți închipui, e foarte, foarte greu să ții regim când lucrezi pe zboruri transatlantice, dar niciodată nu pot să mă plâng de mâncarea echipajului. E la fel sau poate chiar mai bună decât cea pe care o servesc la clasa întâi.

Dimineața avem de ales între o varietate de cereale, omlete și croissante încălzite, dar de obicei ești atât de obosit când iei micul dejun, că niciodată nu e atât de gustos pe cât ar trebui.

În fine, acum m-am așezat cu tavă cu tot și stau de vorbă cu o fată pe nume Amy, pe care nu am mai văzut-o niciodată. E o blondă superbă, înaltă de vreun metru optzeci și cu o piele perfectă. Sporovăim despre pasageri, deoarece e greu să te decuplezi în momentul în care te așezi. Ea a servit pe celălalt interval și îmi povestește despre doi care nu se cunoșteau când s-au așezat, iar acum se sărută cu foc și chiar au cerut încă o pătură.

— Dumnezeu! spun eu făcând ochii mari. Trebuie să mi-i arăți după pauză. Sunt beți sau ce?

— I-am servit numai cu două pahare de vin pe fiecare, râde Amy, dar poate au mai luat băutură de la altcineva. Oricum, doar știi ce pățesti dacă bei la bord.

— Știu. Ți se urcă la cap de două ori mai repede. Vai, nu-mi vorbi despre alcool azi. Îmi vâjâie capul după seara trecută.

— Ai ieșit până târziu? Nebună mai ești! Nu ar trebui niciodată să bei mult noaptea dinaintea unui zbor lung. Pur și simplu nu merită.

— Mie îmi spui? mormăi eu.

— Am făcut-o o dată, apoi nu s-a mai repetat.

— Hmmm. Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată când am spus asta, aș fi ajuns multimilionară acum, râd eu.

— Și ai ieșit cu fetele de la serviciu? întreabă Amy.

E o întrebare evidentă. Membrii echipajului ies împreună în oraș tot timpul. Vedeți voi, e din cauză că nu avem weekendurile libere. Așa că, dacă vedeți o gașcă de fete superbe în oraș marți seara, pe care *nu* scrie R de la Ratate sau care nu poartă tricouri la fel, probabil noi suntem. Și dacă suntem majoritatea blonde, slabe și arătăm de parcă am fi îmbrăcate din cap până în picioare în haine de firmă, *sigur* noi suntem. Mai știți că ne cumpărăm toate hainele din State? Și unele dintre ele (mai ales gențile și bijuteriile) sunt false. Șșșșșșș...

— Am avut o întâlnire, spun și sunt sigură că m-am înroșit.

N-am mai folosit cuvântul ăsta de așa de mult timp încât aproape am uitat ce demodat sună. O întâlnire. Hmmm. Nu prea numesc nopțile în care ies cu Tim întâlniri.

De fapt, nu prea știu ce sunt. Pur și simplu le văd ca pe seri în care ies. Cineva alături de care să pierd timpul. Doamne, un gând mai lipsit de romantism nici că se poate!

— O întâlnire, devine Amy deodată interesată. Cu cineva drăguț?

— Foarte drăguț, recunosc rânjind ca motanul de Cheshire. Superb de fapt.

— O, mai spune-ne.

Amy e încântată. E clar că bărbații reprezintă unul din subiectele ei preferate de discuție.

— E pilot?

— Sigur că nu, râd eu răgușit. Doamne... cum ar fi... hahaha...

Aștept să mi se alătore și să izbucnească în râs, dar n-o face. Fata arată de parcă ar fi fost rănită de moarte. Zâmbetul i-a dispărut de tot. Vai, vai, sigur am atins un punct sensibil. Poate tatăl ei e căpitan sau ceva de genul ăsta.

— Nu e vorba că piloții nu mi s-ar părea, știi tu, grozavi. Încep să dau înapoi în viteză. Vreau să spun că prietena mea, Debbie, o știi pe Debbie, cea cu părul negru? Se tot pupăcește cu un pilot de vreo câteva săptămâni și e înnebunită după el.

Amy nu pare convinsă.

— Să înțeleg deci că ești cu un pilot? mă hotărâsc eu să trec la subiect.

Amy parcă nu ar fi în apele ei, dar pare mulțumită în același timp.

— Păi, totul e foarte pe ascuns... începe să vorbească încet.

— Sunt intrigată. De ce? întreb. Nu e căsătorit sau așa ceva...

— Doamne, nu, nu e deloc așa.

— Ei, e ceva. Știi, probabil ai dreptate. Uneori e mai bine să nu informezi prea mulți oameni despre ce faci pe-aici. Pereții avionului au urechi.

— Și cu cine te-ai întâlnit aseară?

— Nu spun, o tachinez eu. Și eu țin totul secret.

Și eu pot să joc așa, îmi spun în sinea mea.

— Hai, zi mai departe. E o persoană pe care s-ar putea s-o știi?

— S-ar putea, spun eu băgând o boabă de strugure în gură.

O să încerc să mă port bine în călătoria asta, o să mănânc multe fructe și o să beau multă apă. O să am o zi sănătoasă, ca să compensez excesul de aseară.

— Nu e corect. Spune-mi cum îl cheamă pe al tău și o să-ți spun și eu cum îl cheamă pe al meu.

Nu cred că e un târg prea avantajos, totuși. Până la urmă, de ce-ar trebui să-i spun ei ceva ce și ziarele de scandal ar dori să știe în schimbul numelui unui pilot de care probabil nici n-am auzit vreodată?

— Suntem la început, așa că aș prefera să nu spun.

Știu că sunt rea, dar nu aș vrea să risc relația cu Adam. Dacă aude că am vorbit la muncă despre el, ar putea crede că sunt cu el doar pentru că e faimos. Ceea ce nu e adevărat. Absolut DELOC!

— Cu ce se ocupă?

Doamne, pentru o persoană care pare așa dulce și inocentă, Amy e destul de insistentă când vine vorba de stors informații, nu-i așa?

— Lucrează în showbiz.

— Nu așa fac toți? Niște clovni.

Mă întorc surprinsă.

— De ce? Iubitul tău e amuzant?

— Hilar de-a dreptul. De fapt, e așa de hilar încât a uitat că aveam întâlnire aseară, deși confirmaserăm aranjamentele cu o seară înainte.

— Doamne, asta e puțin cam mult.

— Da, când l-am sunat azi-dimineață, a spus că e în Kerry și are semnal foarte prost pe mobil.

Kerry. Hmm. Acolo e Debbie acum. Împreună cu noul ei iubit. Petrec vreo câteva zile de hai-să-ne-cunoaștem-mai-bine. I-am spus lui Debbie să fie atentă, dar n-ai să vezi!

— Și cum îl cheamă? întreb în timp ce mă ridic și mă dau iar cu ruj.

— Donald.

Bingo. Chiar e iubitul lui Debbie. Trebuie să fie. Știam eu. Nenorocitul. Acum mă tem să mă întorc, ca nu cumva fața mea să trădeze adevărul. De-aș putea s-o sun imediat pe Debbie și să-i spun ce se întâmplă.

— De cât timp ești cu el?

— De câteva săptămâni, dar, cum spuneam, totul e foarte...

— Pe ascuns... întrerup eu.

Hmm. Pe ascuns e un fel de-a spune.

— Și pe iubitul tău cum îl cheamă? mă trage ea de mânecă pe când ceilalți membri ai echipajului vin să ia și ei o pauză.

Cedez. Sigur nu e vreo mare diferență dacă îi spun unei singure persoane, nu? Nu e ca și cum aș lipi un afiș pe tabela de mesaje a echipajului. Și oricum, de-abia aștept să spun cuiva. Tocmai am avut cea mai frumoasă întâlnire din viața mea și e groaznic să țin totul în mine.

— Nu o să spui nimănui? o întreb eu.

Ea clatină din cap.

— Promit.

— Îl cheamă... ăă... Tim.

Da, știu, știu, sunt o lașă. Dar pur și simplu nu pot să-i spun. Pe cuvânt. Nu vreau să fac nimic să periclitez relația mea cu Adam. Și pe lângă asta, el m-a cam rugat să nu spun nimic. A spus că vrea ca viața lui privată să rămână privată și trebuie să respect asta.

— Cu ce se ocupă? întreabă Amy, încercând evident să-l catalogheze repede, ca să-l poată băga în categoria „nu-e-pilot-deci-nu-e-așa-de-interesant“

— Nu e pilot, o informez eu, neobosindu-mă să-i mai explic că Tim lucrează de fapt la o bancă.

— O.

Și i se stinge licărirea din privire.

— Dar ghici pe cine-am văzut aseară la restaurant?

— Pe cine? Cineva de la serviciu?

Parcă i-a revenit parțial interesul.

— De fapt nu, spun eu intenționat. L-am văzut pe starul ăla de la televizor, Adam nu știu cum.

Mă uit atentă la fața ei ca să fi urmăresc reacția.

— Cine?

— Kirrane, adaug eu nervoasă, așteptând să-i sară ochii din orbite.

Și așa și fac. Aproape.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Uuu, știu o poveste despre el, spune ea misterioasă.

— Ce anume?

Mi se strânge inima.

— Îți spun mai târziu.

Și dispare pe interval.

Capitolul 8

Gata. E timpul pentru duty-free. Așa că pornesc pe interval cu căruciorul meu cu alcool, țigări și parfumuri, poșetuța și calculatorul pentru a *converti* dolarii în euro. Sper să vindem multe chestii pentru că lucrăm pe un soi de comision și primim vouchere la magazine ca Brown Thomas și Arnotts o dată la câteva luni pentru toată truda noastră. Îmi place să merg la cumpărături cu aceste vouchere pentru că am senzația că nu cheltuiesc nici un ban.

În fine, îmi împing căruciorul afară și femeia care s-a plâns de orice până acum doarme, slavă Domnului pentru asta. Pur și simplu nu aș mai fi putut face față altor douăzeci de întrebări enervante, pentru că încep să mă simt obosită. Mahmureala își cam face simțite efectele. Primul meu client cere un Toblerone. Nimic surprinzător în asta. Nu v-ar veni să credeți câte Toblerone vindem la bord. Și, Doamne ferește, unii pasageri încep să mănânce ciocolatele pe loc. De parcă nu le-am da și așa destulă mâncare!

Următoarea clientă cere o broșă cu o harpă pe ea. Nu aș purta-o nici într-o mie

de ani și nu am întâlnit pe nimeni care să o facă. Ei bine, cu excepția acestei femei, evident. E americană și are o față drăguță, blândă, dar nu cred că ar trebui să cumpere broșa asta, pentru că e odioasă.

O scoate din cutie și-și aprinde veioza de citit, ca să vadă broșa mai bine.

— E frumoasă, spune ea. Nu-i așa?

— Da, este, zic eu solemn. Am una la fel acasă.

Păi *chiar* am o broșă acasă, așa că nu e pe de-a-ntregul o minciună. Bineînțeles că e mult mai drăguță decât asta. Mi-a dat-o bunica mea și o păstrez din motive sentimentale. Dar n-o să mă vedeți purtând-o când ies în oraș. Doamne ferește. Sub nici o formă. Oricum, cine poartă broșe? Eu nu am văzut niciodată oameni tineri purtându-le, voi?

Mulți pasageri nu pot să se hotărască asupra ceasurilor și a câtorva suveniruri celtice. Doamne, ce-aș vrea să se grăbească și să se hotărască. Sunt intrigată de această presupusă „poveste” pe care o știe Amy. Și ca să fiu sinceră, puțin îngrijorată. Adică ce știe? Și *de unde* știe?

Mă întreb dacă ea chiar a văzut sau a auzit ceva? Dacă e vorba de ceva ce a citit în ziarele de scandal, nu-mi fac prea multe griji, chiar Adam mi-a spus că ăștia pur și simplu inventează totul. Spune că el a fost mereu pus în relație cu oameni pe care nu îi cunoaște și i se pare foarte enervant.

— Cum ar fi?

Trebuia să întreb.

— O, știi tu, Angelina Jolie și Drew Barrymore, spune el, iar eu mă uit la fața lui să văd dacă glumește.

Adică el *sigur* nu ar fi enervat să fie pus în relație cu niște femei frumoase și talentate ca ele. Eu cred că minte. Dacă aș fi pusă în relație cu, să zicem, Brad Pitt și George Clooney și m-aș plânge din cauza asta, oamenii m-ar crede nebună.

— Caut ceva pentru nepoata mea.

O clientă ține în mână o brățară oribilă.

— E de aceeași vârstă cu tine. Crezi că i-ar plăcea?

Doar dacă e oarbă sau /și minte în legătură cu vârsta ei, cred eu.

— Cred că i-ar sta foarte bine, spun pe un ton entuziasmat.

Îi dau brățara înapoi și mă gândesc că nepoatei femeii s-ar putea până la urmă să-i placă. Nu e *atât* de urâtă. Vreau să spun că, în comparație cu brățările alea pe care marocanii încearcă să ți le vândă în Spania, asta e chiar drăguță.

Și oricum, ce să știe Amy? Probabil prinde doar frânturi de bârfe de pe la ceilalți colegi. Bârfa e doar unul din riscurile meseriei, mă tem. Pentru o persoană care știe atât de multe, e de mirare că Amy nu a aflat că iubitul ei pilot o înșală. Dar presupun că e tipic. Biata iubită/soție e de obicei ultima care află asemenea chestii.

Desigur că eu *nu* o să-i spun lui Amy. Pentru că nu o cunosc atât de bine și, oricum, iubitul său le-ar spune celorlalți piloți

că sunt o băgăcioasă și mi-aș pierde mult din popularitate când rămânem să dormim undeva.

O, Doamne, un copil grasuț a început să urle după jeleuri, și eu nu am așa ceva în cărucior. O întreb pe mama lui dacă nu cumva copilul ei ar vrea altceva, dar ea clatină din cap hotărâtă. Nu e de mirare că puștiul e așa de răsfățat. Trebuie să mă duc până la clasa întâi să văd dacă Snakely are jeleuri în căruciorul ei. Nu aștept cu nerăbdare momentul.

Pe când mă îndrept spre clasa întâi, aproape că îmi rup gâtul împiedicându-mă de pantofii unui bărbat. De ce nu rămân oamenii încălțați în timpul zborului? Și dacă nu suportă să stea cu pantofii în picioare, de ce nu și-i bagă pur și simplu sub scaun?

Trec prin carlingă foarte, foarte repede, deoarece știu că, dacă aș merge încet sau chiar normal, aș fi copleșită de cereri pentru... ei bine, orice.

Trecând printre draperii către clasa întâi, îmi aduc aminte de Adam și încep să-mi doresc să fiu în avionul spre New York.

Sunt doar vreo șase oameni aici, inclusiv o mare vedetă pop, care ascultă muzică la căști și bate ritmul cu degetele în cotieră. Mă întreb dacă își ascultă propria muzică. Mă întreb dacă vedetele pop își ascultă vreodată propria muzică atunci când vor să se relaxeze. Cumva mă îndoiesc. Ar semăna prea mult cu ce fac la muncă, bănuiesc. Mereu mă mir de formații ca, să zicem,

Status Quo, care încă mai pot să se ridice și să cânte *Whatever you want*, după atâția ani și tot să pară că se simt bine.

Pe de altă parte, nu cred că e mai rău decât să spui „ceai“, „cafea“, „lapte“ și „zahăr“ de un miliard de ori pe zi, trebuind să-ți aduci aminte să și zâmbești de parcă te-ai distra de minune.

Snakely stă pe un scaun, citind un număr din *Vogue*, care e rezervat de fapt pasagerilor de la clasa întâi. Pe de altă parte, majoritatea pasagerilor noștri de la clasa întâi sunt bărbați și preferă să citească *The Economist*. Când mă apropii, strâmbă din nas de parcă aș mirosi urât.

— Da? întreabă ea cu o voce pițigăiată.

— Am venit să văd dacă sunt jeleurii în căruciorul de duty-free, spun.

Și spre marea mea rușine, simt cum mă înroșesc, deși nu am făcut nimic greșit.

Deschid căruciorul și încep să caut la repezeală prin el. Simt cum Snakely se uită la pantofii mei, la dresurile mele, părul meu, la tot. Sper din tot sufletul că nu-mi atârnă tivul sau ceva de genul ăsta. N-aș vrea să-i dau vreun motiv să-mi facă plângere.

— Cumva porți o brățară de argint? întreabă ea.

Aha. M-a prins! Nu e șireată? Nu ai voie să porți decât bijuterii de aur la serviciu. Probabil o persoană plictisită a născocit acum mulți ani regula asta și nimeni nu s-a deranjat s-o schimbe.

— A, pardon, zic.

Îmi dau jos brățara și mi-o pun în buzunarul de la șorț. O port de aseară și am uitat cu desăvârșire s-o scot. Mă întreb dacă o să-mi mai spună ceva. Unde sunt afurisitele alea de jeleuri? O să-l omor pe puștiul ăla care mi-a dat atâta bătaie de cap. Doar pentru că e prea mic să fie mahmur! Sper să i se facă rău de la jeleurile alea (dacă o să le primească)!

Sunt sigură că privirea ei a urcat spre gâtul meu și acum îmi examinează eșarfa, care sunt sigură că e murdară de farduri. Ei bine, va trebui s-o spăl când o să fiu la hotel și să sper că n-o să observe nimeni până ajungem la Boston. Vai, gândul la patul meu de la hotel. De-abia aștept să mă bag în el și să mă cuibăresc acolo, cu cartea mea.

Pfiu! Am găsit o pungă cu afurisitele alea de jeleuri, slavă Domnului. O unghie lungă mă bate pe braț și aș putea să jur că a făcut-o cu atâta forță încât mi-a tăiat pielea.

— Cine e supraveghetorul tău? întreabă Snakely, cu un rânjel răutăcios pe față.

— Rowena Little, spun, frecându-mi în același timp brațul. O femeie încântătoare. Chiar e minunată.

Snakely pare ofensată. Sunt sigură că ar prefera să par îngrozită de supraveghetorul meu, dar nu va avea satisfacția asta din partea mea. Și pe lângă asta, Rowena e de treabă. Mă număr printre norocoși. Unii supraveghetori sunt infernali și nu-și găsesc liniștea până nu-i fac să

plângă pe membrii echipajului. Chiar am auzit că unor fete li s-a spus să slăbească. Închipuți-vă! În zilele noastre? Dacă vreo băbăciune ar îndrăzni să-mi spună mie să slăbesc, aş da-o pe mâna avocatului meu înainte ca roţile avionului să atingă măcar pista de aterizare.

Iau jeleurile şi sunt pe cale să plec, când Snakely mă întreabă de ce am catarama de la curea desfăcută. Mă uit îngrozită în jos. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Probabil a desfăcut-o ea cu privirea. Cred că mi-a făcut farmece, vrăjitoarea.

— Hopa, spun eu râzând jenată.

Mă priveşte cu răceală şi îmi dau seama că o să fiu muştrată degeaba.

— Nu există nici o scuză pentru un aspect neîngrijit, începe hoasca. Nu trebuie să subliniez că...

— Mă scuzaţi.

Eu şi Faţă-de-şarpe ne întoarcem simultan.

Zâmbim amândouă şi sper că zâmbetul meu arată ceva mai sincer decât al ei.

Bărbatul înalt, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum bine croit mă întreabă dacă aş putea să-i dau un pahar cu apă.

— Nici o problemă, îi spun întinzându-mă după un pahar Waterford Crystal.

Mă întreb dacă simte tensiunea din aer.

Îi umplu paharul şi îl întreb dacă doreşte lămâie.

— E în regulă, spuse bărbatul încet. Aşa e numai bine.

Se uită la ecusonul meu. Cel puțin, sper că îmi examinează ecusonul, nu altceva. E lipit pe sânul stâng, așa că e cam greu să-ți dai seama.

Simt că Snakely de-abia așteaptă să scape de el ca să poată continua să mă critice, dar prietenul nostru nu dă semne că ar vrea să se întoarcă la locul său și e un pasager care merge la clasa întâi, așa că, din punctul de vedere al companiei aeriene, trebuie tratat ca un minizeu.

— Nu mai avem mult.

Bărbatul se sprijină de ușa toaletei. Se uită la ceas.

— Doar câteva ore.

Își plimbă privirea de la mine la Snakely și am bănuiala că a băut câteva pahare înainte.

— De ce nu lucrezi aici?

Se uită la mine întrebător.

— Astăzi lucrez în spate, îi spun veselă. Am venit doar să iau niște jeleuri pentru un copil și m-am luat la, hmmm, taclale cu Clarissa.

— Văd, spune bărbatul pe un ton relaxat.

Clarissa pare foarte deranjată. Ce ghinion pe ea că jocul ei de-a intimidarea a fost întrerupt. Râd în sinea mea. Așa-i trebuie.

— Păi, îmi cer scuze, trebuie să-i duc dulciurile bietului copil. Probabil crede că m-am dus și m-am aruncat din avion.

Bărbatul râde zgomotos, și eu sunt uimită. Nu a fost așa de amuzant.

Întinde mâna.

— Norman Levins, spune el strângându-mi ferm mâna. Ești o fată încântătoare și sper să te mai văd și altă dată când mai merg cu avionul. Nu ai cumva un carnețel pentru comentarii?

— Vă aduc imediat unul, spun întinzându-mă peste Clarissa ca să-l iau.

— Charlie este bun prieten cu mine. O să-i trimit direct lui comentariile mele. De fapt, o să jucăm golf weekendul viitor, îl cunoști?

— Ch.... ?

— Charles Daviston.

— A, da, desigur, zâmbesc eu.

Sfinte Sisoe! Charles Daviston e directorul companiei aeriene. Bineînțeles că nu-l cunosc. Bine, știu cine e, dar nu îl salut și nici nu jucăm golf împreună sau ceva de genul ăsta. Dar trebuie să spun că sunt încântată că amicul meu de la clasa întâi îl cunoaște. Și știu că Snakely nu o să se mai uite strâmb la mine tot restul zborului.

Mă duc încrezătoare înapoi la clasa a doua, cu un rânjet enorm întipărit pe față. L-aș pupa pe puștiul ăla pentru că m-a trimis după jeleuri. Dar unde e plodul ?

Îl văd, doarme dus. La naiba. Îmi croiesc drum până la mama lui.

— Prea târziu, spune ea nervoasă.

— Îmi pare foarte rău, explic eu, dar...

— Las-o BALTĂ, spune ea nepoliticoasă, și eu mă furișez de-acolo.

Zahăr. Ce să fac eu cu afurisitele de dulciuri? Îmi vine să sparg punga în capul

râzgâiatului de copil. Sau chiar în capul mamei. În loc să fac asta, mă duc în spate, dar fetele au închis barurile duty-free. Zahăr, zahăr, zahăr. Sub nici o formă nu mă duc iar la clasa întâi. În cele din urmă scot cinci euro din poșetă și le cumpăr eu, doar ca să mă scutesc de deranjul de a merge din nou acolo.

— Mai rămăseseră deserturi delicioase la clasa întâi? mă întreabă una dintre fete în timp ce îndes jeleurile în mica mea valiză.

— Dacă mai rămăseseră, Față-de-șarpe nu mi le-a oferit mie, mormăi.

— Față-de-șarpe, ești așa de amuzantă. Față-de-șarpe, hahaha.

Deodată se face liniște în spate. O liniște mormântală, de fapt. Eu sunt în genunchi, cu punga de jeleuri ieșindu-mi din valiză de parcă le-aș fi cumpărat eu. Și însăși fiara e lângă mine. O miros. Duhoarea aia intensă pe care o simțeam la clasa întâi și-a făcut drum până la clasa a doua datorită purtătoarei sale.

Mă uit în sus. Ochii ei mă sfredelesc. Dacă privirile ar putea ucide, acum aș fi atârnată de tavanul avionului, cu bretelele uneia din vestele galbene de siguranță în jurul gâtului. Câteva secunde nu spune nimic, apoi se întoarce pe călcâie și pleacă val-vârtej.

— Doamne, spune pălind cealaltă fată. Crezi că te-a auzit?

— Nu știu, zic eu ridicând din umeri. Nu poate dovedi că despre ea vorbeam, nu?

— Crezi că o să facă raport?

— Mă îndoiesc, râd eu. Un bărbat de la clasa întâi a spus că o să scrie un comentariu favorabil la adresa mea, așa că, dacă ea o să scrie ceva de rău, o să pară ca vulpea care nu ajunge la struguri.

— Era drăguț?

— Cine?

— Tipul de la clasa întâi.

— Păi, era cam bătrâior... probabil însurat și toate cele, dar foarte amuzant. Cred că îl cheamă Norman nu știu cum. Devins sau...

— Levins?

— Da, așa.

— Păi, atunci tipa o să-și piardă timpul scriind ceva nefavorabil despre tine. Bărbatul ăla este unul din cei mai buni o sută de clienți ai noștri. Compania sa cheltuiește mai mult de o sută de mii de euro pe an pentru zborurile lui.

— De unde știi? spun eu intrigată.

— Toată lumea știe, spune ridicând din umeri și mă întreb a mia oară de când am început să zbor de ce toată lumea pare că știe tot ce se întâmplă pe aici, mai puțin eu.

— La revedere, la revedere, ciao, aveți grijă, la revedere, la revedere, aveți grijă, vă mulțumim mult, plăcerea e de partea noastră, deloc, pa.

De-ndată ce debarcă ultimul pasager, mă duc repede la clasa întâi să văd dacă nu cumva a uitat cineva vreo pungă cu bunătăți

la bord. Pungile cu bunătați sunt niște mici pungi ingenioase pe care pasagerii de la clasa întâi le primesc atunci când își ocupă locul. Conțin dopuri pentru urechi (grozave dacă vecinul tău de la hotel se întâmplă să fie gălăgios), aparat de ras (să mă fac pe picioare atunci când zac într-o cadă cu apă fierbinte, cu un pahar de vin), pieptăn (care încape în buzunarul de la spate dacă ies în club), șosete (niciodată nu ai prea multe perechi!), deodorant, strugurel, mască pentru ochi etc.

Majoritatea pasagerilor de la clasa întâi nu se deranjează să ia aceste pungi acasă, așa încât de obicei folosesc doar masca pentru ochi sau șosetele și aruncă restul pungii la gunoi. Desigur, odată ce punga e deschisă, produsele nu pot fi reciclate, așa că cei ce fac curat pur și simplu le iau, dacă nu cumva mă servesc eu. De-asta am o nesfârșită colecție de dopuri de urechi și piepteni. Cine a spus că slujba asta nu are avantaje grozave?

Ne așteptăm valizele, iar hamalul ni le duce și le pune în microbuz. Acum că am ajuns, sunt încântată că am ajuns în Boston. Chiar e un oraș deosebit și e frumos în această perioadă a anului, când frunzele au căpătat o culoare galbenă, frumoasă și caldă. Deși nu e cald aici. Deloc. E al naibii de frig. Asta e partea proastă la Boston și New York. Ori dârdâi de frig, ori te topești de căldură. Aici au ierni și veri adevărate, nu ca acasă, unde vremea e mereu incertă.

Snakely stă în față și se răstește la săracul căpitan, așa că mă asigur că mă duc în spate. Unul dintre stewarzi stă deja lângă Amy, ceea ce e enervant, pentru că trebuie să o întreb despre Adam și chiar nu am avut șansa de când am terminat pauza.

Mă simt revigorată, acum că am ajuns în Boston. Cred că o să mă îmbrac mai gros și o să mă duc să mă plimb pe Newbury Street, sau poate o să mă duc pur și simplu la mall și o să hoinăresc pe acolo. Sunt sigură că o parte a echipajului o să iasă, așa că o să încerc să aflu ce face fiecare. Bineînțeles că, dacă Snakely vrea să vină cu noi, pe mine să nu conteze.

Nu după mult timp ajungem în oraș. Drumurile de la aeroportul Logan până în oraș sunt foarte bune. Hmmm. E o mare diferență față de drumurile de la aeroportul din Dublin în oraș, în momentul de față. Ați fost de curând pe acolo? Se merge pe o singură bandă când te apropii de Drumcondra – bine-ați venit în Irlanda, ce mai faceți?

Ajungem repede în zona Back Bay, unde e hotelul nostru. Toată lumea se holbează când intrăm în hotel. Închipuiți-vă că așa trebuie să se simtă mereu formațiile celebre. Ca niște pești într-un acvariu. E amuzant cum oamenii se uită mereu insistent la echipajul unui avion, nu? Doar nu suntem *atât* de interesanți. Cred că e din cauza piloților și a chipielor. Femeilor le plac bărbații în uniformă. Sigur, uitați-vă doar

câtă atenție i se acordă lui Tom Cruise în *Top Gun*. Și mai era Leonardo di Caprio îmbrăcat în pilot în filmul ăla, *Prinde-mă dacă poți*. Arăta grozav. Din păcate, piloții de la compania noastră aeriană seamănă cam tot atât de mult cu el cât semăn eu cu Gisele Bundchen.

Ni se dau cheile de la camere și banii de cheltuială la recepția hotelului. Desfac plicul, ca să mă asigur că toți banii sunt acolo. Sunt, slavă Domnului. De-abia aștept să merg la cumpărături acum.

Primul lucru pe care îl fac atunci când ajung în cameră este să-mi aprind o țigară. De obicei nu fumez prea mult, dar după un zbor transatlantic lung mereu tânjesc după una. Îmi arunc pantofii cu toc din picioare și îi înlocuiesc cu papucii mov, pufoși pe care îi iau peste tot cu mine. Mă întreb dacă Adam a ajuns la New York. Mă întreb dacă se gândește la mine sau dacă îmi duce chiar dorul. Poate că nu. Până la urmă, majoritatea bărbaților nu se dau în vânt după dulcegăriile astea, nu-i așa?

După ce-mi termin țigara, mă întind pe pat. Mi se închid ochii și sunt în pericol să adorm repede. Asta e ceva ce nu trebuie sub nici o formă să fac, îmi spun. Vedeți voi, dacă adorm acum, o să mă trezesc la două sau trei noaptea, ceea ce sigur nu vreau să fac. Oricum, dacă reușesc să rămân trează, aş putea să dorm până la șase sau șapte după ora Americii, ceea ce ar fi grozav. Până la urmă, mâine o să am o

noapte lungă. Sunt criminale zborurile de noapte. Mi-e deja groază de asta.

Sună telefonul, și Amy vrea să știe ce am de gând să fac.

— Nimic deosebit, îi spun. Mă gândeam să mă plimb pe la Prudential Centre, pentru că e foarte frig afară. Apoi o să cobor să fac saună și să înot, iar apoi nu știu... ieșim în oraș să mâncăm ceva?

— I-am mai sunat și pe alți câțiva și au spus că pur și simplu se relaxează.

— Se relaxează? Plicticoșii. Nu-i înțeleg pe cei care vin în America și stau în cameră, uitându-se la televizor. Asta poți să faci și acasă.

— Știu, îmi dă Amy dreptate. Păi, să zicem că ne vedem la șapte?

— Bine.

Gata. Să începem cu începutul. Îmi scot uniforma și o arunc pe podea, apoi mă îndrept spre enorma mea baie să umplu cada cu apă fierbinte și spumă. Mă gândisem să mă duc jos la piscină, dar stomacul meu e cam balonat după călătorie și, ca să fiu sinceră, m-aș simți cam rușinată să mă plimb în bikini. Și dacă m-aș întâlni cu căpitanul în jacuzzi și ar trebui să vorbesc tot felul de nimicuri cu el la pielea goală doar cu câteva bule între noi? Nu râdeți – s-a mai întâmplat!

Zac în cadă, înmuindu-mi picioarele oboșite și aproape îmi pare rău că am stabilit să mă văd acum cu Amy. Apa fierbinte mă adoarme. Mi-ar plăcea acum un pahar de

vin roșu și, poate, un film în cameră. Trebuie să văd ce filme au și nu mă refer la cele XXX. Oricum, cine se uită la alea?

Apropo de filme XXX, stați să vă spun de o noapte petrecută în Amsterdam. Nu puteam deloc să adorm, așa că m-am hotărât să mă uit la televizor. Nu știam cum se umblă la televizor/video și din greșeală (jur) am ajuns să pun un film porno. Am fost mai mult decât șocată de ceea ce am văzut și credeți-mă; nu m-am născut ieri. Dar, serios, cum pot oamenii să-și facă chestiile astea scârboase unul altuia? Oricum, după ce am trecut de șocul inițial, am sunat imediat la recepție și le-am cerut să vină băiatul de serviciu și să mă ajute să opresc filmul. Vedeți voi, voiam să îi anunț pe loc că filmul porno era o greșeală, pentru că nu voiam să mă cert cum îl plătesc a doua zi dimineață, în fața colegilor mei.

Băiatul de serviciu a urcat și am încercat să-i explic ce s-a întâmplat. Am arătat spre televizor și am spus: „E o greșeală. Nu vreau să văd asta“ Băiatul s-a întors spre ecranul televizorului și am înlemnit amândoi de jenă, văzând două femei și un bărbat cum... ăă... în principiu, nu vreau să intru prea mult în detalii, dar nici unul nu purta haine și nu „jucau“ propriu-zis, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Băiatul nici n-a clipit și a spus că o să trimită pe cineva să îl repare imediat, iar eu am întrebat dacă nu poate aștepta până dimineață. Sincer, văzusem destul și nu

mai voiam să văd nimic, mersi mult. Nu era nimic erotic la cele trei trupuri albe și grase pe care tocmai le văzusem, cu tot cu tatuaje, piercinguri, frizuri dubioase și accente și mai și. Vă vine să credeți că oamenii de afaceri se distrează dând bani pe porcăriile astea?

Și nu vă pare rău de oamenii care fac asemenea filme oribile? Oricum, mereu am crezut că așa-zisele „vedete“ sunt drogate până nu mai pot.

Apropo de Amsterdam, ultima oară când am fost acolo prietena mea a insistat să mergem în Cartierul Felinarelor Roșii. A fost groaznic, cu femei care stăteau în vitrine, ademenindu-și clienții. Unele dintre ele tricotau, citeau o carte sau ceva de genul ăsta și puteai să vezi în cameră.

A fost un pic înfricoșător, sincer. Așa e, Cartierul Felinarelor Roșii din Amsterdam a devenit o atracție turistică a Olandei, dar mi se pare deprimant să vezi ființe umane tratate ca niște bucăți de carne de tineri beți în ultimul lor weekend de burlăcie.

I-am spus prietenei mele că nu mai suport. Era ca și cum aș fi fost la zoo, dar mai rău. La zoo nu ai voie să atingi animalele. În fine, ne-am dus într-un club și ne-am distrat, apoi, când era trecut de ora 2.00 a.m., îmi aduc aminte că m-am gândit că știu drumul înapoi până la hotel.

— Pur și simplu urmăam canalul, i-am spus prietenei mele.

Două ore mai târziu, la ora 4.00 a.m., am ajuns iar la ușa clubului. Am mers în cerc prin Amsterdam. Prietena mea era furișă și...

Telefonul meu din camera de hotel sună dintr-odată și cum e, în mod convenabil, un al doilea telefon în baie, mă întind și răs-pund de aici.

— Hei, eu sunt.

— Adam!

Sunt perplexă. Cum naiba a făcut rost de numărul de la camera mea?

— Mi-ai spus numele hotelului, îți aduci aminte? râde el. Operatoarea mi l-a găsit.

Mă încrunt. Chiar i-am dat lui Adam numele hotelului? A, da, așa am făcut. Uitaseam

Te doare capul?

Nu, e bine.

— Ce faci?

Sunt în baie, visez cu ochii deschiși.

Mi-aș dori să fiu acolo.

— Hmm, nu e chiar destul de mare pentru două persoane.

— Voiun să spun în Boston, obrăznică-tură mica

— O.

Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc în sinea mea

— Și te relaxezi? Te culci devreme să recuperezi noaptea de ieri?

— Păi, nu, de fapt nu. Aproape că mi-aș dori, pentru că sunt destul de epuizată, dar

mă duc să mă plimb prin Prudential Centre și să mă uit prin vitrine. Apoi mă întâlnesc cu cineva și mergem să bem ceva.

Mi se împleticește limba și nici vocea parcă nu ar fi a mea. Aș vrea să par mai relaxată.

— Cu unul dintre piloți? întreabă el imediat.

— Nu fi prostuț. Mă întâlnesc cu una din fete.

— Am înțeles.

Pare ușurat. Mă bucur că vrea să știe cu cine ies. Asta arată că îi pasă, nu?

— Să nu stai prea mult în oraș.

Doamne, seamănă puțin cu mama.

— Și să fii cuminte, adaugă pe un ton mult mai blând.

Mă întreb ce-o fi în capul lui. Crede că toate stewardesele se dedau la tot felul de nebunii în timpul călătoriilor? Doamne, măcar de-ar fi viața așa de interesantă! E ciudat că mulți oameni sunt convinși că stewardesele sunt puțin nebunatice, că au câte un bărbat în fiecare aeroport. Doamne, nimic mai departe de adevăr. Dar de fapt nu vreau să îl liniștesc prea tare. Lasă-i să se întrebe, asta spun mereu. Să nu fii niciodată ca o carte deschisă.

— Păi, noapte bună, spun, pentru că am vrut să fiu prima care închide telefonul.

Nu vreau să creadă că nu am o viață personală și că îi sorb fiecare cuvânt cu nesaț.

Las telefonul și simt o căldură pe dinăuntru, deși apa din cadă se răcește și pielea

mi se încrețește. De îndată ce ies din baie, sună iar telefonul. E Amy, vrând să știe dacă sunt gata.

— Mai lasă-mă zece minute, îi spun, înainte de a mă înfășura într-un imens și pufos prosop alb, luat direct de pe suportul cu prosoape calde.

Mă întâlnesc cu Amy în holul hotelului și e o adevărată apariție cu părul lăsat. Când trecem pe lângă recepție, bărbații se întorc și se holbează fățiș. Nu pot să se abțină. E reprezentativă pentru majoritatea însoțitoarelor de zbor. Sunt în mare parte înalte, slabe și fermecătoare.

Cum spuneam și mai devreme, în me-seria asta sunt motive destul de bune să rămâi slabă. Vedeți voi, când faci demonstrația de siguranță, trebuie să-ți ridici brațele în aer ca să le arăți pasagerilor cum să-și strângă centura de siguranță. Ultimul lucru pe care ți-l dorești este ca pasagerii să se uite la burta ta în timp ce faci asta. Dar, sincer, dacă ar trebui să stați în fiecare zi cu mâinile ridicate în fața unor străini, și voi v-ați gândi de două ori înainte să mai mâncați încă o brioșă.

Când ieșim din hotelul călduros, aerul rece ne biciuiește pielea descoperită a fe-țelor. E atât de ger încât îți amorțește pielea. Îmi înfășor strâns eșarfa în jurul feței, astfel încât doar ochii rămân la vedere. Ne îndreptăm direct spre Prudential Centre. De-ndată ce intru, simt o undă de emoție

cuprinzându-mă. Sunt obsedată de mallurile americane.

Cum să descriu centrele comerciale din State? Păi, pentru început nu se pot compara cu ale noastre. În Irlanda centrele comerciale sunt mereu pline. Sunt mereu oameni care fumează, în ciuda semnelor cu „Fumatul interzis“. Tinere mame vlăguite te lovesc mereu în călcâie cu cărucioarele lor, și adolescenți în trening se uită amenințător la tine. În mallurile din Irlanda, oamenii par să piardă pur și simplu timpul. În State nu e așa.

Prudential Centre e atât de curat încât ai putea mânca de pe jos fără probleme. Toată lumea care se plimbă pe aici e bine îmbrăcată și vitrinele sunt mortale. Mirosul de cafea proaspătă adie de la diversele cafenele și ciocolatele făcute manual de la drăgălașele magazine cu delicatese mă cheamă, parcă. Dar nu voi ceda. Sunt foarte autodisciplinată.

Amy vrea să viziteze magazinul Warner Bros. ca să îi ia nepoțelului său un cadou de ziua lui. Mă supun, pentru că sunt, oricum, doar un copil mai mare. Serious! Când am fost la Disney World, am făcut turul lumii lui Peter Pan de nu mai puțin de cinci ori și tot mai voiam să mă duc o dată. Mama și tata au pus în cele din urmă piciorul în prag și au spus că ajunge. Aveam douăzeci și cinci de ani pe atunci.

Sunt atâtea lucruri drăguțe pe care le poți cumpăra de la magazinul Warner Bros

și e clar că Amy și-a pus în gând să cumpere jumătate din marfă. Totuși nu are rost să mă lăfăi aici, cum nu am copii și șansele să am în viitorul apropiat par destul de slabe. Oricum, dacă o să ajung să mă mărit cu Adam... of, încetează, Katie. Nu te pripești puțin? Nu ai fost decât la o întâlnire cu săracul băiat. Alung imediat orice gând de a mă așeza prea curând la casa mea alături de domnul Kirrane și aștept ca Amy să plătescă ce a cumpărat. Se instalează acum oboseala de după drum și mă lupt să țin ochii deschiși.

Amy se întoarce de la casă încărcată de haine și jucării pentru nepotul ei. Norocos băiețel. Nu-mi aduc aminte să fi avut vreo mătușă care să facă cumpărături pentru mine. Spune că vrea să se întoarcă la hotel să lase lucrurile în camera ei, pentru că nu vrea să le care după ea toată seara. Și-a uitat și pașaportul, îmi spune.

— Doamne, mai bine te duci să-l iei, spun eu cu zel.

Nu că Amy ar arăta mai tânără, dar oricărei persoane sub cincizeci de ani i se cer actele în orașul ăsta.

Pleacă și mă hotărâsc să mă duc sus, să mă uit la Banana Republic. De obicei cumpăr ceva drăguț de la magazinul ăsta și e grozav că nu vezi pe nimeni în Irlanda purtând ceva ce ai cumpărat de aici. Intru în grabă într-o cafenea, îmi iau o cafea la pachet și mă îndrept spre scara rulantă. În magazinul Banana Republic, vânzătoarea

îmi spune „Bună“ cu un zâmbet atât de larg încât, o fracțiune de secundă, sunt convinsă că o cunosc. Apoi îmi aduc aminte că în SUA majoritatea vânzătorilor te întâmpină astfel, așa că o salut doar, cu un zâmbet la fel de larg. Mi se pare drăguț că sunt așa de veseli. Uneori, în Irlanda, vânzătorii se uită la tine de parcă ți-ar face o MARE favoare atunci când îi rogi să-ți aducă măsura potrivită.

Nu știu cum sunteți voi, dar mie nu îmi place ca vânzătorii să fie prea entuziaști. Ca atunci când te urmează prin magazin. Asta nu e chiar în regulă.

Nu prea îmi permit să cumpăr nimic de aici, pentru că nu am la mine decât banii de diurnă și trebuie să am și bani de ieșit în seara asta și să-mi plătesc micul dejun mâine dimineață. Știți ce scump e micul dejun în State? Da, știu că îți dau porții uriașe... și totuși.

Dar nu pot să mă duc acasă cu mâna goală, așa că îmi cumpăr niște lenjerie drăguță și mă întreb dacă lui Adam o să-i placă. Doamne, încetează, Katie. Scoate-ți-l pe bărbatul ăsta din cap. E clar că sunt femei care ar face moarte de om ca să împartă patul cu el. Tre' să fii altfel. Vedeți? Deja gândesc cu accent american și nu sunt de nici trei ore aici. E un obicei de-al meu. Dacă sunt în Londra, încep să vorbesc cu accent britanic. La naiba, dacă întâlnesc o persoană din Cork, încep să trăncănesc cu accent de Cork.

Foarte încântată de noile mele achiziții, mă mai plimb puțin. Dar mai bine nu mă îndepărtez prea mult, sau Amy n-o să mă găsească. Intru într-un chioșc de ziare să iau niște bomboane Peppermint Patties. Îmi plac la nebunie, sunt dependentă de ele.

Se vindeau Peppermint Patties și în Irlanda când eram mică și mă dădeam în vânt după ele. Prin urmare, am fost distrusă atunci când au fost scoase de pe piață. Așa încât vă închipuiți bucuria mea când le-am văzut prima oară într-un supermarket de aici. Aproape am țipat de încântare când am dat peste delicatesa mea preferată din copilărie. De aceea de fiecare dată când sunt în State, mă asigur că mi-am făcut plinul.

Cât sunt în magazin, cedând în fața poftelor mele de dulciuri, iau revista *People* ca să mă pun la curent cu bârfele. Nu am mai citit nimic despre Julia Roberts, J-Lo&comp. de peste o săptămână și am nevoie de o doză. Vânzătorul pune revista și bomboanele de ciocolată într-o sacoșă. E minunat cum aici încă mai dau sacoșe de plastic gratis.

O bătaie pe umăr. E Amy. S-a schimbat. Ce-au stewardesele cu îmbrăcămintea? Nicio dată nu se decid cu ce să se îmbrace. Eu o pun pe seama faptului că suntem obligate să purtăm uniformă toată săptămâna. Devine așa de plictisitor să porți același lucru tot timpul. Dar măcar uniforma noastră e foarte drăguță. E de firmă, bine croită și vine bine. Și cel puțin noi nu trebuie să

purtăm pălărie, ca la alte companii aeriene. Trebuie să spun că m-aș simți puțin ciudat dacă aș purta o pălărie sau o fustă înflorată.

— OK, unde mergem?

— Mor de foame, spune Amy mângâindu-și abdomenul plat.

— Să mergem în partea cu restaurante, propun eu. Așa, dacă tu vrei mâncare italienească, eu pot oricând să-mi iau chinezească. Zonele astea sunt cea mai mișto invenție din lume, nu crezi?

Ne îndreptăm spre restaurante. Amy e atât de slabă, încât o invidiez. Nu e uscățivă sau așa ceva, dar are o talie perfectă, picioare lungi și brațe subțiri. Seamănă cu o prietenă de-a mea, Kerry, care mă sună mereu să ieșim să mâncăm.

Kerry mă târăște mereu la restaurante, deși nu mănâncă decât vreo două ciuperci cu usturoi. Eu, pe de altă parte, am fost învățată de mama să mănânc tot din farfurie, așa că asta și fac. Kerry are, cred eu, o tulburare de alimentație. Vreau să spun că fata asta vorbește mereu de ciocolată și chipsuri, ce a mâncat la micul dejun și ce o să mănânce la cină. Iar între timp pare să slăbească din ce în ce mai mult. Oricum, eu mereu urmez vreo dietă aiurea, care de obicei mă face să mă îngraș cu vreo câteva kilograme, pentru că după două zile spun de fiecare dată „A, dă-o naibii“ și mă îndop cu o prăjitură întreagă sau ceva de genul ăsta.

Știți ce-am făcut odată? M-am dus la restaurantul Tesco's de lângă mine și am luat o cutie imensă de Milk Tray doar pentru mine. Și m-am simțit foarte vinovată. Atât de vinovată, încât am început să-i explic fetei de la casă că bomboanele de ciocolată sunt pentru o prietenă de-a mea. De parcă i-ar fi păsat femeii!

— Doar atât mănânci? spune Amy uitându-se la salata mea.

Încerc să mă abțin să mă uit urât la ea. De ce comentează mereu oamenii slabi la adresa mănăririi celorlalți oameni? E puțin aiurea, nu-i așa? Cu cât sunt mai slabi, cu atât sunt mai preocupați de faptul că alții nu mănâncă destul.

— Nu prea mi-e foame, îi explic eu obosită.

Farfuria ei e plină de paste. Pun pariu că nu o să mănânce nici jumate, dar eu o să-mi mănânc toată salata, scăldată într-un sos hipercaloric. Eu cer o Cola mare dietetică, iar Amy cere o Cola normală. Încearcă să demonstreze ceva? Poate sunt eu paranoică. E foarte târziu. Dacă aș fi acasă, aș fi în pat acum.

— Mă întreb unde e restul echipajului, spune Amy în timp ce ne așezăm.

— Nu știu, nu m-a sunat nimeni să mă întrebe ce fac.

— Nici pe mine.

Amy pare puțin supărată. De parcă ar exista posibilitatea ca restul să fi organizat o mare ieșire fără noi. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce fac ceilalți. E destul de

rău să fiu închisă cu ei într-un container mare de metal ore în șir, fără să mai aranjăm să ne întâlnim și după ce aterizăm. Adică avem nevoie de o pauză!

— Arată ce ți-ai cumpărat.

Amy îmi smulge sacoșele de plastic, precum un copil entuziasmat. Când Dumnezeu ținea lecții de subtilitate, Amy clar a lipsit pentru că-și făcea manichiura.

— Ia uite, ai cumpărat *People*! Ador revista asta, spune ea, scoțând-o din sacoșă.

Din fericire pentru mine, flutură doar *People* prin aer, și nu vreo revistă erotică deochiată.

Mă scoate din sărite când cineva citește o revistă pe care am cumpărat-o înainte să apuc eu. Amy își face de lucru cu revista, frunzărind-o și comentând la adresa tuturor celebrităților.

— Ia uite în ce hal e femeia asta.

Îmi arată o cântăreață celebră îmbrăcată într-o rochie decoltată și sclipitoare.

— Dacă aș avea o siluetă ca a ei, mi-aș ține-o bine acoperită, spune ea.

Mă uit la farfuria ei cu paste, pe care deja a dat-o deoparte.

— Nu-ți termini mâncarea? întreb.

— Nu, sunt sătulă.

Vedeți ce vreau să spun? Sigur e rudă cu amica mea, Kerry.

— Ah, iată-ți bărbatul.

— Ce bărbat?

— Cel despre care vorbeai mai devreme, Adam Kirrane.

Simt cum mi se strânge stomacul. Mă întind să arunc o privire în propria mea revistă, dar nu pot vedea decât poza lui Adam invers. Aproape că vreau să înhaț revista și să o pocnesc pe Amy în cap cu ea.

— Arată bine, comentează ea.

Nu spun nimic. Se holbează la el, și eu mă simt deodată foarte protectoare cu fotografia lui Adam. Adică, orice om de pe stradă poate să intre în magazin, să cumpere poza lui, să o păstreze, să o comenteze, să o desființeze sau să facă orice cu ea. Și el nu poate spune nimic ca să se apere. Presupun că e prețul celebrității, dar nu sunt sigură că îmi place.

— Hai, arată-mi-o, spun trăgând revista spre mine.

Mă holbez la imagine și mi-e greu să-mi închipui că-l știu pe tip, cu atât mai puțin că am cinat împreună aseară. Adam poartă un smoching alb și e la o petrecere din L.A. Arată relaxat, bronzat, fericit și în largul său în lumina reflectoarelor. Mă întreb când a fost făcută poza. Mă întreb dacă a văzut-o. Până la urmă, e o realizare pentru un actor irlandez să apară într-o revistă americană de succes ca asta.

Deodată mă simt foarte nesigură. Până la urmă, ce să caute un megastar ca el cu cineva ca mine? Dacă mă consideră o jucărie nouă, ca un copil curios într-un magazin? Același tip ar putea foarte ușor să pocnească din degete și să aleagă la discreție din întreaga populație feminină a globului.

Poate mă bag într-o situație care mă depășește. Poate ar trebui să plec cât încă mai văd semnul de IEȘIRE. Doamne, nu prea știu ce să fac. Mi-ar plăcea să mă duc la o ghicitoare în seara asta. Vreau doar să știu unde o să se ajungă cu toate astea. Inima mea e și așa destul de fragilă, fără să o arunce altul pe jos și să o calce în picioare.

Dau iar revista la o parte. Nu vreau să mă mai uit la poza lui Adam. Ce rost are să mă gândesc la el și să încerc să-mi dau seama încotro mă îndrept? Probabil s-ar panica dacă și-ar da seama ce mult mă gândesc la întâlnirea de aseară. Doamne, aș vrea să nu mai fiu așa romantică, tare mult aș vrea. Dar uneori îmi doresc să am o viață ca în filme. Vreau dragoste la prima vedere; lumini, camere și acțiune.

— Vrei să mai mergem la vreun magazin? întreabă Amy.

Nu, nu vreau. O să mă mai duc la magazine când nu o să mai fiu așa de obosită. Oricum, nu-mi place să merg la cumpărături cu alți oameni. E un chin. Acum vreau doar să merg la un bar. Și să uit că Adam e în America și că eu sunt în America. Dar nu suntem împreună.

Pe de-o parte mi-aș fi dorit să nu-l fi cunoscut niciodată pe Adam. Sunt oare nebună? mă întreb, în timp ce mă chinui să mă ridic de pe scaun. Să fii singură e mult mai simplu. Bine, nu ai parte de sușurile grozave pe care le ai atunci când ești într-o relație, dar nici de coborășurile groaznice,

când nu vrei decât să te bagi sub plapumă și să nu mai ieși zile întregi de-acolo.

Deseori mi se pare că prietenele mele singure sunt mult mai ambițioase în ceea ce privește cariera decât cele „combinate”. Și asta nu pentru că ar fi înverșunate sau nu ar avea nimic mai bun de făcut, ci pentru că nu-și petrec jumătate din săptămână întrebându-se dacă partenerul lor e sau nu fericit. Nu sunt permanent îngrijorate de bunăstarea altcuiva, ceea ce e bine. Nu e sănătos. Mai ales dacă acest altcineva iese în oraș vineri seară, în timp ce tu stai în casă. Sau e în New York. Și tu ești în Boston.

Probabil vă întrebați unde anume se încadrează Tîm, dar sunt sigură că Tîm mă sună din plictiseală, și nu din iubire. Vorbesc serios. Mă vede ca pe partenera lui de cinema sau cineva care să-i țină de urât pe scaunul din dreapta cât conduce el fără țintă duminica după-amiaza. Ca hoardele de cupluri de irlandezi care nici ei nu suportă să „stea liniștiți” duminica. Ați văzut ce aglomerat e traficul duminica în ultima vreme?

Mă întreb ce făceau oamenii duminica înainte să apară cumpărăturile de duminică. Cred că mergeau la plimbare sau stăteau și se uitau la televizor. Îmi aduc aminte că mama și tata ne duceau în fiecare duminică la plimbare până la digul Dun Laoghaire. Mă îngrozea. Îmi aduc aminte că plimbarea pe dig mi se părea cea mai lungă și mai plictisitoare din lume și

piciorușele mele nu făceau niciodată față. Era mereu frig, și eu dădeam mereu nas în nas cu alți copii de la școală, pe care nu-i plăceam neapărat, dar eram nevoită să vorbesc cu ei pentru că părinții noștri se cunoșteau.

Singurul lucru bun era că mereu ne luau o înghețată de la Teddy's după. Oricum, aș fi renunțat bucuroasă la înghețată dacă m-ar fi scutit de plimbarea pe acel dig nesfârșit.

Acum desigur că nu mi se mai pare digul destul de lung. E prea mic, mi se pare, ca să faci mișcare cum trebuie. Și e și destul de plictisitor. Dacă vrei o plimbare ca lumea, du-te la Howth sau în munții de lângă Dublin.

— Unde mergem? spune Amy pițigăiat. Unde crezi că se duc ceilalți? Ar fi grozav dacă am ști, nu crezi?

— Chiar ar fi grozav dacă am ști, îi dau dreptate. Ca să putem să mergem în altă parte.

Amy pare așa surprinsă încât îmi vine să râd.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar oamenii care își petrec viața întrebându-se unde sunt ceilalți mă enervează. Sunt sigură că știți genul ăsta de persoane. Le e atât de teamă că ceilalți sunt altundeva, cu altcineva, făcând altceva, încât ajung să nu se simtă niciodată bine. Sfatul meu e să începeți voi singuri petrecerea și să vedeți cine apare.

— Hai să mergem la Kitty's, sugerez eu.

— Kitty's?

— Da, Kitty O'Shea's. Un bar drăguț. Dar trebuie să luăm un taxi.

Amy mă urmează afară și ne punem amândouă eșarfele pe cap, ca să nu lăsăm vântul rece să ne atace vreun petic de piele expusă. Observ că locuitorilor din Boston nu pare să le fie așa de frig cum ne e nouă. Poate doar s-au obișnuit cu temperaturile foarte joase.

Chemăm un taxi și ne urcăm în el.

— De-abia aștept să beau ceva, spune Amy. Mi-a citit gândurile.

Îi spunem șoferului unde mergem și ne dăm jos zece minute mai târziu.

Intrăm în pub, care e irlandez, dar singurul din local care arată a irlandez e băiatul care stă în spatele barului. Toți ceilalți clienți par americani. Sunt înalți, bine făcuți și par că au venit să bea doar un pahar sau să mănânce ceva. După cum stau lucrurile, mulțimea n-o să fie aici întreaga noapte. Păcat. Mi-ar plăcea să rămână și să-mi țină de urât. Dacă barul ăsta ar fi fost în Dublin, aș fi aici tot timpul. De fapt, nu ar putea scăpa de mine.

Barmanul prietenos ne ia comanda și se întoarce aproape imediat cu băuturile noastre. Îi las un bacșiș generos, pentru că niciodată nu știu sigur cât trebuie să lași în State și mereu mi-e teamă că nu dau destul bacșiș. Odată, una dintre stewardese nu a lăsat destul bacșiș după ce a luat micul dejun într-un restaurant din New York, și

chelnerița s-a dus după ea pe stradă și a țipat la ea.

Desigur, din fericire, Kitty's nu e genul de loc unde oamenii țipă. E o atmosferă drăguță aici și simt că merit din plin ceva de băut după toată munca pe care am depus-o azi. Amy bea Malibu cu ananas. E o băutură care îmi plăcea mult atunci când aveam șaptesprezece ani, pentru că nu suportam gustul puternic de alcool. Acum, sincer, nu știu cum pot unii să bea așa ceva.

Mi-am luat o vodcă cu suc de portocale și multă gheață. Niciodată nu se zgârcesc la gheață în State. Barmani irlandezi, luați aminte!

— Și care e marele secret legat de Adam?

Pur și simplu mi-am lăsat gura slobodă. M-am hotărât că nu mai are rost să evit să deschid subiectul încă o oră.

Amy se uită le mine nedumerită.

— Cine e Adam?

O, Doamne!

— Adam Kirrane.

— A, râde ea în paharul cu Malibu și ananas. E foarte amuzant, haha. Când m-ai întrebat de Adam, am crezut că mă întrebi de cineva pe care îl cunoaștem. Felul în care ai spus „Adam“ în loc de „Adam Kirrane“.

Râde din nou și râd și eu, deși nu mi se pare atât de amuzant. Dar are dreptate. Dacă cineva m-ar întreba ce părere am despre „Colin“, referindu-se la Colin Farrell, probabil și mie mi s-ar părea amuzant.

— Mi s-a spus să nu zic mai departe, spune Amy cu o voce foarte enervantă, făcându-se că-și trage fermoarul la gură. Știi și tu.

De fapt nu, nu știu. *Nu* știu nimic. Un lucru pe care îl știu e că stau în Boston cu o fată pe care de-abia o cunosc și care râde întruna fără motiv. Și celălalt lucru pe care îl știu e că ea pretinde că știe un mare secret despre Adam. Și nu o s-o las să se întoarcă în camera ei de hotel până nu-l scot de la ea.

Sub nici o formă.

Și da, știu că probabil par nebună.

— Bine, spun eu ridicând din umeri, hotărâtă să schimb tactica. Probabil nici nu e așa de interesant.

— O, ba e.

Își înclină capul într-o parte, dar refuză în continuare să-mi împărtășească secretul. Ce vrea? Bani?

Îmi trec multe prin cap. Care o fi secretul ăsta afurisit? Lui Adam îi place să poarte haine de femeie? Are un copil din flori? A făcut acte de violență în trecut? E bisexual? Are o idilă cu afurisita de Hilary Clinton? Doamne, nu mai suport.

— Mmmm, a fost minunat, spune Amy visătoare în timp ce dă pe gât ultimul strop de Malibu cu ananas.

— Încă unul? mă ofer eu și mă reped la bar înainte să poată răspunde.

Amy o să mai bea ceva aici, fie că-i place, fie că nu.

Dacă eu nu pot s-o fac să vorbească, câteva pahare ar trebui s-o convingă.

Mă întorc cu încă un rînd. Amy se întinde să-și ia poșeta.

— Bagă banii la loc, spun pe un ton ferm.

— Dar...

— Poți să faci cinste cu următorul rînd, spun veselă și mă prefac că nu văd fața mai degrabă descurajată a lui Amy, pentru că își dă seama că o să fie o noapte mult mai lungă decât se gîndea ea.

— Bine, spune încet.

Îmi dau seama că e enervată.

— Îți place să zbori? întreb eu schimbînd complet subiectul, de parcă nu îmi pasă de marele secret al lui Adam.

— Mmm, da, îmi place mult. Să zbor a fost visul meu dintotdeauna.

— Te-ai gîndit vreodată să faci altceva? Amy se uită nedumerită.

— Nu, de ce?

— Mă întrebam și eu.

— Ție ți-ar plăcea să faci altceva?

— Păi, scriu un scenariu.

— Un ce?

— Un scenariu.

— Pentru televizor?

— Pentru un film artistic, de fapt.

Amy se uită la mine de parcă ar încerca să-și dea seama dacă glumesc sau nu.

— E despre Irlanda în timpul foametei, îi spun.

Nu e impresionată. Sau, dacă e, n-o arată.

— E despre o familie săracă și tatăl bea toți banii de care face rost și apoi...

— Ai putea să-l convingi pe Liam Neeson să joace, sugerează Amy voioasă și observă că își bea Malibu cu ananas ceva mai repede acum.

— Dacă e liber, da. Cred că ar fi bun.

— O să alegi tu distribuția?

— Nu știu. Sper că o să mă lase să am un cuvânt de spus.

— Cine e producătorul?

— Nimeni încă, pentru că nu l-am trimis la toate studiourile.

— Aha.

Privirea lui Amy începe să se aburească un pic. Îmi dau seama că nu mai are chef de conversația asta.

— Poate o să joace Adam Kirrane în filmul ăsta, spun eu sugestiv.

— Poate.

Se uită în altă parte.

Ce naiba încearcă să ascundă? De ce nu-mi spune secretul lui Adam?

— Oricum, sper să mă ocup de filme după slujba asta, îi spun. Tu nu visezi să faci altceva?

— Nu.

Stăm una lângă alta și între noi se așterne o tăcere mormântală.

— Ești obosită? întreabă Amy în cele din urmă.

— Deloc, mint eu. Hai, termină-ți băutura și să mergem în alt bar.

Ieșim din bar, și ea e îmbufnată, dar sunt hotărâtă să nu mă întorc la hotel. Dacă mă întorc, nu o să fac decât să stau întinsă pe patul dublu, gândindu-mă la Adam, și să mă chinui întrebându-mă care o fi marele secret.

— Încotro?

Amy sare de colo-colo pe trotuar, arătându-mi astfel cât de îngrozitor de frig îi e.

— Ai fost în Littlest Bar? întreb eu.

— Cum?

— Urmează-mă.

Încep să alerg înainte să-mi degere degetele de la picioare.

Lui Amy îi place la nebunie Littlest Bar. Nu pentru că e irlandez. Nu pentru că e atât de mic încât încap doar vreo treizeci și cinci de persoane în el. Nu din cauza atmosferei vesele. Ci pentru că Amy i-a recunoscut pe doi dintre clienți.

Sunt piloți.

Deodată Amy nu mai arată semne de oboseală. Parcă are lipit un zâmbet larg pe față și ochii îi joacă în cap. Mi se strânge inima când cei doi se apropie de noi, și ea îi privește cochet. Șansele mele de a afla marele secret al lui Adam s-au năruit.

— Bună, Mike. Bună, Derek.

Ea zâmbeste și arată mai fericită decât am văzut-o toată ziua. A și băut câteva pahare, care se pare că i-au mai dat culoare în obraji.

— O știți pe Katie?

— Bună, spun politicoș, fără să mă arăt prea entuziasmată.

Observ că nu le-a mai rămas mare lucru în pahare. Cu puțin noroc, or să plece în curând.

Mike arată destul de bine, din câte observ. Are păr brunet, foarte scurt și ochi albastru-deschis. Totuși nu am o părere prea bună despre gusturile sale în materie de vestimentație (jachetă maro și blugi negri). Dar are o față drăguță. Nu e de mirare că Amy îl acaparează. Derek nu arată așa de bine, dar am observat cum i s-a luminat fața când a văzut-o pe Amy, așa încât nu cred că el și Mike or să plece prea curând.

— Putem să vă luăm ceva de băut? se oferă Mike.

Trebuie să spun că sunt impresionată. Unii piloți parcă au arici în buzunare. Mai ales dacă sunt considerați arătoși.

Mike evident că nu se numără printre ei.

— Vreau un...

— O să le iau eu, strigă Amy. E rândul meu.

O, nu, mă gândesc. Acum or s-o creadă minunată. O muierușcă frumoasă care se dă peste cap să le ia alcool.

Derek pare pe punctul de a accepta, dar Mike nici nu vrea să audă și insistă să plătească el rândul. Amy își flutură genele în semn de mulțumire. Cred că o să mi se facă rău.

Derek se duce la toaletă și Amy îmi șoptește:

— E drăguț, nu?

— Care din ei?

— Păi, amândoi sunt simpatici, nu-i așa?

Dar cred că Derek te place, spune ea.

Dacă ea crede că o să-l întrețin pe urât în timp ce ea se cuplează cu frumosul Mike, poate să se ducă undeva.

Mike ne dă băuturile.

— Și unde sunt restul colegilor voștri? întreabă el.

— Se duceau toți la alt bar și noi am venit aici, îi spun, iar el râde.

Amy pare enervată. Evident că ar trebui să dau înapoi acum, dar parcă nu înțeleg mesajul, nu? Îmi pare rău de ea. Oricum, se presupune că iese cu alt pilot.

Pe de altă parte și eu ies cu Tim. Cu Tim și cu Adam. De fapt, doar cu Adam. Doar că n-am avut când să mă despart de Tim. Vreau să-i spun cu grijă. Mereu e groaznic să ți se dea papucii. Eu nu m-am obișnuit niciodată, oricum. Nu cred că se poate obișnui cineva.

— Și ai ajuns în după-amiaza asta? mă întreabă Mike și mi-aș dori să nu se mai uite așa la mine, pentru că are o privire foarte pătrunzătoare, pe care sunt sigură că multe femei o găsesc irezistibilă, dar eu nu, pentru că nu sufăr de pilotită, ca Amy.

— Stăm doar o noapte, încearcă Amy să mă dea la o parte, dar eu îmi apăr teritoriul.

Littlest Bar clar nu e cel mai mare din lume, dar nu e nevoie să împingi și să înghiontești oamenii.

— Voi de când sunteți aici?

— Noi, de fapt, suntem la un curs. O să mai stăm trei zile în Boston.

Derek s-a întors, dar Amy se concentrează tot asupra lui Mike, sorbindu-i fiecare cuvânt. Pare fascinată, de parcă tocmai a povestit cum a pilotat odată un avion până acasă, luând o scurtătură prin spațiu. Observă că nu mai bea Malibu. Bea vodcă cu portocale, ca mine. Mă copiază.

— Care-i faza? mă înghiontește Derek jovial. Nu spui prea multe.

— A, sunt în regulă, mă întorc eu să stau de vorbă cu Derek, deși nu înțeleg de ce trebuie să vorbească Amy cu cel arătos.

Dar încerc să nu mă las afectată. Am ieșit în seara asta doar ca să mi-l scot pe Adam din cap, nu ca să întâlnesc un alt bărbat. Și oricum, nu e ca și cum Mike ar fi *atât* de grozav. E foarte atrăgător, dar probabil și el se crede minunat.

Derek îmi povestește în continuare despre ultimele trei dăți când a stat peste noapte undeva și despre cât de mult a băut ultima oară și despre casa pe care și-o construiește în Howth. Îmi spune că a închiriat o bicicletă acum câteva luni și s-a dus să se plimbe în Kerry două săptămâni cu încă patru piloți.

— Uau, simulez eu interesul în timp ce mă lupt să-mi țin ochii deschiși. De ce te-ai

duș în Kerry când ai fi putut zbura pe post de copilot către orice colț al lumii?

— Dar nu zbor niciodată pe post de copilot, îmi spune Derek mândru. Mereu trebuie să știu dacă o să prind zborul. Trebuie să știu cu exactitate unde merg.

În această privință, Derek e ca mulți alți piloți. Majoritatea nu sunt genul care să decoleze cât ai clipi. Decât dacă sunt plătiți, desigur. Eu, pe de altă parte, m-aș duce oriunde. Odată îmi plănuisem să vizitez Florida și am ajuns în Los Angeles. Zborul meu de rezervă spre New York nu a fost bun, pentru că avionul a fost plin (și planul fusese să merg de la New York la Florida). Oricum, chiar nu voiam să vin acasă cu valiza făcută din moment ce eram așa de entuziasmată că plec. Așa că am rugat-o pe stewardesa de la sol să-mi schimbe biletul spre New York cu unul spre L.A. O oră mai târziu mă îndreptam spre Disney Land, în loc de Disney World.

Oricum, călătoream singură, așa că nu prea îmi păsa unde ajungeam. Îmi place să călătoresc singură, pentru că mă ajută să-mi pun gândurile în ordine. Nimic mai rău decât un coleg de călătorie care se înscrie la toate jafurile de excursii turistice și insistă să meargă la orice afurisit de muzeu pe o rază de o sută de kilometri de la hotel. În vacanță ador să mă trezesc și să îmi dau seama că nu am nimic de făcut și nimeni căruia să îi dau raportul. Și o să vă împărtășesc și un mic secret. Dacă pleci singur în călătorie,

slăbești mult. Pe bune. Pentru că nu e prea distractiv să mergi singur să cinezi în oraș. Mai ales dacă ești femeie. Sau dacă stai într-o stațiune deosebit de romantică, cum ar fi Whitsunday Islands, înconjurată de cupluri de îndrăgostiți.

De fiecare dată când plec pe cont propriu, mă întorc acasă cu un kilogram jumate mai slabă. Funcționează mai bine decât dietele din cărțile alea pe care încearcă să ți le vândă.

— acoperișul ar trebui să fie gata la anul în martie, și instalatorii ar trebui să termine...

Derek sporovăie întruna despre casa lui ce urmează a fi construită, dar nu prea îl ascult. Vizualizez următoarea mea vacanță în străinătate. Thailanda ar fi mișto. Nu am prea călătorit în Orientul Îndepărtat, deși m-am oprit o noapte la Singapore pe drumul de întoarcere de la Oz.

Arunc o privire spre Mike și Amy. Se pare că au terminat subiectele de conversație, și acum arată un vag interes pentru cum merge construcția casei lui Derek, ceea ce e minunat pentru că nu mă mai stresează pe mine. Mă întreb unde locuiește Mike și dacă are casă și prietenă. Nu e căsătorit. Sau, cel puțin, nu poartă verighetă. Oricum, de ce mă gândesc eu la Mike?

Îmi cer scuze și mă duc până la baie. Când mă spăl pe mâini, mă uit în oglindă

și nu îmi place persoana care îmi întoarce privirea. Am ochii injectați, pielea aproape gri, părul tern și lins. Nu e de mirare că Mike m-a ignorat și lui Derek i s-a părut în regulă să mă plictisescă de moarte povestindu-mi despre viitoarea lui casă.

Când mă întorc, Amy și Mike au dipărut.

— Amy nu se simțea prea bine, așa că Mike a dus-o înapoi la hotel. A spus că o să te sune în cameră mâine dimineață, îmi explică Derek.

Îmi ia o vreme să asimilez vestea. Sunt uimită. Nu-mi vine să cred că Amy a așteptat să plec eu la baie ca s-o șteargă. Ei doi probabil de-abia așteptau să scape de noi doi. Derek și cu mine probabil îi încurcam. Doamne, chiar m-am enervat. Mă simt folosită, deși eu am forțat-o pe Amy să vină în bar. Sunt enervată și că Mike, evident, a preferat-o pe Amy în locul meu. Doamne, ce e în neregulă cu mine? Deodată mă simt de parcă mi-ar strivi cineva capul. Mă simt toropită și nu vreau decât să mă întind. Aș vrea să fiu în patul meu acum. Și nu vreau să ies iar în frig. Nu vreau nici măcar să zbor înapoi acasă mâine. De fapt, nu mai vreau să zbor niciodată. Vreau să fiu o scenaristă celebră și să fiu persoana de la clasa întâi care stă cu picioarele întinse.

— Katie?

— Mmm.

— Ești la kilometri distanță.

— Scuze, spun eu visătoare.

— Ți-am luat încă o vodcă cu suc de portocale, dar nu trebuie să o bei...

— mulțumesc.

Ridic paharul și dau pe gât conținutul.

Capitolul 9

Capul meu! Dumnezeu, capul meu! Clar a avut zile mai bune. Când deschid ochii, încerc să-mi aduc aminte în ce țară sunt. A, da, America. Boston. Încep să-mi aduc aminte. Da. Kitty's și The Littlest Bar. Îmi aduc aminte vag că m-am dus acolo, dar nu-mi aduc aminte să fi plecat. Dar trebuie să mă fi întors, totuși. Cu Derek. Derek, pilotul. Nu cel arătos. Nu. Ăla era Mike. Nu-mi amintesc să-mi fi luat la revedere de la Derek, dar probabil am făcut-o. Totul e puțin în ceață.

Am gâtul uscat. Nu-mi vine să cred că am uitat să las apă lângă pat ieri seară. O prostie din partea mea. Dar nu trebuie să-mi fac griji, e un automat cu sucuri pe coridor. Și din câte îmi aduc aminte, e și o mașină de gheață.

Mai bine ies să-mi iau o cutie înainte să mor de deshidratare. Îmi iau cheia de la hotel și mă stecor până afară, îmbrăcată în pijamalele mele roz de la Dunnes Stores, cu un elefant în față. Ar arăta drăguț pe un copil de zece ani, dar nu sunt prea sigură că mie mi se potrivesc la fel de bine. Bag un

dolar în automat și apăs pe buton. O cutie de Diet Coke pică jos.

E bună și rece, dar mai bine aș lua și gheață. Zahăr. Îmi dau seama că nu am în ce să pun gheața. Mai bine mă întorc în cameră să iau frapiera. Mă reped înăuntru, las jos cutia și apar din nou cu frapiera. Cuburile de gheață se izbesc de frapieră cu un zgomot infernal. Aud pe cineva ieșind din cameră. Zahăr, zahăr, zahăr. Nu vreau să fiu prinsă aici în pijămăluțele mele. Ei, probabil e vreun american pe care n-o să-l mai văd niciodată.

Ușa se trânteste și simt cum se apropie cineva și se oprește în spatele meu. Deodată intru în panică. Îmi trece un fior pe șira spinării. Dacă e un violator sau cineva care vrea să mă tragă în cameră la el și să mă lovească în cap cu propria-mi frapieră?

Mă întorc. Și ochii mei întâlnesc alți doi. Sunt albaștri și întrebători. Și sunt ai lui Mike. Mike, pilotul. Arată superb. Și eu arăt ca naiba. Sunt nervoasă pe el că s-a furișat așa. Îl urăsc pentru că mă vede în halul ăsta.

— Bună, spune el foarte relaxat.

De parcă ar fi perfect normal să discuți cu o colegă îmbrăcată în pijamale. Poartă blugi și un tricou alb. Pun pariu că e treaz de mult. Pare să fi dormit bine. Hmmm. Asta e ciudat. Mă întreb ce s-a întâmplat între el și Amy. Apoi îmi aduc aminte cum m-a lăsat în Littlest Bar fără să-și ia la revedere. Ce tupeu!

— Bună, îi răspund eu foarte rece.

Nu am nici cea mai mică intenție să port o conversație cu un bărbat care m-a abandonat într-un bar ca să se poată cupla cu altă stewardesă.

— Ai ajuns cu bine acasă? întreabă el.

Păi, de fapt, am fost jefuită, violată și injunghiată, dar sigur că acum sunt numai bine.

— Biata Amy nu s-a simțit prea bine, continuă în timp ce eu încercam să trec de el.

Stă între mine și mașina de gheață, așa că nu e prea ușor. Aș vrea să mă lase să trec.

— Chiar așa? întreb plictisită.

— Da, dar cred că acum se simte mai bine.

— Asta e fantastic. Acum iartă-mă că sunt nepoliticoasă, dar trebuie să mă bag la loc în pat. Ieri-noapte am stat mai mult decât aș fi vrut.

Ignor expresia nedumerită a lui Mike și dispar înapoi în camera mea.

Închid ușa și dau fuga la oglindă. O, Doamne. Știam că nu o să câștig vreun concurs de frumusețe în dimineața asta, dar nu mi-am dat seama că arăt *atât* de groaznic. Rimelul mi s-a întins până la jumătatea feței, pentru că am uitat să mă demachiez aseară și am pielea umflată și iritată. Sunt așa nervoasă pe mine pentru că m-a văzut unul din piloți în halul ăsta. Or să râdă toți de mine. Hmm. Pun pariu

că Mike se bucură că a ales-o pe Amy în locul meu. Sunt sigură că îi mulțumește îngerului său păzitor că m-a lăsat în bar cu Derek. Păi, îi urez multă baftă. N-o să mă intereseze ce crede despre mine. O fi el drăguț, dar nici nu m-aș *apropia* măcar de el. Nici dacă ar fi ultimul bărbat de pe planetă.

Stau pe pat și mă întreb ce să fac în restul zilei. Cu siguranță, nu o să-mi irosesc timpul gândindu-mă la Mike, oricum. Doamne ferește. Aș vrea să mă duc jos să scap de efectele băutei de aseară transpirând la saună, dar mi-e teamă să nu dau iar peste Mike, aproape dezbrăcată. Deja m-a văzut în starea deloc sexy de abia-m-am-dat-jos-din-pat, dar pur și simplu refuz să-l las să-mi vadă și celulita!

Cred că o să mă duc în Boston Common să fac o plimbare, asta ar trebui să-mi limpezească mintea. Apoi o să caut pe la Filenes's Basement să văd dacă găsesc ceva chili-piruri. Dar cu durerea de cap din dimineața asta, s-ar putea să nu am energie decât pentru o plimbare în parc.

Îmi ia o oră să fiu gata. Slavă Domnului că am pardesiul cu mine. Să te plimbi prin Boston neîmbrăcat corespunzător poate fi tare neplăcut. Odată ce am ieșit, mă simt imediat mai bine. Camerele de hotel au ceva foarte claustrofobic. Poate de la aerul condiționat. E totuși frig. Ieșită din holul hotelului, îmi încrucișez mâinile pe piept, ca să mă apăr de răceala dimineții.

Când ajung pe Newbury Street, hoinăresc minunându-mă de buticurile neobișnuite ce se înșiră pe stradă. Dacă aş avea mulți bani, cred că aş sta aici toată ziua. Îmi place totul la strada asta, mai ales minunatele magazine care vând înghețate exotice chiar și în toiul iernii. Mă plimb și mă tot plimb, iar în curând mă simt mult mai bine. Plimbatul în Boston are efecte terapeutice. Mahmureala mea dispare rapid. Parcă noaptea trecută s-ar fi întâmplat cu luni în urmă. Mă întreb cum se descurcă Adam în New York. Mă cam așteptam să-mi trimită un mesaj sau așa ceva, dar nici un semn din partea lui. Probabil e foarte ocupat, îmi zic. Spunea ceva despre o întâlnire cu un mare producător. Adam vrea să facă filme. Mi-a spus-o. Nu vrea să fie un amărât de star TV toată viața. Nu vrea să fie distribuit în același fel de roluri. Are visurile lui.

Îmi place să mă plimb singură. Mă ajută să gândesc. Sunt sigură că Amy e încă în pat, cu telecomanda, uitându-se la vreun serial stupid. Încă n-am uitat comportamentul ei de aseară. De-a ce credea că se joacă, lăsându-mă baltă în halul ăla?

După un timp ajung la Boston Common și mă așez pe o bancă, uitându-mă la niște copii care patinează pe un iaz înghețat. Parcul are o atmosferă de Crăciun, de parcă ar fi desprins dintr-o vedere. Aș vrea să mai stau în Boston. Nu sunt încântată că plec acasă. Niciodată nu sunt.

Să nu mă înțelegeți greșit, îmi place slujba mea. Îmi plac avantajele pe care le am și orașele pe care le vizitez. Dar nu-mi place ce fac în timpul zborului propriu-zis. La început îmi plăcea, pentru că era ceva nou, dar mă plictisesc repede și acum mi-aș dori să am ceva mai mult de la viață. Zbor în diverse locuri și apoi zbor înapoi, dar uneori vreau pur și simplu să zbor undeva și să nu mă mai opresc.

Mă ridic de pe banca din parc, pentru că e prea frig. Mă gândesc să mă îndrept spre Filenes's, dar apoi mă hotărâsc că nu pot face față mulțimii. O să merg altădată. Acum vreau doar ceva de mâncare. Mă îndrept spre cel mai apropiat magazin de delicatese.

Acolo mă servesc cu puțin din toate. Varietatea de mâncăruri e minunată și toate par sărace în grăsimi, așa că pot să-mi umplu farfuria fără să mă simt vinovată. Aș vrea să fie locuri ca ăsta unde pot mânca bine și în Dublin. E un chin să îți menții silueta în Irlanda.

După prânz, mă îndrept înapoi spre hotel. Plecăm în cinci ore. Autocarul o să ne ia din fața hotelului. Apoi o să mergem iar la aeroportul Logan, unde ne așteaptă lungul zbor spre casă. Drumul de întoarcere e de obicei mai scurt decât cel de la dus, mai ales dacă ne bate vântul din spate. Dar mereu mi se pare mult mai lung.

În camera de hotel, mă întreb dacă n-ar fi bine să trag un pui de somn câteva ore, înainte de zbor. Dacă aș reuși, drumul ar fi

mult mai suportabil. Pe de altă parte, nu vreau să stau întinsă în pat, zvârcolindu-mă, cu un ochi la afurisitul de ceas. Asta se întâmplă desori. Nu mă număr printre oamenii care adorm de cum pun capul pe pernă. Mi-ar plăcea să fiu așa.

Uneori văd pasageri dormind în scurtul drum de la Dublin la Manchester. De îndată ce decolăm, ei adorm și se trezesc atunci când roțile ating pista de aterizare. Trebuie să fie niște oameni tare liniștiți. Eu nu pot niciodată să dorm, pentru că am multe pe cap. Și mereu îmi fac griji pentru diverse chestii. Chestii stupide. Am citit undeva că majoritatea lucrurilor pentru care-și fac griji oamenii nu se întâmplă niciodată, iar în privința celor care se întâmplă, oricum nu ai ce face. Astfel că a-ți face griji e complet fără rost. Dar asta nu mă împiedică.

Îmi fac multe griji. Că oamenii ar putea să nu mă placă și că n-am obținut tot ce vreau de la viață. Uneori mă îngrijorează că o să rămân singură, dar în aceeași măsură și că o să mă mărit cu cineva pe care nu-l iubesc cu adevărat. Îmi fac griji că n-o să pot avea copii, dar și că, dacă o să-i am, o să-mi fie îngrădită libertatea. Dar mai ales îmi fac griji pentru lucruri mici, cu adevărat insignifiante.

Cum ar fi grila de zboruri.

Ăsta e un lucru de care nu sunt niciodată prea încântată. De fapt, îmi displace că o persoană pe care nu o cunosc îmi organizează viața, hotărând la ce oră mă trezesc,

în ce țară iau prânzul și cu cine îmi petrec weekendul.

Dacă aș fi o scenaristă de succes, aș putea scrie când vreau, în ce țară aș alege. Mi-aș face singură programul și aș putea chiar să nu-l respect, dacă nu vreau. Acum altcineva face asta. Altcineva decide dacă am liber de Crăciun sau Revelion. Ei hotărâsc la ce oră să-mi pun alarma și, Doamne, urâsc asta!

Într-o zi, o să fac totul cum vreau eu! La asta visez, cel puțin. Vreau să-mi trăiesc viața cum îmi place. Și să nu fiu nevoită să cer permisiunea cuiva pentru un weekend liber. Dacă mă duc la doctor, ar trebui să fie treaba mea. Nu vreau să îi dau angajatorului meu un raport scris în care să-i explic orice. Doamne, anumite lucruri ar trebui să fie sfinte!

Mă dezbrac. Cred că o să fac o baie. O baie caldă în care să mă relaxez, folosind luxosul gel de baie al hotelului. O baie e un răsfaț pe care rareori mi-l acord acasă. În principiu pentru că e mereu cineva în baie. Și dacă nu, e mereu cineva care încearcă să intre în baie.

Dacă ar fi după mine, aș face baie în fiecare zi și apoi m-aș duce și la coafor pentru că asta e secretul dacă vrei să arăți bine. Indiferent cât de obosită ești, dacă ai părul strălucitor și bine aranjat, ți se iartă orice.

Băgasem un deget în apă, când sună telefonul. La naiba. Pun pariu că sunt cei de la curățenie, întrebând dacă pot să-mi

facă curat în cameră. Ei bine nu, nu pot, mă gândesc eu nervoasă, scoțându-mi degetul din cada de baie înspumată și întinzându-mă după telefon.

— Bună, sunt Amy, spune vocea, deși nu pare Amy.

Sună de parcă se dă cineva drept ea. Și ce vrea, oricum?

— Bună.

Nu par prea entuziasmată. Deloc surprinzător, din moment ce Amy nu e chiar persoana mea favorită după surpriza de-aseară.

— Ce mai faci?

— Bine. De fapt, mă pregăteam să fac o baie, așa că, Amy, dacă nu te superi...

— Îmi pare rău, sincer. Sunasem doar ca să îmi cer scuze pentru ieri-seară.

— Ce s-a întâmplat ieri-seară?

Mă prefac că nu știu despre ce vorbește. Nu o să-i dau satisfacția să afle că m-a rănit.

— Am plecat fără să-mi iau la revedere.

— A, da. Așa ai făcut. Uitasem complet. Vezi tu, eu și Derek ne simțeam atât de bine încât nici nu am observat că ați plecat.

— Aha.

Amy pare supărată.

— Da. Păi, ne vedem mai târziu.

— Katie?

— Da?

Mi se răcește apa. Nu putem să vorbim mai târziu? Ca de exemplu în avion? Sau mai bine niciodată?

— Cred că Donald mă înșală.

Nu spun nimic. Mi-a înghețat sângele în vine. Oare cât știe? I-a spus cineva despre Debbie? Știe că știu? Deodată nu-mi mai pasă de baia mea. Chiar mi-e milă de Amy. Nimic mai groaznic decât să bănuiești că persoana pe care o iubești, sau doar o plăci, te înșală.

— O să vin pe la tine și o să vorbim cum trebuie, îi spun. În ce cameră stai?

Amy arată cum arătam și eu azi-dimineață când am dat peste Mike, dar mai rău. Are ochii roșii și pielea iritată.

— Nu arăți deloc bine, îi spun nemiloasă.

— Mersi.

De fapt, arată groaznic.

— Deci, zic așezându-mă pe marginea patului ei. Ce te face să crezi că Donald te înșală?

— Păi nu sunt sută la sută sigură.

Se apleacă în pat.

— Dar am îndoielile mele.

— Da? fac eu pe proasta.

— Da. Deci aseară îl trăgeam de limbă pe Mike, să văd dacă pot să obțin niște informații de la el.

Aha. Începe să se lege totul. Deci, până la urmă, Amy nu încerca să se culce cu Mike aseară. Ce ușurare! Doar îl folosea ca să obțină informații. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Sper că nu ai crezut că te ignor în bar. Comportamentul ciudat al lui Donald mă

pusese pe gânduri de mult, așa că aseară am profitat de ocazie ca să aflu informații din interior. Știi tu cum e.

— Mmm.

— Da, și nu am vrut să se afle că sunt iubita lui Donald, așa că am început să-l întreb pe Mike despre mulți alți piloți, ca să creadă că mă interesează în general.

— Foarte înțelept.

— L-am întrebat despre Gary Teller și prietena lui, Shelley. Apoi despre Tony Kent și logodnica lui, Aileen, apoi despre Donald și... m-am prefăcut că am uitat cum o cheamă pe prietena lui.

— Doamne, trebuie să țin minte asta, chicotesc eu.

— Dar nu am fost mulțumită de răspunsul pe care l-am primit.

Fața lui Amy se boțește și, ce putea fi mai rău, o lacrimă îi curge pe obraz.

— Cine e?

Încep să intru, ușor-ușor, în panică. Mi-e groază de răspunsul la întrebarea asta. Știe că Debbie e prietena mea?

— Rose.

— Poftim?

— A spus că o cheamă Rose. A cunoscut-o la o nuntă la care au fost amândoi de curând.

Poftim!?

— Cât de curând? mă ia gura pe dinainte.

— Săptămâna trecută.

Dumnezeule. Sunt șocată și parașocată. Mă întreb dacă Debbie știe ceva despre asta. Cum îndrăznește Donald să se poarte

aşa cu cea mai bună prietenă a mea ? O să-l omor !

— De cum am auzit asta, am vrut să plec din bar, continuă Amy, întinzându-se după un şerveţel. M-am simţit foarte prost, pentru că Mike nu voia deloc să plece.

— Nu ? am întrebat, înveselindu-mă deodată.

Amy dă din cap.

— Mi-a dat impresia că era destul de enervat că l-am târât de-acolo.

— Da ?

Deodată îl văd pe Mike într-o nouă lumină.

— Nu că ar fi spus ceva, adaugă Amy repede.

— Desigur că nu.

Acum mă simt groaznic că am fost aşa de nepoliticoasă mai devreme.

— I-am spus doar că mi-e rău şi că trebuie să mă întorc la hotel.

— Înţeleg.

— Apoi, în dimineaţa asta a venit la camera mea cu croissante şi suc proaspăt de portocale. A spus că voia să fie sigur că mă simt bine.

Mă simt geloasă. Cu croissantele mele ce s-a întâmplat ?

— E frumos, nu ?

— Hmmm ?

— Mike, spune Amy. E destul de frumos, nu ?

— A, nu ştiu, ridic eu din umeri. Eu am pe cineva acum, aşa că nu prea observ alţi bărbaţi.

— E ceva serios?

E oare? Nu știu, nu-i așa?

— Nu sunt prea sigură.

Să-i spun despre Adam? Ar fi bine?

— Sper că se poartă bine cu tine, spune Amy smiorcăindu-se autocompătimitor.

— Toți bărbații sunt niște ticăloși în fond, zic făcând o slabă încercare să-i readuc zâmbetul pe buze.

Totuși nu funcționează. Fața i se boțește iar. Se întinde după alt șervețel.

— Apropo de ticăloși... mă aventurez eu, întrebându-mă dacă nu cumva calc pe teren minat, dar continui spunând: ce voiai să-mi spui ieri despre Adam Kirrane?

Gata, am făcut-o. N-a fost așa de rău. Acum îmi țin respirația, fiindu-mi deja frică de răspuns.

— De ce? E și el un ticălos? întreabă Amy după ce-și suflă nasul.

— Ăă, nu știu. Arată bine și toți bărbații care arată bine sunt niște ticăloși, nu-i așa? Vreau să spun că singurii bărbați care nu sunt ticăloși sunt urâți, pentru că lor nu li se iartă dacă se poartă rău cu femeile.

Lacrimile lui Amy dispar ca prin minune. Pare complet șocată de izbucnirea mea. De parcă aş fi o nevestă părăsită care s-a apucat de băut de disperare.

— Nu ar trebui să fii așa de înverșunată, spune ea ca și cum i-ar fi într-adevăr milă de mine.

Acum mă simt puțin jenată. Doamne, Amy crede că urăsc bărbații și că sunt o

frustrată căreia îi sare țandăra din orice. Și se înșală amarnic. Nu urăsc deloc bărbații. Deloc. De fapt îi iubesc. Dar nu are rost să dau înapoi acum sau o s-o zăpăcesc de tot pe săraca fată. Așa că nu spun nimic și mă foiesc tăcută.

— Cred că te-a făcut cineva să suferi mult în trecut, spune Amy după o pauză lungă. Sunt sigură că oamenii îl cred pe Adam Kirrane un ticălos, dar se înșală.

— De unde știi?

Mă prefac doar întâmplător interesată, deși mă simt de parcă intestinele mi s-ar fi legat într-un imens nod. De unde știe Amy vreo chestie despre Adam Kirrane? Bine, se pare că știe uimitor de multe despre toți piloții care lucrează la companie, dar despre Adam? Adam al meu? De unde știe Amy ceva despre el?

— Cred că oamenilor aflați în vizorul publicului le e foarte greu, insistă Amy și observă că îi revine culoarea în obraji.

— Cum așa?

— Păi, oamenii, adică publicul, oameni ca mine și ca tine, să zicem...

Ea se oprește, iar eu aștept să continue. Nu sunt sigură că-mi place încotro se îndreaptă discuția.

— Ei bine, publicul îi judecă pe cei celebri și bogați prin prisma a ce citesc despre ei în presă.

Aștept să continue. Sunt intrigată, dar și puțin speriată. Amy e cumva sora ascunsă a lui Adam sau așa ceva?

— Adică nu poți să-i învinuiești pe oameni. Vreau să spun că și eu mă fac vinovată de asta, știi? Am văzut poze cu super-modele și m-am gândit automat că sunt superficiale sau afurisite...

Doamne, nu mai ajunge odată la subiect!?

— Dar apoi le-am cunoscut, în timpul unui zbor, să zicem și au fost foarte drăguțe.

— Doamne, Amy, doar pentru că cineva e politicos și spune „te rog” și „mulțumesc” nu înseamnă că e o persoană extrem de drăguță. Odată am întâlnit cel mai fermecător bărbat în timpul unui zbor spre Paris și când am ajuns, poliția franceză îl aștepta ca să-l aresteze.

— Pentru ce?

— Crimă, spun pe un ton morbid.

— Nu se poate! Mai spune, țipă Amy.

În nici un caz nu-i spun mai mult. Poate s-o lase baltă. Mai sunt doar câteva ore până plecăm, și eu încă n-am aflat secretul lui Adam de la ea. Dar sunt pe-aproape. Îi stă pe vârful limbii și nu renunț acum.

— O să-ți povestesc pe drumul spre casă, îi promit.

Pare dezamăgită, de parcă doar aş duce-o cu zăhărelul.

— După cum vezi, continui eu cu sâcâitul, nedorind să pierd momentul. După cum vezi, nu ai cum să-ți dai seama cum e cineva doar dacă îi servești o ceașcă de ceai și îți mulțumește.

— Adam Kirrane *nu* e cineva căruia doar să-i fi servit o ceașcă de ceai.

Amy vorbește mai încet, de parcă ar putea să tragă cu urechea cineva de-afară.

Trag adânc aer în piept. Conversația asta e un adevărat chin. De fapt, aș vrea să apăs pe un buton să derulez și apoi să șterg.

— A fost în unul din zborurile tale?

— Păi nu, dar....

Dar CE? îmi vine să strig.

— Nu știu dacă ar trebui să spun.

Mi se strânge inima. Știți că am avut un presentiment că asta o să se întâmple.

Stau țeapănă pe pat. Dacă îi dau destulă libertate...

— Am promis că nu... spune ea nesigură.

— Poți avea încredere în mine, îi zic; conștientă că probabil m-am înroșit.

Sunt sigură că arăt ca un traficant de cocaină care trece prin aeroportul Schipol.

— Păi, o știi pe Sandy Elinkson?

Dacă o știi? Doamne, normal că da. Adică, cine nu o știe? E cea mai frumoasă fată din companie. Toți piloții vor să o ia de nevastă și toate stewardesele vor să fie ca ea. Nu numai că Sandy e replica Irlandei la Claudia Schiffer, dar mai și joacă tenis de performanță, vorbește cinci limbi străine și are o diplomă în drept, iar cu adevărat extraordinar e că Sandy e și foarte amuzantă și drăguță. E imposibil să n-o placi. Dar ce legătură are Sandy cu toate astea?

— Iese cu Adam.

Au. Mă simt de parcă mi-ar fi dat cineva o palmă peste față. Inima mi-a fost tăiată

cu un cuțit imaginar. Mă ridic de pe pat încet și nesigur. Mă simt slăbită.

— Mă duc să mă pregătesc, spun încet.

— Sigur, zâmbește Amy, de parcă nici nu a băgat de seamă fața mea schimbată. Apropo, mă simt mult mai bine acum.

— Bine.

— Și nu o să spui nimănui?

— Despre ce? întreb eu năucită.

— Despre Adam Kirrane și Sandy.

— Nu, promit eu.

Ies tăcută din camera ei, târându-mi parcă inima grea ca plumbul după mine.

Capitolul 10

Urăsc să scriu. E o porcărie antisocială și îmi dă dureri de cap. Nu e de mirare că majoritatea scriitorilor sunt puțin nebuni. Sigur nu ai cum să petreci atâta timp singur și să fii normal, nu? Mi-am petrecut ultimele două zile scriindu-mi scenariul. Când am făcut asta, am uitat să mănânc sau să dorm. Sunt adâncită complet în scenariul meu. Părinții mei cred că am luat-o razna, dar într-o zi, când am să iau Oscarul pentru cel mai bun scenariu, or să-și dea seama că au avut un geniu lângă ei. Și că nu au făcut nimic în privința asta.

Tata nu e mulțumit de mine. Asta pentru că în pauzele de scris caut informații pe net, ca să văd cărei companii producătoare ar trebui să-mi trimit capodopera. Până la urmă, nu vreau s-o trimit chiar oricui. Acest scenariu trebuie să ajungă pe mâini bune. E copilul meu și nu vreau să-l omoare cineva. Nici un actor străin cu un greșos de accent irlandez n-o să înhațe rolul principal. O să interzic asta. Vreau actori puternici, bine-cunoscuți și talentați.

Liam Neeson ar fi grozav, dar nu sunt sigură cine o să joace rolul principal feminin. Asta e o problemă delicată.

Eu și sora mea nu vorbim. Mi-a luat ieri scenariul, s-a uitat prin el și a spus că e o porcărie. Am fiert de mânie, dar nu am spus nimic. Peste cinci ani, când n-o să se aleagă decât cu un rânjel permanent și un sictir general față de toată lumea, o să-mi aduc aminte de comentariile ei răutăcioase.

Și oricum, ce-i face pe membrii unei familii să creadă că au dreptul sfânt de a se insulta unul pe celălalt? Dacă un om de pe stradă mi-ar vorbi în felul în care îmi vorbesc uneori cei din familia mea, aș cere să fie arestat. Și dacă unul din prietenii mei mi-ar vorbi așa, cu siguranță nu m-aș mai vedea cu el. Din păcate, membrii familiei sunt ca petele de sfeclă roșie – e aproape imposibil să scapi de ei.

Dar nu o să mă cobor la nivelul lui Ruth. Ci doar o să-mi fie milă de ea pentru că se mărită cu cineva de care toată familia, pe ascuns, se îndoiește. Viitorul ei soț e persoana pe care poți să te bazezi cel mai puțin din câte am cunoscut. Și totuși Ruth ne ignoră sfaturile. Ea crede că un bărbat, orice bărbat, e mai bun decât nimic.

— Și dacă nu merge? am întrebat-o într-o zi, în adâncul sufletului meu știind că probabil căsnicia ei nu are nici o șansă de reușită.

Logodnicul ei e nebun de legat.

— O să divorțez, a spus ea sfidător.

— Dar nu ar fi îngrozitor?

— E mai bine decât să rămân singură. Cel puțin, dacă divorțez, oamenii vor ști că am fost iubită cândva. Ceea ce nu se poate spune despre cei ce nu se căsătoresc.

O să vadă ea, m-am gândit cu tristețe. În cel mai neplăcut fel. Sora mea chiar crede că nici unul dintre noi nu vrea să o vadă fericită. În fine, a venit ieri pe-aici să discutăm despre rochia de mireasă, dar nu o să vă plictisesc cu detalii. E destul de rău că ai mei sunt așa de implicați, fără să mai luați și voi parte la asta. Singurul motiv pentru care am adus vorba de ea este că a fost prima persoană care mi-a văzut scenariul. Și ultima. Nimeni altcineva nu o să-l mai vadă. Nimeni nu o să mai aibă șansa să-mi ridiculizeze munca.

Tata tocmai a intrat în bucătărie și are nevoie să verifice ceva pe internet. Spune că a auzit de la vecinul nostru, domnul Foley, că sunt niște oferte de ultim minut pentru călătorii la Lanzarote. Domnul Foley i-a scris adresa site-ului și a spus să nu amâne prea mult, altfel toate ofertele bune vor fi luate.

Îmi salvez munca în „Documentele mele”. Sper ca tata să rezerve o călătorie spre Lanzarote și să plece cu mama. Nu m-ar deranja să am toată casa doar pentru mine vreo săptămână, ca să pot scrie în liniște.

Mă duc în camera mea și îmi verific telefonul. Nici un mesaj. Nu. Și nici un apel pierdut. Nici un semn de la Adam de când

am fost în Boston. Dar pe cine credeam eu că păcălesc? De parcă m-ar fi sunat pe mine, când se vede cu colega mea, „supermodelul“, pe care o credeam încântătoare. Dar gata.

Cum să-mi placă de cineva care a contribuit la suferința mea?

Încerc să nu mă gândesc la Adam și la faptul că s-a descotorosit de mine ca de o cârpă veche. Sau cel puțin am fost ignorată în ultimele zile. Nu vreau să cred că mi-a dat papucii, pentru că s-ar putea să mai sune. Sunt o femeie puternică. Am multe calități și doar pentru că un bărbat nu m-a sunat încă nu înseamnă că e sfârșitul lumii. Scenariul meu începe să prindă formă și ar trebui să fie gata până la sfârșitul lunii. De Revelion e data limită. E o noapte bună pentru un termen limită, pentru că îmi dă ceva de făcut în cea mai urâtă noapte a anului. Doamne, urăsc Revelionul mai mult decât orice. Îmi place Crăciunul, dar Revelionul e cel mai rău, nimeni nu vrea să promită nimic, în caz că apare ceva mai interesant. Și desigur că nu apare niciodată nimic. Și toți oamenii ăia nehotărâți mereu rămân cu buza umflată, întrebându-se unde e cel mai tare chef.

Așa că anul ăsta am o scuză foarte bună să nu arunc câteva sute de euro pe o petrecere stupidă de Revelion. Am un termen limită. Scenariul meu trebuie terminat până la miezul nopții. Să fii disciplinat e singura cale de a merge înainte, m-am hotărât eu. Oamenii de succes sunt neîndurători când

vine vorba de a pierde timpul. Și scenariul meu va fi gata doar dacă îmi așez fundul pe scaun și continui să scribăluiesc.

Uneori stau la computer și mă întreb unde o să ajungă povestirea. Alteori mă întreb dacă nu cumva e doar o porcărie și îmi pierd timpul degeaba. Poate sunt doar o fraieră lipsită de talent, care nu vrea să accepte asta. Pe de altă parte, dacă Richard Curtis ar fi avut aceeași atitudine? Nu aș fi avut plăcerea de a mă uita la *Notting Hill* de o sută de ori. Nu spun că aș putea fi următorul Richard Curtis, dar îmi aduc singură aminte din când în când că și el era cândva doar un băiat, ca mine. Vreau să spun... știți ce vreau să spun. Ideea e că nu s-a născut scenarist și nici Madonna nu s-a născut cântăreață. Da, trebuie să ai un pic de talent de la care să pornești. Asta ar ajuta, oricum, dar mulți oameni talentați ling plicuri și răspund la telefon.

Gata, acum că m-am convins singură că oricine poate să facă orice, îmi orientez din nou atenția asupra ecranului computerului. Nimic mai înfricoșător decât ecranul gol, dar presupun că majoritatea scriitorilor trec prin asta. Dacă ar fi fost ușor, atunci toată lumea ar face-o.

Măine mă duc în L.A. și vreau să fac multe lucruri acolo. De-abia aștept. Un pic de soare în viața mea. Când o să fiu în L.A., nu o să fac decât să stau la piscină, să beau apă și să mănânc fructe. Apoi, când mă întorc,

o să fiu altă persoană: mai slabă și un pic mai bronzată, în funcție de vreme...

Doamne, cred că o să las deocamdată baltă scenariul. M-am plictisit de moarte tot scriind la el. Cred că trebuie să aștept să mă lovească inspirația și cu siguranță asta n-o să se întâmple acum.

A rămas să mă întâlnesc cu Debbie, să bem ceva mai târziu. Nu pot să spun că mor de nerăbdare. Credeți că ar trebui să-i spun despre Donald? Adică, voi ce-ați face dacă ați fi în locul meu? E o decizie grea și aș fi vrut să nu fiu în situația asta. Până la urmă, nu vreau să aduc vești proaste, dar dacă se presupune că sunt o prietenă bună, trebuie să-i spun direct, nu?

Celălalt lucru pe care îl am de făcut este să-i spun lui Tim că relația noastră nu merge. Nici asta nu aștept cu nerăbdare. Nu vreau să-l fac să sufere, dar trebuie s-o fac. Totuși, sunt sigură că o să mă uite destul de repede. Sper să aibă puterea să meargă mai departe.

Debbie arată de milioane. Mă întâlnesc cu ea la Cock Tavern din Swords, care e pubul de lângă ea. Cel puțin, a devenit de lângă ea de când a început să se vadă cu Donald.

Acum, oriunde ies piloții, Debbie e pe aproape. O să se întâlnească mai târziu cu el aici. Sper să pot să mă port civilizat cu el, știind ce știu, dar nu va fi ușor. Mama mereu îmi spunea că expresia feței mele

îmi trădează gândurile. Cred că nu o să fiu niciodată campioană la pocher.

Debbie vrea să afle totul despre călătoria mea la Boston. Îi spun despre lenjeria pe care am luat-o de la Banana Republic, înfruntarea mea cu Snakely, The Littlest Bar și despre întâlnirea cu Derek și Mike. Nu aduc vorba de Amy. Din motive evidente.

— Mike ăla e foarte drăguț.

Lui Debbie i se luminează fața de interes.

— Nu e deloc rău, sunt eu de acord.

— Ce spunea?

— Una, alta, știi tu, chestii legate de companie. Știi și tu cum sunt piloții.

— Mie-mi spui?

Debbie își dă ochii peste cap de parcă i se pare foarte enervant. Dar știu că de fapt îi place.

— Cine a mai fost cu voi? întreabă ea.

Doamne, mai bine îi spun. Dacă nu îi spun, o să se întrebe de ce.

— O știi pe fata aia, Amy?

— Da, da, sigur c-o știu. Stă pe-aici. Cam prostuță, sincer, și ea, și prietena ei, Sandy.

— O știi pe Sandy?

Fac ochii mari. Poate Debbie știe ceva de ea.

— Am zburat cu ea de câteva ori. E înnebunită după piloți. Credeam că îl place și pe Donald.

— Dar acum nu mai crezi?

— Nu, nu am mai văzut-o prin zonă de ceva timp. Rareori mai vine la Cock Tavern,

deși stă cu chirie în Swords, împreună cu alte fete. Cred că iese cu cineva.

— Mă întreb cu cine, spun eu de probă.

— Cine știe și cui îi pasă? ridică Debbie din umeri. Eu nu pot ține pasul cu toate stewardesele și prietenii lor.

Își ridică paharul de Bacardi cu cola.

— Noroc, spune zâmbind.

Barul se umple, dar nici urmă de Donald încă. Mai bine, sincer. Asta înseamnă că putem să ne savurăm băuturile în liniște. Mă întreb dacă e un moment bun să-i spun lui Debbie de Donald. Am sentimentul că nu e. Cumva, nu știu dacă o să fiu vreodată în stare să-i spun. Pare așa de fericită. Are o anume strălucire. Aș vrea și eu să o am.

— Și ce mai face Tim? întreabă politicoasă.

— Nu știu, nu l-am mai văzut de secole, recunosc eu. Mă întâlnesc în seara asta cu el, dar probabil pentru ultima oară.

— Ce vrei să spui?

Debbie pare nedumerită.

— Pur și simplu nu merge, oftez. Adică, ce rost are să continui să te vezi cu cineva, când știi că nu e Alesul?

— Tim nu e așa de rău.

— Știu că nu e așa de rău, dar așa de rău nu e chiar așa de bun, nu? Oricum, nu e așa de drăguț cum crezi, Debs. Îl cunosc mult mai bine decât tine și asta nu e o decizie pe care să o fi luat azi sau ieri. M-am gândit mult la asta. Și știi ce m-am

hotărât? Mai degrabă singură decât legată de persoana nepotrivită.

— Cum crezi că o să primească vestea?

Debbie se încruntă și începe să se joace cu suportul de pahar.

— Nu cred că o s-o primească prea bine. De fapt, mi-e groază să-i spun.

— Ție mai puțin ca mie.

Debbie ia o gură din băutura ei și pare serioasă.

— Cred că nu-i nimic mai rău decât să fii nevoită să te desparți de cineva.

— Mie-mi spui? mormăi deprimată. E mai ușor când fac ei treaba murdară. De test să iau eu decizia finală. Nu sunt nicio dată sigură că fac ce trebuie.

— Ce-o să-i spui? O să-i bagi prostia aia cu „Nu ești tu de vină, eu sunt de vină“?

— Pur și simplu o să-i spun adevărul.

— Care?

— Că ne-am îndepărtat.

— Doamne, așa de rău?

— Nu există nici o modalitate potrivită să-i spui cuiva că s-a terminat. Dacă este, eu cu siguranță n-o cunosc.

Conversația noastră e întreruptă de Donald, care apare ca prin minune lângă Debbie. Îi dă un pupic pe creștet, și pe fața ei apare un zâmbet.

— Bună, Katie.

Vine să mă pupe și pe mine, dar mă întorc repede. De parcă o să-l las pe ticălosul ăsta să mă pupe!

— Îl știi pe Mike? spune el, luându-mă prin surprindere.

Mă întorc și dau ochii cu Mike pentru prima oară de la întâlnirea noastră destul de neplăcută din fața camerei mele de hotel. Sunt îngrozitor de jenată. Și din câte văd, sentimentul e reciproc.

— Da, îl știu, spun eu repede, simțind că îmi ard obraji.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut ca să merit asta ? Arată bine, foarte bine, de fapt, deși dintr-un motiv ciudat, nu-mi place să recunosc asta. Și miroase bine – Polo, Ralph Lauren, cred.

— Câți sunteți aici? întreabă Debbie voioasă.

— Suntem cinci. E ziua lui Colin.

Grozav, îmi spun. Colin e fratele lui Donald, deși nu e nici pe jumătate la fel de arătos. Dar lipsurile de la capitolul aparențe le compensează prin orgoliul lui imens.

Eu, una, cred că Cock Tavern nu e destul de mare pentru noi toți.

Ca prin minune, ușa de la intrare se deschide și Colin, împreună cu restul băieților, intră în bar. Doamne, parcă ar fi o afurisită de reuniune a companiei aeriene aici. Dacă mă gândesc mai bine, asta ar fi un moment bun să plec.

— Hei, unde crezi că pleci? strigă Colin când mă vede că mă ridic.

E așa de înalt încât mă face să mă simt pitică. Hmmm. Gata cu planul meu de evadare.

— E ziua mea. Nu poți pleca fără să-mi iei ceva de băut. Și unde-i pupicul pentru sărbătorit, haha?

Mike și eu ne aruncăm priviri jenate.

Îl pup pe Colin pe obraz, dar el se întoarce brusc și buzele noastre se ating. Blea. Trebuia să mă aștept. De ce nu putea fi ziua lui Mike?

Mă șterg demonstrativ la gură.

Mai vin vreo doi piloți. Toți arată exact la fel: cămăși în dungi și blugi. Mike iese în evidență, totuși. Arată așa de bine, că-ți vine să-l mănânci. E păcat că nu sunt chiar singură. Deși o să fiu, în vreo oră. Că tot mi-am adus aminte, trebuie să plec. Mă văd cu Tim în oraș și nu vreau decât să termin odată cu asta. Mi-e teamă să-i văd fața când o să-i spun. Ar fi mult mai ușor s-o fac la telefon. Dar desigur că nu o să fac nicio-dată ceva atât de laș. Tim merită mai mult. Ne cunoaștem de aproape trei ani. Avem amintiri comune, pentru Dumnezeu! Avem chiar și un cântec al nostru. Doar că nu-mi aduc aminte care e acum.

— O să plec, îi șoptesc lui Debbie la ureche.

— Mai stai un rând, mă imploră. E groaznic să fii singura femeie într-un grup de bărbați.

— Mincinoaso.

— Nu pleca, strigă Colin. Mike. Convinge-o să stea.

Tuturor băieților li se pare amuzant. Tuturor, mai puțin lui Mike, evident, a cărui față a căpătat o culoare grenă, ciudată.

— Care-i graba?

Donald ridică o sprânceană, și sunt uimită de calmul lui. Cine se crede, Casanova?

Debbie se apleacă și îi explică cu o voce șoptită.

— Aha, dă el din cap, de parcă ar fi înțeles deodată.

Îmi dau seama că ceilalți de-abia așteaptă să știe ce i-a spus Debbie. Cu siguranță o să-i informeze după ce plec. Probabil or să mă creadă o scorpie fără inimă. Cel puțin, așa mă simt în timp ce-mi iau haina pe mine și îmi pun fularul mare, negru, din lână la gât. E groaznic să pui capăt unei relații în preajma Crăciunului. Sper că Tim nu mi-a cumpărat deja cadoul.

Când le fac cu mâna tuturor în semn de la revedere, îl văd pe Mike uitându-se la mine și mi-aș dori să nu o facă. Are o privire foarte intensă. De parcă știe mai multe despre mine decât știu eu însămi. E enervant.

Mă îndrept spre ieșire și opresc un taxi. I-am spus lui Tim că o să sun când o să fiu în drum spre centru. Pe bancheta din spate a taxiului, îmi scot telefonul mobil din geantă și văd că am un apel pierdut. Nu am auzit telefonul, cu toată gălăgia din pub.

Inima îmi tresare când văd că telefonul era de la Adam. Sunt emoționată. Nu mai pot de bucurie. Îl sun repede, dar din nefericire îmi răspunde robotul. Sunt pe cale de a-i lăsa un mesaj când mă cuprinde panica și închid. Ce să-i spun? Trebuie să mă

gândesc. Nu vreau să par că am aşteptat cu disperare lângă telefon în ultimele zile. Oricum, mai bine îl sun pe Tim mai întâi. Nici de el nu pot să dau, ceea ce e foarte enervant.

De îndată ce închid, sună telefonul şi apare numele lui Adam. Doamne, nu-mi vine să cred că mă sună iar atât de repede.

— Alo, răspund cu un zâmbet larg pe faţă, pe care, din fericire, Adam nu îl poate vedea.

— Unde eşti? întreabă el.

De parcă aş fi vorbit cu el acum cinci minute, nu acum cinci zile.

— Vin în oraş. Am fost în Swords, să beau ceva cu nişte băieţi, îi spun, crezând că asta mă face să par destul de interesantă.

Vreau doar să ştie că nu am stat toată seara în casă aşteptând să mă sune şi ro-zându-mi unghiile de nerăbdare.

— Ce băieţi?

— A, doar nişte piloţi, zic relaxată.

— Am înţeles.

Pare enervat. Foarte bine. Probabil crede că toţi piloţii arată ca nişte zei greci şi sunt foarte interesaţi. Şi nu o să mă deranjez să-l corectez. Lasă-l să creadă că mă urmăresc o mulţime de tipi care arată ca Tom Cruise prin avioane.

— Unde te afli acum?

— Mă îndrept spre centru.

— Ce faci acolo?

Doamne, e cam băgăcios, nu?

— Mă întâlnesc cu o cunoștință.

— Bărbat sau femeie?

— Cum spuneam, e o cunoștință, așa că nu prea contează dacă e bărbat sau femeie, nu? îl stârnesc eu.

— Deci e bărbat.

Nu îi răspund.

— E o întâlnire?

Repede, Katie. Gândește-te ce să spui.

— E doar un prieten vechi.

Un prieten vechi cu care mă mai și culcam, întâmplător.

— Tu unde ești?

Vreau să nu mai vorbim despre mine acum.

— Tot în New York.

— Ți-e dor de mine? spun eu îndrăzneată.

— Cam așa ceva.

Și de Sandy ți-e dor? Desigur că nu spun asta, dar o gândesc. O s-o sune imediat după mine sau tocmai a vorbit cu ea la telefon? Poate că ea nu a răspuns și a format numărul meu?

— Ar trebui să vii la New York, spune el și inima mi se umple, câteva clipe, de bucurie.

Nu-mi vine să cred că vorbesc cu Adam la telefon, și îmi sugerează să mă duc să ne întâlnim. Nu mi se pare un tip îndrăgostit de altcineva. Altceva, în afară de mine.

— Mai vedem.

Sunt hotărâtă să nu stabilesc nimic. N-are rost să mă grăbesc. În definitiv, cu doar

câteva minute în urmă, nu eram sigură că o să mai primesc vreun semn de la Adam Kirrane vreodată.

— Mi-aș dori să fiu acolo, zise.

Da, sigur.

— Mersi. Ăă... când crezi că o să te întorci? întreb, sperând să nu par prea nerăbdătoare.

— De-ndată ce pot să scap, scumpi. Programul e destul de încărcat acum. Dar vorbim în curând, bine?

— Sigur. Mai vorbim.

A dispărut. Pur și simplu. Doamne, mi-aș dori să fiu la New York, nu la Dublin, așteptând să-i dau lui Tim vestea proastă că s-a terminat cu „noi“

Mă dau jos din taxi la The Conrad Hotel. Mă duc la bar și comand un pahar de vin alb. Localul e gol, cu excepția a două cupluri care discută în liniște. Îl sun din nou pe Tim. De data asta răspunde imediat.

— Ești pe drum? îl întreb.

— Ăă, nu, am fost reținut la o ședință. Unde ești?

— La The Conrad, te aștept.

— Auzi, nu sunt sigur că pot să ajung.

Cum adică nu poate să ajungă? Are de gând să-mi tragă clapa?

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spun pe cel mai serios ton.

— Și eu trebuie să vorbesc ceva cu tine, îmi răspunde la fel de serios.

Nu pare Tim pe care îl știu eu. Pare aproape ostil. Nu-mi place.

— Nu ne putem întâlni și vorbi față în față?

— Păi, Katie... Face o pauză lungă de-un secol. Nu cred că o să funcționeze.

— Poftim?

Sunt confuză. De-a ce se joacă? Nu am chef de jocuri. Nici cu Tim, nici cu altcineva. Stau singură într-un bar, sunt obosită și începe să mă doară capul. Patul meu cald și confortabil mă cheamă.

— Relația noastră. Cred că nu mai are rost să continuăm.

Stai puțin. Aud ce cred eu că aud? Nu se poate. Nu. Tim nu ar putea niciodată...

— Katie, mai ești acolo?

— Da.

— Știu că ar fi fost mai bine să-ți spun față în față, dar cum spuneam, am fost reținut. Îmi pare foarte rău. Niciodată nu e plăcut să fii chiar tu cel care trebuie să pună capăt lucrurilor, dar sunt crud doar ca să fiu blând.

— Sunt șocată.

Asta e puțin spus. Sunt complet uimită. Cum de îmi dă Tim papucii, când eu ar fi trebuit să fac asta? Cum de se întâmplă așa ceva? A întâlnit pe altcineva? N-a venit pentru că e la o întâlnire cu altă femeie? Stă cu el în timp ce poartă conversația asta cu mine? Ce umilitor! Nu înțeleg.

— Ascultă, Katie, sunt sigur că o să mergi mai departe. Într-o zi sunt sigur că o să găsești pe cineva care să merite mai mult. Ești o persoană minunată, Katie. Nu e vina ta, e...

— Nici măcar să n-o spui, îl avertizez. Te rog să nu mă insulti.

Pereții barului încep să se învârtă. Mă simt de parcă ar fi un vis, și eu de fapt nu port această conversație. De ce și-a schimbat Tim așa de brusc părerea? În loc să mă simt ușurată că Tim vrea să punem capăt relației noastre, mi-e cam rău. I-a spus cineva ceva de mine? Of, Doamne. Știu despre ce-i vorba. Probabil afurisita de sora-sa s-a dus și i-a spus ceva. Probabil i-a spus că a dat peste mine și Adam.

— Mai ești acolo, Katie?

— Da, spun cu o voce stinsă.

Mă simt foarte mâhnită.

— Putem fi prieteni.

— Sigur.

— Nu imediat, desigur. Probabil avem nevoie de o perioadă de „revenire“. N-o să fie ușor pentru nici unul din noi la început.

— Știu.

— Dar să ne aducem aminte de momentele bune.

Au fost momente bune? Nu-mi vine nici unul în minte acum. Pe de altă parte, nu-mi vine nimic în cap. Doar că Tim se desparte de mine și e un mare șoc.

— Încă mai poți să mă suni oricând vrei să vorbim.

— Mulțumesc, spun, deși habar n-am pentru ce mulțumesc.

— Și, Katie?

— Da?

— Ai grijă de tine.

— Mmmm.

Jigodia.

Capitolul 11

— Doamne, Katie, ești atât de imatură. Uite, dă-mi cu asta pe spate, te rog.

Debbie se întoarce pe burtă când îmi pun în palmă loțiune de bronzat urât mirositoare. O întind pe spatele ei bronzat.

— Tot nu-mi vine să cred că mi-a dat papucii, totuși, mă vait eu.

— Dar asta voiai, nu? De fapt, ți-a făcut o favoare, dacă te gândești bine.

Știu că are dreptate. Tim de fapt m-a scutit să fac eu fapta urâtă, dar din nu știu ce motiv, nu mă simt mai bine știind asta. Încă mai sunt șocată că mi s-au dat papucii. Vreau să știu de ce a făcut-o. Și atât de mârșav, la telefon. Mă simt rănită. Aproape la fel de rănită ca și cum l-aș fi iubit pe Tim. Mă gândesc la faptul că, dacă el nu a considerat că merit să iasă cu mine, ce speranță am să-l păstrez pe Adam? Ce-o să vadă la mine Adam și nu a văzut Tim? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult mă afund într-o depresie cumplită. Nici măcar cerul însorit din L.A. nu-mi poate ridica moralul.

— O să-mi treacă, îi spun lui Debbie, deși de fapt vorbesc singură.

Încerc să mă conving că sunt puternică.

— Sigur că da, încuviințează Debbie. Nicio dată nu e plăcut să te desparți de cineva. Pur și simplu urăsc sfârșitul, tu nu? Începi să te întrebi pentru ce ai irosit atâția ani. Ce ai de arătat în schimbul investiției tale? Oricum, adaugă ea cu un zâmbet plin de compasiune, tuturor ni se dau papucii la un moment dat în viață și pur și simplu mergem mai departe. Mi-ar plăcea să cred că, dacă eu și Donald o să ne despărțim vreodată, o să fim destul de maturi încât să rămânem prieteni.

Nu spun nimic. În primul rând știu că se păcălește singură. Dacă i-aș spune lui Debbie acum ce a făcut Donald, nu ar mai vorbi cu el vreodată și nici gând să-l mai vrea ca prieten. E ușor să spui că ar trebui să fim toți prieteni, bla, bla, bla, dar e doar teorie. Într-o lume ideală am fi toți prieteni, dar nu trăim într-o astfel de lume. Și ființele umane, din câte știu eu, nu rămân prietene cu cei ce le-au rănit.

Soarele strălucește puternic, forțându-mă să mă îndrept spre piscina mică și încălzită. Mă bag în ea, gândindu-mă ce minunat e să poți înota afară iarna. Mă gândesc la Tim plimbându-se prin Dublin în pelerina lui, încercând să se încălzească, și sper în secret să plouă torențial în Irlanda.

Când dau a doua tură de piscină, mă lovește un gând ca o palmă. Doamne, e atât de evident. Tim sigur se vede cu altcineva. *Sigur*. Absolut. Asta e motivul pentru

comportamentul lui bizar. Altfel de ce s-ar fi descotorosit de mine așa ? Știu că Tim nu e genul de bărbat care să renunțe la ceva decât dacă are altceva mai bun la rând. Mi se face greață. Ideea că Tim se duce la ușa altei fete cu o plantă pentru mama ei încântată îmi face greață. Nu o să-l iert niciodată că s-a purtat așa cu mine.

După ce înot, mă simt un pic mai bine și mă întind să mă usuc la soare. După un timp, Debbie spune că s-a săturat de piscină. Propune să ne îndreptăm spre plaja Venice. Îmi surâde ideea. Să stai toată ziua pe marginea unei piscine mici poate deveni monoton, și plaja Venice e doldora de nebuni, cu siguranță mă va înveseli.

O jumătate de oră mai târziu o aștept în holul hotelului. Nu ne ia mult să ajungem la Venice, cu toți oamenii ei ciudați și minunați și vânzătorii ambulanți. Culturistii fac exerciții pe faleză, oameni pe role, cu piepturi enorme și tari, trec pe lângă tine în viteză, iar un miliard de ghicitoare așteaptă să le spună trecătorilor viitorul. Ne plimbăm, uitându-ne la Pacific. Arată îmbietor, dar e o senzație înșelătoare, pentru că, având în vedere anotimpul, apa e probabil foarte rece.

Ne îndreptăm spre o cafenea mică și comandăm cafea neagră și salată, fără sos pentru că după o plimbare prin trăsnița Venice, nu prea ai tendința să te îmbuibii. L.A. e un loc foarte ciudat. Toată lumea pare să fie ori foarte slabă, ori foarte grasă.

Nu prea există cale de mijloc. De asemenea, nimeni nu pare să fie de aici. Vin din toată lumea, căutând ceva aici. Ceva ce, sunt sigură, majoritatea nu găsesc. Nu știu dacă aş putea sta aici tot timpul, dar, Doamne, e un loc incredibil de interesant de vizitat.

Fata care ne serveşte e o brunetă superbă, cu o faţă perfectă şi accent străin. Poate rusească. E atât de slabă încât parcă o să se rupă. Înţelege când refuzăm sosul. Sunt sigură că nu pune vreodată gura pe aşa ceva.

Bineînţeles, cred că nu e de fapt chelneriţă. Probabil e una din miliardele de femei superbe care se descurcă singure în oraşul ăsta. Hrănind şi dând de băut oamenilor obișnuiți ca mine şi ca Debbie. Sunt sigură că ar putea să ne spună multe despre starurile care au venit pe-aici. Poate Nicole Kidman a savurat şi ea o salată fără sos în localul ăsta. Sau cineva care seamănă cu ea. Sau vrea să fie ca ea. Posibilităţile sunt nenumărate...

Mă bucur aşa mult că nu am venit niciodată aici înarmată doar cu scenariul meu şi o rugăciune. Mă întreb ce-i determină pe oameni să vină? Ce-i face să rămână şi de ce le e atât de teamă să se ducă acasă? Poate nu se duc niciodată acasă şi doar se ascund la plaja Venice, perpelindu-şi veşnic pielea sub soarele neîndurător. Poate toţi artiştii care dau reprezentaţii pe stradă aici au vrut cândva să dea lovitura.

Din fericire, nu mi-am dorit niciodată să devin actriță. Cel puțin, nu de când eram copil. După ce am fost la selecție pentru rolul lui Dorothy din *Vrăjitorul din Oz* și am ajuns să fiu unul dintre pitici, am renunțat la actorie. Deseori mă gândesc la faptul că trebuie să fie una dintre cele mai grele profesii. Cred că de-asta îl admir așa mult pe Adam. Închipuiți-vă cum ar fi să înfrunțați posibilitatea de a fi respinși. Zi de zi. Adam probabil a trecut prin foc și pară până să reușească. Și într-un fel încă mai trece prin asta. Se pare că televiziunea nu i se pare destul de incitantă. Vrea să fie mare star de cinema.

Chelnerița rusoaică vine cu două pahare de apă cu gheață. Îmi dau seama din privirea ei că nu mai are mult până renunță. Dacă ar primi un rol de nimic într-un serial TV sau într-o reclamă, poate ar rezista puțin mai mult. Să mergi la selecții trebuie să fie chinul de pe lume. Și nici nu ești plătit.

— Știi, majoritatea actorilor care locuiesc aici muncesc pe gratis ca să capete experiență, îmi spune Debbie, citindu-mi evident gândurile.

— Știu, dau eu din cap.

— Companiile cinematografice pot să facă asta pentru că sunt atâția care vor să ajungă cineva și sunt disperați să-și treacă orice în CV. Ai văzut toate anunțurile din revistele de actorie?

— Mmmm. Exact la asta mă gândeam și eu. Răsfoiam printr-o revistă pentru actori și singurele slujbe oferite erau neplătite.

— Da, e bătaie de joc.

— Sau presupun că poți să-ți vinzi ovulele.

— Poftim ?

Debbie îmi aruncă o privire surprinsă.

— Știi tu, revistele alea sunt pline de anunțuri prin care se caută femei care să-și vândă ovulele. Presupun că se adresează actrițelor în devenire care trăiesc de pe azi pe mâine.

Mă trece un fior. Încă o dată, mă bucur atât de tare că am renunțat la ambițiile actricești când s-a terminat *Fame*. Și totuși, mi-ar plăcea foarte, foarte mult să-mi fie acceptat scenariul.

Și ca alți oameni să joace rolurile create de mine.

Debbie vrea să mergem la mallul din Santa Monica, așa că ne îndreptăm într-acolo după prânz. Ea se duce la magazinele cu haine în timp ce eu mă opresc să mă uit într-o librărie. Mereu mă răsfăț cumpărându-mi un scenariu sau două atunci când sunt în L.A. O să mă uit pe ele mai târziu, în pat, cu un pahar de vin.

Nu se întâmplă prea multe noaptea în L.A., în zona Marina del Rey. Toată lumea e în pat până la zece. Cel puțin, asta e senzația pe care ți-o lasă. Dacă New York e orașul care nu doarme niciodată, L.A. e orașul care pare să se închidă la apusul soarelui.

Mă întâlnesc o oră mai târziu cu Debbie, încărcată de sacose. Îi arăt cărțile pe care mi le-am luat și îşi dă ochii peste cap. Crede

că tot visul de a scrie un scenariu e o prostie. Ca majoritatea oamenilor.

Debbie nu vrea să-și care sacoșele până acasă, așa că luăm un taxi. Când ajung în camera mea de hotel, îmi clipocește luminița roșie de la robot. Inima îmi tresare. Se poate ca... se poate ca Adam să fi aflat numărul camerei mele și să-mi fi lăsat un mesaj de dragoste? Entuziasmul meu ia repede sfârșit, totuși. Am trei mesaje, dar sunt toate de la aceeași persoană. Wendy, una dintre stewardese, care mă întreabă dacă am planuri pentru cină. Cină? Doamne, cum să slăbească cineva aici? O sun și o întreb care e planul. Sugerează The Cheesecake Factory, care, trebuie să recunosc, e cel mai minunat restaurant de pe aici. Servesc mai mult de patruzeci de feluri de plăcinte și prăjituri cu brânză, cum aş putea rezista? Lasă dieta – n-au intrat zilele în sac.

Wendy, Debbie și cu mine ne îndreptăm spre The Cheesecake Factory pe la vreo șapte. Ambele fete s-au străduit mult să se aranjeze și să arate destul de elegant. Oricum, Debbie mereu se străduiește, chiar dacă nu se duce decât până la sala de fitness a hotelului. Dar Wendy arată ca o Cindy Crawford tânără, în pantalonii ei negri mulați și bluza albă, delicată, cu spatele gol. Mi-aș fi dorit să mă fi chinuit și eu mai mult.

Restaurantul e plin și e un loc de care se vorbește mult. Arome divine vin din zona bucătăriei. Îmi plouă în gură. Îmi chiorăie

stomacul. Cu coada ochiului văd lista de deserturi. Prăjiturile cu brânză sunt fantastice. O să mă tot perpelesc hotărându-mă pe care să o aleg până mor.

Ne așezăm și ne uităm pe meniu. Sunt atâtea opțiuni încât e aproape imposibil să te decizi. Hotărâtă să fiu cuminte, optez pentru o salată. De data asta pun un sos delicios, plin de calorii peste ea. Nu-mi pasă. Mi s-au dat papucii. Adam nu a sunat și merit un răsfăț. Comandăm o sticlă de vin și Debbie e rugată să arate un act de identitate, spre dezamăgirea mea și a lui Wendy. De ce naiba nu ni l-a cerut nouă? Nu e cazul să ne facem griji totuși, chelnerul arată ca o vedetă de cinema, așa că o să-l iert, doar de data asta.

După cină, blugii stau să plesnească pe mine, și totuși comand o prăjitură cu brânză, ciocolată și zmeură. E așa de păcătos de delicioasă și mare încât mănânc doar puțin și cer ca restul să fie pus la pachet. O s-o mănânc mai târziu, îmi spun chelnerului. Nici nu clipește. Oamenii fac astfel de chestii tot timpul în State.

Nu m-ar deranja să merg într-un bar acum, orice bar, dar celelalte cască și Debbie vrea să se întoarcă la hotel și să-l sune pe Donald. Nu prea mi se pare o idee prea bună.

— Dar e prietenul meu, îmi răspunde Debbie nervoasă pe când împărțim nota.

Încerc să-mi dau seama ce bacșiș să las.

— Cine sună pe cine mai mult? o întreb deodată.

Ce încerc de fapt să fac este să subliniez ceva evident. Mi se pare că ea e cea care îl caută mai mult. Și mi-e teamă că o să sufere.

— Păi... e cam jumate-jumate, răspunde. De ce?

— Ar trebui ca el să te sune mai mult decât îl suni tu pe el, îi zic.

— Cine spune asta?

— Astea erau regulile ultima oară când am verificat.

Ne întoarcem la hotel în tăcere. Debbie pare supărată pe mine că i-am scos ochii. Dar în adâncul sufletului, trebuie să știe că Donald nu e sincer. Aș vrea să fiu directă și să îi spun despre el și Amy, dar nu pot. Doar sper că va afla în curând. Dacă e ceva ce nu suport să-i fie trecut cu vederea unui bărbat, e infidelitatea. E pur și simplu de neiertat.

N-aș vrea să mi-l închipui pe Adam cu altcineva în afară de mine, la modul fizic. Oricum, probabil e așa de ocupat cu filmările, că nu ar avea timp. Dar nu aș vrea ca el, știți voi, măcar să se gândească să fie cu altă femeie. Nu par prea obsedată, nu? Până la urmă, nu cred că m-am îndrăgostit până peste cap de el. Și știu că am avut o singură întâlnire. Dar nu pot să nu mă gândesc întruna la el.

Înapoi la hotel, Wendy mă roagă să vin să bem ceva la barul hotelului. Deloc surprinzător, Debbie s-a dus în camera ei să-l sune pe Donald. Sunt uimită că Wendy vrea să mai stea la băute. Fata de-abia a scos două

cuvinte toată seara. Poate totuși e unul din oamenii ăia care prind în mod miraculos viață după vreo două pahare. Sunt încântată să mă conformez, oricum. Aș bea ceva cu aproape oricine. Nu e nevoie să mă obligi sau așa ceva. Pe lângă asta, nu vreau să fiu singură în camera mea de hotel. Când sunt singură, am timp să mă gândesc și nu prea vreau să mă gândesc acum. La nimic.

— Debbie pare înnebunită după tipul ăla, remarcă Wendy după ce ne comandăm băuturile.

Ochii ei mari, căprui închis, par plini de îngrijorare la adresa lui Debbie și nu pot să nu mă gândesc că e o fată foarte drăguță.

— Păi, nu trebuie să fii geniu să-ți dai seama de asta, subliniez eu.

Stăm în magnificul hol alb, admirând enormul pom de Crăciun decorat în alb și argintiu. Da, știu că e doar noiembrie și suntem în L.A., dar pomul de Crăciun e aranjat și dă o senzație ciudată. De fapt, nu aștept cu nerăbdare Crăciunul anul ăsta pentru că, din nou, nu am organizat nimic. În fiecare an jur că o să fiu unul din oamenii ăia care își fac cumpărăturile de Crăciun la reducerile din ianuarie. Dar în fiecare ianuarie gândul de a mă duce în oraș să mă bat pe chilipiruri e prea greu de îndurat, așa că evit orașul. Bineînțeles că nici teama să nu-mi fie respinsă cartea de credit în fața unei cozi lungi de femei cârcotașe nu mă încurajează.

Oricum, nici nu o să mă gândesc la Crăciun. Pentru că acum încep pregătirile atât de devreme de la an la an, încât e ridicol.

— E un brad minunat, nu-i așa? comentează deodată Wendy.

— Fantastic, dar mă simt ciudat să mă gândesc la perioada sărbătorilor atât de devreme, îi explic.

— Le petreci cu familia? mă întreabă, în ciuda a ceea ce am spus.

— Așa cred, mormăi eu, jurându-mi în secret ca, dacă tata insistă din nou să zdrăngăne *Silent Night* la pian și anul ăsta, pot să-și ia adio de la prezența mea.

Obişnuiam s-o cânt ca să le fac pe plac bunicilor mei, dar acum sunt mult prea mare pentru un asemenea comportament.

Mă întreb dacă sora mea, Ruth, o să ni se alăture de Crăciun. În fiecare an amenință că nu vine și mă lasă pe mine să curăț varza de Bruxelles, să descurc luminițele de Crăciun și să dau cu aspiratorul în toată casa. De obicei, când ajunge ea, nu mai e nimic de făcut, eu de-abia mai vorbesc cu părinții mei, iar ea apare arătând de milioane, în timp ce mama se dă peste cap mulțumindu-i că ne-a onorat cu prezența. Apoi se așază la masă de parcă ar fi oaspetele de onoare, bea repede șampania și pleacă înainte să înceapă cântatul la pian și să fie nevoie să se spele vasele.

Doamne, de Crăciunul ăsta cred că o să fac grevă. Vorbesc serios. Dacă aș fi bogată,

mi-aș rezerva o lună la un hotel de cinci stele din Barbados și aș scăpa de toate. Oricum, la cum stau lucrurile, nu mi-aș putea permite nici măcar o noapte la pensiunea Mullingar.

— Ce o să cumperi anul ăsta? vrea să știe Wendy.

Doamne, fata asta nu vrea să vorbim despre nimic altceva în afară de Crăciun? Nu vreau să fiu rea, dar viața ei trebuie să fie destul de plictisitoare dacă deja își plănuiește cadourile de Crăciun.

— Visez la niște șosete și la o baie cu spumă.

— Chiar așa?

— Sigur că nu. Nici nu m-am gândit la Crăciun încă. De ce ești așa obsedată de asta?

— Păi... e vorba că... vreau să-i iau ceva extraordinar prietenului meu anul ăsta, se confesează. Așa că mă gândeam să-i iau ceva din State, pentru că totul e mult mai ieftin aici, nu?

— Cred că așa e, dacă vrei să-i iei haine.

— Păi, mă gândeam că aș putea să mă duc în Beverly Hills mâine și să văd dacă nu pot să-i iau ceva de pe Rodeo Drive.

— Rodeo Drive? spun aproape izbucnind în râs. Dar cine e prietenul tău – vreo vedetă TV?

Wendy pare dintr-odată să nu se simtă în largul ei. Pielea ei bronzată se închide și mai mult la culoare și își coboară genele negre și dese.

— Păi, da, spune ea. Chiar e.

Îmi ia câteva secunde să fac legătura. Apoi mă străbate un fior de panică. Mii de gânduri îngrijorătoare îmi trec imediat prin cap. Dar apoi îmi spun să nu îmi fac griji. E ridicol. Trag concluzii pripite. Mi-o ia imaginația razna. Cu siguranță... cu siguranță Adam nu ar fi invitat.... adică pe cineva lucrând la aceeași companie ca mine?

Deschid gura să vorbesc, dar nu iese nici un cuvânt. În loc de asta, trag aer în piept și aștept ca Wendy să continue. Dar nu o face. O liniște stânjenitoare e în aer. Secunde trec. Am un presentiment urât că poate... dar Adam cu siguranță nu... nu ar putea...

— Cine e?

M-am forțat să pun întrebarea, deși de fapt nu vreau să aud răspunsul. Pentru orice eventualitate. Nu și dacă e ce cred eu că ar putea fi.

— Nu ar trebui să spun.

Wendy apucă o șuviță din părul ei castaniu și începe să se joace încet cu ea.

— Nu o să spun nimănui, îi promit eu. Încep să amorțesc.

— Nu o să spui?

Se uită cu încredere la mine.

Dau din cap. Și mă pregătesc pentru vestea proastă.

— Îl cheamă Adam, îmi spune ea și ini-ma mi se afundă parcă în piept. Adam Kirrane.

Îmi vine să vomit. Sau să plâng. Sau să râd, sau orice altceva. Dar rămân remarcabil

de calmă și încep să vorbesc. E ciudat, dar e un fapt bine cunoscut că oamenii se poartă imprevizibil când sunt în stare de șoc. Îi spun lui Wendy că am auzit că de fapt iese cu altă stewardesă. O fată pe nume Sandy.

— Nu mai iese cu ea, respinge Wendy sugestia. Am auzit și eu zvonul, dar apoi am vorbit cu Sandy zilele trecute și mi-a spus că nu se întâmplă nimic între ei.

— Așa e. El probabil e foarte, foarte ocupat.

— Da.

— Dar nu e prea ocupat ca să se vadă cu tine?

— Nu, spune ea, părând ușor deranjată. Oricum, vreau să-i iau lui Adam ceva deosebit. Ca să-i arăt ce mult țin la el. E un tip foarte deosebit. Nu e deloc cum pare la televizor. Dar sunt într-o dilemă. Ce poți să-i iei bărbatului care are totul?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspund. Vorbesc serios. Până la urmă, ce îi iei unui tip ca Adam?

Sau, mai exact, ce merită?

Capitolul 12

Stau în fața camerei lui Debbie, bătându-i la ușă. Nu prea tare totuși, ca nu cumva să trezesc pe altcineva. Pe de altă parte, probabil au fost deja treziți de cameristele hispanice, care strigă una la cealaltă în spaniolă, acoperind zgomotul aspiratoarelor. Mă înnebunește chestia asta. Ce rost mai are să atârni un semn cu „Nu deranjați“ de clanță dacă nimeni nu îl ia cât de puțin în seamă?

Oricum, iată-mă, gata să fac ceva ce chiar nu vreau să fac, dar trebuie s-o fac. E datoria mea. Debbie e prietena mea. Și nu o s-o las să sufere.

Nu am dormit bine azi-noapte. M-am tot foit gândindu-mă la Adam și apoi m-am certat pentru că mi-am făcut speranțe cu el. M-am gândit și la Tim și la cum nici el nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Apoi am ajuns în cele din urmă să mă gândesc la bărbații care mi-au dat papucii până acum și am ajuns destul de deprimată. Nu mă gândisem niciodată prea mult la asta, dar în timpul nopții cred că am găsit cel puțin vreo douăzeci sau treizeci de bărbați.

Nu mi-am dat niciodată seama că numărul e atât de mare. Doamne!

Apoi m-am ridicat în capul oaselor, am aprins lumina și mi-am aprins o țigară. Pe când stăteam acolo, umplând aerul de fum, am avut dintr-odată o revelație. Da, și am început să mă simt mult mai bine. M-am hotărât că de acum înainte nu o să mai las un bărbat să fie centrul vieții mele, ci o să-i las pe ei să mă facă centrul vieții lor. Nu o să-i mai sun, vizitez și nici măcar nu o să le mai ies în întâmpinare. Nu. De fapt, o să petrec timp prețios cu familia și prietenii, făcând lucruri distractive. Cum ar fi să nu irosesc timpul gândindu-mă la membrii sexului opus.

O să mă implic și în vreun soi de grup caritabil, și așa o să mă simt mult mai bine. Și poate o să mă apuc de un sport. De asemenea, o să mă afund în scenariul meu când ajung acasă, să îmi las amprenta asupra lumii. Clar. Nu o să părăsesc planeta asta cât timp n-o să știe nimeni cine am fost și de ce naiba m-am născut.

Apoi am adormit.

Când m-am trezit în dimineața asta, mi-am adus aminte de toate promisiunile mele. Apoi m-am gândit că nu are rost să încerc să fiu o persoană bună când prietena mea e într-o altă cameră de hotel de pe coridor, înșelată de un nemernic. Așa că m-am îmbrăcat și m-am dus să-mi îndeplinesc misiunea. Am întors o nouă pagină. Sunt o persoană

bună care nu o să-și lase prietenele batjocorite de bărbați.

Debbie îmi deschide ușa încet. Deși e încă în pijamale, arată uimitor de odihnită. E evident că nu și-a petrecut nici o clipă noaptea trecută foindu-se și făcându-și griji pentru bunăstarea lumii, cum am făcut eu.

Intru în camera ei. E întuneric, pentru că draperiile grele sunt trase.

— Cât e ceasul? întreabă ea greoi înainte să tragă draperiile și să arunce un ochi afară.

Razele soarelui inundă camera.

— Vai, cât îmi place L.A., continuă ea fericită, și eu mă simt și mai groaznic.

Sunt pe cale să pun capăt fericirii ei, dar ce pot să fac?

— Debbie, spun eu cu o voce care sper să fie blândă și sinceră. Am ceva să-ți spun, dar nu știu cum să fac.

Mă așez pe pat și încerc să par tristă, pentru că fața mea desigur că nu ar trebui să pară deloc veselă când îi dau vestea proastă.

— Doamne, ești bine?

Debbie pare foarte îngrijorată și își coaboară privirea de la fața mea la burta mea, de parcă aş putea fi... o, Doamne, e ridicol.

— Nu te îngrijora, nu sunt însărcinată sau ceva de genul ăsta, încerc să o liniștesc. De fapt, nu are nici o legătură cu mine. E, ăă... despre tine.

Debbie pare ușor amuzată, dar, pe de altă parte, nu știe ce lucru oribil sunt pe

cale să-i spun. N-ai cum să te achiți ușor de o treabă ca asta.

— Debbie, spun trăgând adânc aer în piept. Donald se întâlnește cu altcineva.

De-abia pot să mă uit la fața ei, care rămâne surprinzător de inexpressivă. Biata fată a intrat clar în stare de șoc. Știu exact cum se simte. De fapt, sunt sigură că și eu arătam la fel în seara când Tim s-a despărțit de mine la telefon. Și poate arătam așa și aseară, când am aflat că Adam o invitasese și pe Wendy și naiba știe câte alte stewardese în oraș.

Aștept o reacție, sperând din toată inima că Debbie nu o să izbucnească în lacrimi sau, mai rău, să mă acuze că sunt o mincinoasă. Unele fac așa, să știți. Sunt așa de orbite de bărbați încât nu acceptă faptul că sunt înșelate.

— Îmi pare foarte rău, îi spun lui Debbie.

Și vorbesc serios. Nu suport faptul că îi fac rău. Aș vrea să pot spune ceva ca să se simtă mai bine. Mi-aș dori ca Donald să nu o înșele. Mă simt de parcă aș lua parte la o glumă proastă.

Debbie izbucnește deodată în râs, și eu mă străduiesc cât pot să nu mă alarmez. Până la urmă, e un lucru bine cunoscut că oamenii reacționează diferit la șoc. Așa încât faptul că Debbie râde e în regulă. E doar o reacție normală. Oricum, sunt bucuroasă că nu plânge. Cu asta ar fi greu să mă descurc.

Debbie încă mai chicotește. Refuz să mă alătur. Ar fi foarte nepotrivit. În loc de asta,

pur și simplu stau așteptând răbdătoare să se oprească. În cele din urmă o face, dar cu toate astea pare în continuare amuzată.

— Katie, prostuțo.

Se apleacă și îmi dă prietenește un pumn în umăr.

Am rămas fără cuvinte. Serios. Are impresia că e o glumă? Vă vine să credeți? De parcă simțul meu al umorului ar putea fi atât de groaznic! Încerc de asemenea să ignor durerea din umăr, rezultatul pumnului ei nu-foarte-ușor.

— Debbie, NU glumesc, spun eu foarte, foarte lent, de parcă aș vorbi cu un copil mic.

— Știu că nu glumești, drăguță, știu. Și apreciez că îmi spui asta, dar chestia e că... Donald de fapt se vede cu alte câteva femei, dar mi-a spus de ele, așa că e în regulă.

— Ele?

Mă holbez pur și simplu la Debbie, de parcă și-ar fi pierdut mințile de tot.

— Ascultă, Katie, oftează ea, Donald a fost într-o relație de șapte ani până vara asta. Ultimul lucru de care are nevoie acum e să se implice foarte tare. Ne întâlnim fără nici o obligație, dar nu facem sex, pentru că i-am explicat că nu pot să fac asta cu cineva cu care nu am o relație serioasă.

Îmi ia o vreme să asimilez, dar în cele din urmă îmi găsesc cuvintele.

— Deci de-asta erai nervoasă aseară când încercam să te sfătuiesc?

— Da, în principiu. Sunt destul de mare să hotărâsc singură. Nu o să-l presez pe

Donald să îmi fie fidel, ca nu cumva să o ia la fugă în direcția opusă. Bărbații fug de mânăncă pământul de femeile care par prea dornice, așa că nu am nici o intenție să fac asta.

— Dar nu crezi totuși că i se dă totul pe tavă? întreb eu direct.

— Cine a zis că nu fac și eu la fel?

Rânjește și ochii îi sclipesc.

— NU se poate!

— Ba da.

— Cine?

— Îl știi pe prietenul lui Tim, Shane?

Îmi pică fața. Debbie s-a văzut cu Shane? De ce nu a spus nimic? De ce sunt eu mereu ultima care află ce se întâmplă?

— A, nu am fost împreună până la capăt sau așa ceva. M-am întâlnit cu el în Lillies alaltăieri seară, am împărțit un taxi până acasă și ne-am cam mozolit în spate.

— Era și ăă... Tim cu el?

— Nu pe bancheta din spate a taxiului.

— Dar era în Lillies?

— Da, dar n-a stat mult.

Ciudat, când eram cu Tim, refuza să meargă în cluburi de noapte.

— Era cu... de fapt, nu, nu-mi spune. Nu vreau să știu.

Debbie nu spune nimic, ceea ce confirmă că chiar era cu cineva. Nu-mi pasă, totuși. Tim nu era potrivit pentru mine, așa că drum bun și cale bătută. Oricum, am destule pe cap și fără să-mi mai fac griji pentru cineva care nici măcar n-a avut bunul-simț să termine relația noastră cum se cuvine.

— Dar nu-ți faci griji că Donald s-ar putea îndrăgosti de una din celelalte fete?

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum, ridică Debbie din umeri. Cine știe ce se va întâmpla? Sper că pur și simplu o să se plictisească de celelalte.

O admir pe fata asta. Serios. E o atitudine foarte matură. Totuși mă întreb dacă are dreptate. Poate sunt complet lipsită de realism dacă încerc să-l țin pe Adam doar pentru mine. Să adopt atitudinea lui Debbie și să mă întâlnesc fără obligații cu el?

— Dau un bănuț să-ți aflu gândurile, zice deodată Debbie.

— Mă gândesc la Adam Kirrane, îi spun, hotărându-mă că e momentul să-i spun lui Debbie adevărul. Am fost la o întâlnire cu el.

— Nu mai spune! țipă Debbie ascuțit, gata să cadă de pe marginea patului. Nu-mi vine să cred. Eu bat câmpii aici despre Donald și prietenul lui Tim, Shane, iar tu te întâlnești cu un un afurisit de superstar.

— Păi asta e, îi spun, jucându-mă cu ciucurii cuverturii. Dar am senzația că se întâlnește și cu altele.

— Probabil, îmi răspunde Debbie calmă. Dar ai ceva șanse, nu? Ți-a cerut numărul de telefon. Hei, am fost acolo, așa că nimeni nu poate spune că tu ai umblat după el. Deci... cum e? Unde te-a dus? Doamne, e destul de interesant.

Nu sunt sigură că mi se pare la fel de interesant cum crede Debbie. Adică, dacă e interesant, atunci eu de ce nu sunt

entuziasmată ? Presupun că am uitat ce mare vedetă e Adam și că ar trebui să fiu *onorată* că m-a ales pentru o întâlnire. Mă întreb ce-ar face Debbie în locul meu.

— Pur și simplu m-aș bucura, mă sfătuiește ea. M-aș distra de minune și nu aș lua totul prea în serios. Până la urmă, un tip ca Adam Kirrane nu o să se așeze la casa lui prea curând și probabil are o groază de fete de la Hollywood care se țin după el. Fii diferită. Fii tu însăși și vezi ce se întâmplă.

— Și dacă nu se întâmplă nimic ?

Debbie se strâmbă.

— Nu tăia firul în patru. Vreau să spun că la sfârșitul zilei toate am vrea ca bărbații să ne declare iubire veșnică, dar majoritatea n-o fac. Oricum, bărbaților le plac femeile independente. Adică, unora se pare că le plac cârpele, dar ție ți-ar plăcea o persoană care se dă în vânt după cârpe ?

— Cu siguranță nu.

Deja mă simt mai bine. Sunt atât, atât de bucuroasă că am vorbit cu Debbie și am dat totul la iveală. De acum înainte, o să fiu mai mult ca ea și nu o să mă mai gândesc prea mult la viitor. O să mă concentrez asupra prezentului. Și asupra mea.

Noua mea personalitate.

Doamne, ar trebui să fiu la *Oprah* !

Capitolul 13

Taxiul mă lasă în fața casei mele. Reușesc, cumva, să-mi târăsc valiza grea pe aleea din grădină, până la ușa de la intrare. Când încerc să deschid ușa împingând-o, nu reușesc, pentru că o blochează ceva.

— Stai puțin, Katie, o aud pe mama țipând. O să mut florile.

Care flori?

Câteva secunde mai târziu reușesc să îmi croiesc drum în hol. Un buchet mare de crini albi proaspeți, cu frumoasele lor capete dansând în toate direcțiile, nu mai blochează acum ușa de la hol, ci pe cea de la bucătărie.

— Sunt pentru tine, spune mama.

Stă acolo, de parcă ar aștepta o explicație. Apoi vine tata în hol și nimeni nu pare să știe ce se întâmplă.

Cu atât mai puțin eu.

— Sunt de la cineva pe nume Adam, zice mama înainte să pot verifica felicitarea care le însoțește. Cine mai e și Adam?

Sunt așa de epuizată, că aș putea dormi o lună, dar, trebuie să recunosc, sunt și emoționată. Florile sunt magnifice. Uau,

pun pariu că Wendy nu a primit așa un buchet. Sau oricare alta din fetele care pretind că se văd cu Adam al meu.

Mama și tata încă stau în expectativă, uitându-se la mine.

— E doar un prieten, spun încet. Doamne, sunt atât de obosită. Dacă nu mă întind acum, cred că o să mor. Vorbim peste câteva ore.

Mă duc sus și mama țipă după mine:

— Nu lași valiza aia pe hol, domnișoară, și cum rămâne cu florile? Cine o să le pună în apă?

— Vrei să faci tu asta, mamă? o implor eu. Te pricepi de minune la chestii din astea.

Sincer, chiar nu mai am energie să fac nimic în afară de a-mi târî trupul obosit direct în pat.

Într-un gest de o extraordinară bunătate, mama mi-a schimbat așternuturile și a dat drumul la căldură în camera mea. Sunt atât de recunoscătoare, pentru că minuscula mea cameră are trei pereți exteriori, așa că aici e cam tot atât de cald ca într-un frigider. De obicei îmi petrec timpul tremurând, pentru că mama nu mă mai lasă să am o pătură electrică de când ultima a luat foc atunci când am uitat s-o închid după o beție cruntă.

Din fericire, Ruth a dat buzna în camera mea să vadă dacă purtasem una din bluzele ei în seara aia și a simțit imediat mirosul de fire arse. Și în ziua de azi tot mai susține că mi-a salvat viața. În fine, pătura mea

electrică a fost confiscată și, deși am o sticlă de apă fierbinte, nu mă deranjez să o umplu în fiecare seară. De asemenea, urăsc să mă trezesc în fiecare dimineață lângă o sticlă de apă rece.

Îmi arunc uniforma pe jos, evit oglinda, mă urc pe cântar să văd dacă am pierdut vreun kilogram (nu am pierdut) și mă bag în pat.

În câteva secunde am adormit.

Când mă trezesc, mă simt fericită și relaxată. Cele câteva zile la soare au însemnat foarte mult. Și bineînțeles că Adam mi-a trimis flori, ceea ce înseamnă că mă place mult, evident, deși încerc din răspuțeri să nu despici firul în patru, pentru orice eventualitate. Ah, și vine Crăciunul, ceea ce e draguț. Îmi place Crăciunul, pentru că am ocazia să-mi revăd toți prietenii din școală, care se întorc acasă din toate colțurile lumii în această săptămână. Totuși ziua de Crăciun nu e așa distractivă, deoarece cineva, de obicei Ruth, începe o ceartă dintr-un fleac și strică toată ziua.

În orice caz, poate anul ăsta o să ne aducem aminte să fim civilizați. Apropo de Crăciun, ar fi mai bine să mă organizez. Anul ăsta cu siguranță nu o să-mi pierd Ajunul Crăciunului alergând pe Grafton Street ca o albinuță, cumpărând lumânări parfumate și suporturi pentru potpuriuri unor oameni care nu o să le aprecieze. De fapt, poate o să mă duc azi, mai târziu, în

oraș să arunc o privire. Dacă o să-mi cumpăr de-acum felicitările de Crăciun, o să le pot trimite în SUA și Anglia înainte de termenul limită. Și mai e ceva. Anul ăsta nu o să măzgălesc obișnuita urare „Crăciun fericit și un An Nou mai bun“. Nu. O să încerc să scriu un mesaj personalizat fiecăruia. Și oricine îndrăznește să-mi trimită un e-mail de Crăciun ca răspuns e mort.

Înainte să ies din casă, îi trimit lui Adam un mesaj de mulțumire pentru flori. Nu-mi răspunde, dar probabil lucrează. Repetă o scenă pasională de dragoste cu vreo bombă sexy. Doamne, mereu mă gândesc la ce-i mai rău, nu?

Intru în micul magazin de lângă stație, ca să am ce frunzări pe drum. Dacă nu am nimic de citit, o să ajung să mă uit fără să vreau în ochii oamenilor, ceea ce detest.

Când vine autobuzul, mă așez pe unul din scaunele alea fără pereche, ca nimeni să nu se așeze lângă mine, încercând să-mi citească ziarul. Arunc o privire pe titluri și cam atât. Nu e nimic decât moarte și disparare în lume acum. Dacă nu e un afurisit de război, e un cutremur sau se aruncă vreunul în aer în numele religiei. Apoi dau la paginile mondene, ca să mă înveselesc. Îmi place să văd poze cu oameni care au ieșit în oraș și se distrează.

Dar când dau pagina, îmi stă inima-n loc. Mă simt amețită. Iată-l. Adam. O poză imensă domină pagina. E în New York. Îmbrăcat mortal. Și cu un manechin de braț.

Simt că-mi vine să vomit. Arată perfect împreună. Ea e tot ce nu sunt eu: înaltă, bogată, slabă și bronzată. Nu m-aș putea compara vreodată cu ea. Nici măcar nu aș încerca.

Mâhnită, dau iar pagina. Nu vreau să mai văd poze cu Adam. Lumea chiar îl crede așa grozav? Atunci ce caută cu mine? Doar se joacă?

Mă uit pe fereastră la oamenii care se plimbă pe Baggot Street, cu capetele aplecate din cauza vântului rece. Mă întreb ce-i face fericiți. Ce vor de la viață? Sunt fericiți cu toții sau pur și simplu merg înainte, luând fiecare zi așa cum e, fără să se gândească la asta?

Poate sunt nebună, căutând o viață incitantă, care s-ar putea nici să nu existe. Adică nici măcar nu sunt sigură ce caut! Presupunând că mi-ar fi acceptat scenariul. Asta m-ar face fericită sau aș vrea și mai mult? Ce vreau de fapt de la Adam? Vreau să mă iubească doar pe mine, să ne căsătorim și să mă iubească veșnic? Sau vor fi întotdeauna actrițe și manechine atârând de brațul lui, fără să mai vorbim de fane și obsedate? Cum aș putea face față la așa ceva? Dau înapoi la pagina pe care e poza lui Adam. Conform textului, a fost făcută ieri. După ce a trimis florile. Încă nu mi-a răspuns la mesaj. Poate e cu ea. Chiar în acest moment. Poate vrea să-și facă de cap de Crăciun. Dacă sunt în pat acum? Bucurându-se de un maraton de amor? Poate Adam chiar i-a arătat mesajul meu jalnic?

Trebuie să ies din starea asta negativă. Nu-mi face deloc bine. Ce mi-ar spune Debbie acum ? Probabil mi-ar spune că poza a fost făcută din rațiuni publicitare și să nu mai despic firul în patru. Mi-aș dori să fiu la fel de tare ca Debbie. Și mi-aș dori să nu mai fiu atât de fragilă.

Exact când cobor din autobuz, primesc mesajul lui Adam. E scurt și simplu. **IN DUBLIN WEEKENDUL ASTA. ESTI PRIN ZONA?**

Sunt așa de emoționată, că aș putea striga de bucurie. Totul e iertat. Acum ar putea să-și facă poză cu Cindy Crawford, Kate Moss și Naomi Campbell la un loc, că nu mi-ar păsa. Fata din fotografie e clar că nu a însemnat nimic. Probabil a fost plătită de compania de televiziune să apară o oră și să zâmbească alături de cei din distribuție. Manechinele fac asta tot timpul. Și pentru că Adam arată atât de bine, era o ocazie bună de făcut poze. Se leagă totul acum, mă gândesc fericită în timp ce intru în Jervis Street Centre ca să cumpăr niște cosmetice drăguțe de la Boots.

Ce multe poate schimba un mesaj!

Capitolul 14

Când eram foarte mică, de-abia așteptam să merg la școală. După un timp, de-abia așteptam să plec. Când eram la colegiu, de-abia așteptam să termin cu examenele ca să pot avea o slujbă într-un birou. Apoi de-abia așteptam să plec de-acolo și să lucrez la o companie aeriană, ca să pot vedea lumea. Acum de-abia aștept să-mi termin scenariul. Dar niciodată nu am așteptat cu nerăbdare să cunosc un bărbat sau să mă așez la casa mea. Nu până acum, cel puțin.

Întâlnirea cu Adam a fost cu siguranță unul dintre momentele de glorie ale acestui an. Desigur că, dacă mi-ar fi acceptat scenariul, asta ar fi și cireașa, și lumânările de pe tort. Acum lucrez frenetic la el, pentru că Adam o să vină în oraș peste trei zile și vreau să fiu liberă când e pe-aici. Chestia enervantă e că nu pot să-mi dau seama dacă e bun sau nu. Sunt prea implicată. Uneori scriu la el și chiar mi se pare o porcărie. În momentul următor mă întreb dacă Hollywoodul va veni să-mi bată la ușă. Doamne, cine-ar vrea să fie scenarist?

Oricum, ar trebui să plec la Zürich în seara asta, dar am sunat să spun că mi-e rău, pentru că mă văd cu Adam. Știu că sună îngrozitor, dar zbor de patru ani și mi-am luat doar două zile de concediu medical în toată viața mea, așa că acum mi se cuvin. În mod ciudat, totuși, de când am sunat să spun că mi-e rău, nu m-am simțit prea grozav. Sper să nu mă îmbolnăvesc.

Sunt la Dun Laoghaire, îmi aranjez părul. Nu voiam să risc să mă duc în oraș, ca nu cumva să dau peste cineva de la companie. E păcat, pentru că nici diseară n-o să pot fi văzută fățându-mă prin oraș. Oricât de mult mi-ar plăcea Adam, încă nu aș vrea să-mi pierd slujba din cauza întâlnirii noastre secrete.

După ce îmi aranjez părul, mă plimb prin magazine încercând cu diperare să găsesc niște haine drăguțe. Desigur, pentru că m-am apucat să caut atât de asiduu și se întâmplă să am și bani în geantă, nu pot să găsesc absolut nimic. Cred că o să port ceva ce am deja sau o să fur ceva de la Ruth. Când a plecat de acasă, a lăsat un dulap întreg plin de chestii. Mama tot amenință că o să dea tot la St Vincent de Paul's, așa că nu contează dacă împrumut și eu ceva diseară, nu?

Doamne, nu am pierdut niciodată atâta timp făcându-mi griji pentru o întâlnire ca acum. Vedeți voi, deși știu că s-ar putea să sune stupid, mă tot gândesc la manechinul lângă care a pozat Adam. Și știu că nu ar

trebui să mă compar cu ea, dar nu pot să mă abțin. După ce că avea un corp care putea să rivalizeze cu al lui Elle McPherson, mai avea și o coamă bogată de păr lucios și purta o fustă aurie minusculă, cu paiețele, care ar fi putut trece drept curea.

Sunt îngrijorată. Dacă apar într-o pereche de blugi comozi și o bluză neagră, pe gât, Adam n-o să fie impresionat, nu-i așa? Doamne, uneori îmi aduc aminte ce simplu era cu Tim. Dacă aș fi ieșit în cămașă de noapte cu Tim, nici n-ar fi observat. De fapt, probabil i s-ar fi părut că m-am străduit mult.

Adam sună pe la vreo șase. O să fiu gata la șapte? Având în vedere că mă pregătesc de vreo câteva zile, nu cred că va fi o problemă. Îi spun că nu vreau să ies în oraș, pentru că sunt o fată rea și chiulesc de la serviciu.

— O, îmi plac fetele rele, toarce Adam în telefon.

Da, păi... Doamne, sper să nu creadă că fac de obicei multe probleme. Să chiulesc de la serviciu e cel mai rău lucru pe care îl pot face. Cu excepția fumatului, desigur, și a faptului că mă amețesc de nu mai știu ce-i cu mine din când în când și apoi insult pe oricine îmi iese în cale. Oricum, renunț la băutura de Anul Nou. Nu-mi place, oricum, așa de mult și îmi place și mai puțin a doua zi, când trebuie să sun pe toată lumea să-mi cer scuze pentru lucruri pe care nici măcar nu-mi aduc aminte să le fi

făcut, jurând că nu mai fac niciodată. În fine, să te îmbeți poate fi distractiv când ești adolescent, dar odată ce treci de o anumită vârstă, e ceva destul de urât, nu-i așa? Adică, ați văzut vreodată o femeie împleticindu-se și v-ați gândit că arată grozav? Așa că asta e. Hotărârea mea de Anul Nou este să renunț să mă mai îmbăt. Cel puțin în public.

Apropo de băutură, nu-i așa că nu suportați să tot pierdeți chestii când aveți câteva pahare la bord? În ultimii ani am pierdut, printre altele, poșete, jachete, produse de machiaj, chei, rujuri noi, bani, prieteni, respect de sine, viitori iubiți și vreo două mobile. De fapt, acum că mă gândesc mai bine, aș economisi ceva bani dacă aș renunța la băutură. Nu e ieftin să-ți înlocuiești în fiecare săptămână produsele de machiaj și să-ți faci dubluri de chei tot timpul.

Dar în seara asta o să beau doar un pahar de vin și o să fiu civilizată. Adam a rezervat locuri pentru cină la un hotel drăguț în Co. Wicklow. Nu am fost niciodată acolo până acum. Cred că e minunat și foarte exclusivist.

Când sună soneria la ora șapte, nervii mei sunt la pământ. Îl aud pe tata deschizând ușa de la bucătărie și îndreptându-se spre ușa de la intrare. Am un mic atac de panică. Desigur că tata nu s-ar uita la *DreamBoat* nici într-un milion de ani, dar s-ar putea să-l recunoască pe Adam din

ziare și să spună ceva cu adevărat jenant. Deschid puțin ușa dormitorului și îl aud pe tata spunându-i lui Adam să nu mai stea în frig și să intre. Pfiu! Evident, tata nu face diferența între el și Adam, haha.

Arunc o ultimă privire în oglindă. Arăt bine. Doar bine, totuși. Părul mi-e puțin cam turtit pentru că fata cu mutră plictisită care m-a spălat azi pe cap evident că nu a clătit tot balsamul. Nu o să mai pun piciorul în coaforul ăla. Și din nu știu ce motiv, cred că fața mea e mai roșie ca de obicei. Poate nu ar fi trebuit să stau douăzeci de minute la solar azi. Să sperăm că acest minunat hotel din Wicklow nu are lumini fluorescente pe tavan. Oricum, dacă Adam comentează, o să-i spun că era cald în L.A. Al naibii de cald.

Tata l-a lăsat pe Adam în sufragerie, răsfoind o carte despre castele irlandeze, pe care mama o pune la vedere ca să impresioneze eventualii vizitatori. Când intru în cameră, se ridică și îmi spune că sunt frumoasă. Zâmbește cu toată fața; chiar și cu ochii, iar dinții săi arată chiar mai albi și mai dreapți decât îmi aduc aminte. Părul lui e puțin umed, de parcă de-abia ar fi ieșit de sub duș, dar poate doar e dat cu gel sau așa ceva. Arată ca o vedetă TV, dar, pe de altă parte, asta și e, așa că nu ar trebui să fiu prea surprinsă.

Adam mă sărută apăsător pe buze. Sărutul e cald, dar puternic. Mă face să mă simt iubită, chiar dacă numai pe moment. Ne

îndreptăm în noapte spre mașina lui Adam. Mă așez pe scaunul din față al BMW-ului său lucios. Se vede luna și noaptea e promițătoare. Sunt foarte entuziasmată. În curând suntem pe autostradă, ieșind din Dublin. Nici unul din noi nu spune prea multe, dar nu e o senzație stânjenitoare. N-are rost să vorbești doar de dragul de a vorbi. Și oricum, am citit undeva odată că bărbaților nu le plac femeile care turuie întruna despre vrute și nevrute. Nu-i condamn. Sunetul tăcerii e de aur.

Pe când trecem pe lângă biserica Foxrock, Adam mă întreabă ce-am mai făcut. Îi povestesc despre scenariul meu și pare destul de impresionat. Recunoaște că el încă mai caută scenariul perfect, dar impresarul său îi trimite doar porcării. În mod ciudat, asta îmi dă speranțe. Poate oamenii nu or să creadă că al meu e o porcărie. Până la urmă, cu toate porcăriile astea care circulă pe la Hollywood, poate scenariul meu o să fie înhățat.

Adam îmi spune că vrea cu disperare să se mute de la televiziune la filme cu buget mare. Zice că oameni precum Colin Farrell au pavat calea pentru tinerii actori irlandezi care vor să intre în joc. Îi spun că eu totuși sper că nu are de gând să se apuce să înjure și să umble cu o groază de femei ca să se facă remarcat. Râde și îmi strânge coapsa.

Mă întreb dacă va aduce vorba de femeia alături de care l-am văzut fotografiat

săptămâna asta. Știu că nu ar trebui să întreb, ca nu cumva să-l enervez. Poate mă crede paranoică sau așa ceva.

— Ce fel de roluri cauți? întreb.

— Un rol principal puternic. Într-o comedie, poate. Nu știu exact ce rol caut, dar știu că o să-mi dau seama când o să-l găsesc.

Îi spun că scenariul meu e cât se poate de departe de comedie. Îmi spune că e foarte dificil să scrii comedii. E mult mai ușor să scrii tragedii, zice el.

— De unde știi?

— Pentru că tot ce i se trimite impresarului meu e tragic, îmi explică el. Toată lumea are o poveste tristă de spus. Vorbesc serios. Toată lumea.

Mă întreb de ce are o atitudine așa negativă față de tot. Poate crede că îmi face o favoare. Mă ia cu binișorul înainte să încep măcar să-mi fac public scenariul. Crede că nu am chiar nici o șansă să-mi fie acceptat? Nu-l condamn, de fapt. Majoritatea oamenilor sunt sceptici. Mama nu ratează niciodată ocazia să-mi spună că nu o să ajung niciodată nimic în viață. Și toți profesorii de la vechea mea școală tot scriau „Katie e o leneșă” pe numeroasele fișe de observație.

— Cu cine stai când ești în New York? îl întreb deodată pe Adam, pentru că nu vreau să mai vorbim despre scenariul meu.

Pare puțin surprins de întrebare.

— De obicei lucrez tot timpul, așa că nu prea am așa mult timp de stat.

— Dar nu ai prieteni acolo?

— Sunt în relații bune cu membrii distribuției, dar nu socializez cu ei după ce terminăm treaba sau așa ceva. Țind să mă relaxez în apartamentul meu sau să mă duc să văd un film sau ceva de genul ăsta.

— Ai un apartament drăguț acolo?

— E grozav, îmi spune. Ar trebui să vii să-l vezi cândva.

Inima mi se umple de speranță. Doamne, ați auzit? Adam tocmai m-a invitat să vin să-i văd apartamentul. Uau. E clar că ia relația noastră destul de în serios. Până la urmă, nu chemi oameni de care nu îți pasă în vizită, nu? Mai ales când stau în celălalt capăt al lumii. Nu. Cu toate astea, nu-mi vine să cred ce repede evoluează lucrurile între noi. E aproape înfricoșător. Și totuși nu vreau să încetinesc. S-ar putea să fie dragoste adevărată, așa că de ce să nu mă las purtată de val?

— Ai putea să-ți scrii scenariul în camera mea liberă, continuă el. Am un birou mare, foarte drăguț și un computer acolo unde stau, în Soho. E chiar liniște, și mulți scriitori locuiesc în zonă, așa că probabil te va inspira.

Ascult, dar nu spun nimic. Nu pot. Mi s-a uscat gura. Inima îmi palpită. Adam Kirrane, *acel* Adam Kirrane, tocmai a sugerat că m-aș putea muta cu el? Adică, dacă m-ar invita doar în weekend, nu s-ar aștepta să lucrez, nu? Doamne, trebuie să mă placă mult, mult de tot. Până la urmă, nu

o invită pe Wendy la New York, sau pe Sandy, sau pe fata din poză, nu? Sunt așa emoționată încât de-abia pot să-mi maschez zâmbetul. Desigur, să mă mut cu el ar fi prea mult în faza asta și oricum nu pot să-mi las baltă slujba și să mă duc orbește. Dar e foarte măgulitor să știu că se gândeste pe termen atât de lung. Să vezi când o să-i spun lui Debbie. Nu o să-i vină să creadă.

— Nu-mi vine să cred!

— Jur, Debbie. Cum ți se pare? Trebuie să fie foarte interesat.

— Dar fii totuși atentă, mă avertizează.

Sunt încuiată în toaleta fermecătorului hotel din Wicklow la care m-a adus Adam. El e în sala de mese, uitându-se pe lista de vinuri. Tocmai m-am uitat în oglindă și arăt altfel. Arăt atât de fericită încât aproape că nu m-am recunoscut. Poate așa arată oamenii când își dau seama că l-au găsit pe Domnul Perfect după ani în care au întâlnit Domni Imperfecți. Mi-aș dori ca Debbie să mă tempereze totuși. Credeam că o să se bucure mai mult pentru mine.

— O să *am* grijă, răspund. Voiam doar ca tu să fii prima care află.

— Prima care află ce?

— Că m-a rugat să mă mut cu el, spun, ceva mai mult decât exasperată.

Aproape că îmi doresc să nu o fi sunat acum.

— Dar chiar te-a *rugat* să te muți cu el?

Debbie pare suspicioasă.

— Adică, ești sigură că nu l-ai înțeles greșit?

— Nu, nu l-am înțeles greșit. Mi-a spus chiar că pot să scriu în apartamentul său.

— Mmm. Nu te entuziasma prea tare totuși, mă asculți?

— Da, da, bine. Vorbim mâine, Debbie.

Ha! Mă întreb ce o roade pe ea? Nu a părut prea entuziasmată pentru mine, mă gândesc în timp ce mă spăl pe mâini și mi le șterg pe prosopul alb, moale și pufos. Poate Donald nu a mai sunat-o de o vreme și se simte puțin supărată. Sau poate e doar în perioada aia a lunii și urlă hormonii în ea. Ei bine, nu o să las atitudinea negativistă a lui Debbie să îmi strice seara. Adam mă așteaptă în sala de mese, și asta e cel mai important.

Mai sunt doar alte șase mese în restaurantul hotelului, în afară de a noastră. E foarte mic, dar primitiv și luxos. Potrivit lui Adam, acest loc a aparținut unui aristocrat englez. Era casa lui de la țară și chiar își ținea o amantă aici, despre care nu a știut nimeni până când bătrânul a dat colțul. Apoi ea a refuzat să plece și toată chestia a iscat un scandal.

Nu-mi dădusem seama că Adam e atât de interesat de istoria Irlandei. E o schimbare plăcută să iei cina cu o persoană atât de educată. Doamne, când mă gândesc câte am suportat în toți anii ăia când mă vedeam cu Tim. Vorbea întruna despre bancă, despre toți oamenii pe care nu îi plăcea de la

birou, cum cutărică și cutărică nu meritau să fie promovați și despre cum o anumită directoare era atât de afurisită doar ca să își ascundă complexul de inferioritate. Doamne, nu avea un cuvânt bun de spus despre nimeni. Din păcate, eu trebuia să-l ascult tunând și fulgerând în drumurile noastre cu mașina până la cinematograful multi-plex, de două ori pe săptămână.

De-abia când privești în urmă la o relație îți dai seama ce nefericit erai. Atunci, presupun că lași lucrurile să meargă de la sine, fără să-ți pui întrebări. Devine rutină și te obișnuiești cu ea. Când mă gândesc acum, am fost destul de norocoasă că am scăpat atât de ușor când mi-a dat papucii Tîm, nu? Vă închipuiți ce viață conjugală plictisitoare am fi avut?

Oricum, nu o să-mi mai irosesc timpul gândindu-mă la Tîm. Mai ales în seara asta. Ce idee! Adam a comandat șampanie, și chelnerul toarnă în două pahare. Sunt impresionată. Mă întreabă ce vreau să comand, iar eu iau meniul. Din păcate, e doar un fel vegetarian, ceea ce, văzut într-un meniu, mi se pare mereu un semn de ignoranță. De parcă vegetarienii nu merită să aibă de unde alege! Dar e o specialitate din paste care sună tentant, așa că nu mă plâng.

Adam comandă, pentru început, somon afumat. Sunt foarte surprinsă, pentru că îmi aduc aminte clar că era vegetarian.

— Dar mănânc pește, îmi explică el.

— Dar au ochi.

— Poftim ?

— Peștii au ochi. Nu poți fi vegetarian și să mănânci chestii cu ochi.

Adam pare ușor jenat, de parcă nu și-ar fi dat niciodată seama că peștii au ochi. Dar cu siguranță nu vreau să încep o dezbatere încinsă despre vegetarianism acum, așa că îmi ridic repede paharul și spun „Noroc“, iar apoi mă aplec și îl sărut seducător pe buze.

— Foarte drăguț, îmi zâmbește el. Sper că o să am parte de mai mult.

— Păi, dacă ești băiat cuminte, nu ai de unde să știi ce se va întâmpla, îi spun făcându-i seducător cu ochiul.

Încep să mă pricep, mă gândesc. Având în vedere că am fost cu Tim atâția ani și nu mi-am exersat deloc puterea seducției. Ideea lui Tim de preludiu era să mă întrebe dacă „am chef“ înainte să scotocească prin dulapul lui după un prezervativ. Asta de obicei dura ceva, pentru că era foarte dezordine în camera lui. Începeam să citesc o revistă sau să schimb canalele televizorului cât așteptam. Uneori chiar sunam pe cineva pentru o discuție scurtă pe mobil.

Oricum, pentru numele lui Dumnezeu, de ce mă gândesc iar la Tim? Nu mi-am irosit destul timp cu el cât am fost împreună? Chiar nu ar mai trebui să îi acord timp prețios din gândurile mele.

Observ că Adam golește sticla de șampanie. Sper că își dă seama că trebuie să mă ducă acasă mai târziu și că nu poate să

bea, iar apoi să conducă. Nu v-ar veni să credeți câți din prietenii mei încă mai fac asta. Mereu li se pare că pot să conducă, apoi a doua zi sunt plini de remușcări și recunoștință că nu au fost prinși și jură că nu mai fac niciodată. E ciudat cum sunt mai încântați de faptul că nu au fost prinși decât că nu au dat peste vreun pieton nevinovat.

Adam îmi umple paharul. Se uită seducător în ochii mei și trebuie să recunosc că probabil e cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut vreodată. Desigur că arată cu adevărat frumos în poze și la televizor. Dar de aproape arată chiar mai bine. Are o piele bronzată și fără imperfecțiuni și maxilar puternic și bine definit. Dar ochii lui m-au fascinat în primul rând. Sunt genul de ochi care te dezbracă dintr-o privire. Nu e de mirare că femeilor li se pare irezistibil Adam Kirrane.

Sosesc aperitivele. De-abia aștept să gust din salata mea de pere, alune de pădure și brânză cu mușcăi – miam! Adam se joacă cu aperitivul. Pun pariu că are grijă de silueta lui. Altfel cum ar putea să aibă corpul ăsta perfect și tonifiat? E grozav totuși. Atâția bărbați au pielea gri, nesănătoasă, început de chelie și ochelari de profesor. Poartă pulovere de lână, fără formă și au burți mari și moi. Trebuie să spun că e foarte dezamăgitor să mergi prin puburi în zilele noastre. Pleci dintr-un pub sperând că următorul îți va oferi ceva mai interesant, dar nu se întâmplă niciodată așa.

De aceea, când cunoști un tip ca Adam, îți dai seama ce raritate e. Știu că am spus mai devreme că nu îmi mai plac bărbații frumoși, dar o fată trebuie să-și permită să se răzgândească.

Mi-aș dori să am un aparat foto cu mine, ca să puteți vedea cu ochii voștri. Pur și simplu perfect. Și parcă nici nu-și dă seama de asta. Sau dacă își dă seama, nu lasă să se vadă. Acum Adam poartă o cămașă albă, cu mâneci scurte, care îi scoate în evidență brațele puternice și perfect bronzate. Lumânarea din mijlocul mesei pâlpâie nesigură între noi și bulele de șampanie parcă mi s-au urcat direct la cap. Îmi întind mâna și o așez curajoasă pe brațul puternic al lui Adam.

— Deja te simți amețită? râde el.

— Nu.

— Păi, atunci clar mai ai nevoie de ceva de băut.

Îmi umple iar paharul.

Când vine felul principal, *linguini* cu trei feluri de brânză și măslina, îl devorez. Arată minunat, iar gustul e și mai și. Porțiile sunt mici, ceea ce-mi convine. Asta îmi place la delicatese. Te ajută să-ți păstrezi silueta. Deși uneori mi-e atât de foame după o masă cu delicatese încât îmi vine să mă opresc la McDonald's în drum spre casă.

Conversația curge de la sine. Adam îmi spune cum a ajuns actor, după ce a studiat teatrul la Trinity. Zice că atât de mulți studenți la teatru își pierd timpul vorbind

despre vise, în loc să și le urmeze. Zice că e mult mai ușor să stai în apartamentul cuiva, fumând iarbă, și să te plângi de nedreptatea lumii spectacolului decât să te duci să-ți pui pielea la bătaie. Îmi povestește despre bârfele și răutățile care au loc în culise la *DreamBoat* și cum nu știi niciodată dacă mai-marii studioului or să renunțe la serial, lăsând majoritatea actorilor acolo de unde au început. La zero.

Îl întreb pe Adam dacă se simte presat să rămână singur, ca să își păstreze fanele. Pare destul de surprins și spune că nu prea îi pasă ce cred alții, pentru că până la urmă e viața lui și el trebuie să și-o trăiască.

De-abia observ că Adam comandă încă o sticlă de șampanie. Sunt fascinată de conversație, de viața lui, ambițiile lui și hotărârea sa nestrămutată de a reuși. Îl întreb dacă i se aruncă femeile la picioare doar pentru că apare la televizor.

—Nu chiar câte crede lumea, insistă el.

Îl întreb dacă a mai fost și cu alte stewardese.

— Câteva, îmi răspunde.

Și sunt ușurată că nu mă minte.

Nu e prea dornic să vorbească despre celelalte stewardese cu care a fost. Îmi povestește de Soho din New York și cât de mult îi place cartierul. Unele nume mari stau în Soho, zice el. Și pur și simplu se plimbă pe-acolo fără să fie deranjați. I-am promis că o să vin pe la el și pare mulțumit. După un timp îmi dau seama că ne-am

petrecut mare parte a serii vorbind despre Adam și aproape deloc vorbind despre mine. Dar e în regulă, pentru că viața lui Adam e mult mai interesantă și, oricum, în trecut am dat mult prea multe detalii despre mine, mult prea devreme.

Când vine chelnerul cu meniul pentru desert, cădem de acord să împărțim o prăjitură cu alune și ciocolată. Adam comandă și două Irish Coffee. Nu știu cum naiba o să ajungem acasă acum, dar sunt prea fericită și beată să-mi pese.

Toată viața am așteptat pe cineva ca Adam. De fapt, aproape renunțasem. Să te aventurezi la o noapte în oraș poate fi o corvoadă uneori. Sunt sătulă să fiu atacată verbal de bărbați ce par chitiți să facă femeile să nu se mai creadă așa grozave. Din fericire nu m-am mulțumit cu nici unul din ei. Nu știu ce-aș fi făcut dacă n-ar fi venit Adam să mă salveze.

După o vreme, văd că suntem ultimii clienți rămași în sală. Toți ceilalți au plecat în liniște. Mă uit la ceas și sunt uimită să văd că e aproape miezul nopții. Parcă am fi ajuns aici de-abia acum cinci minute. Cum de-a zburat așa de repede timpul? Îi arăt ezitantă ceasul. Adam își întinde degetele și le împletește cu ale mele. Îmi susține privirea și deodată e evident că nu o să ne ducem acasă.

Adam, se pare, a rezervat deja o cameră. Când îl întreb de ce nu a spus mai devreme, zice că voia să fie o surpriză. Sunt emoționată.

E o cameră superbă, în stil victorian, cu un candelabru și un imens pat cu baldachin. Ca scoasă din revistele de decorațiuni interioare. O altă sticlă de șampanie se răcește pe noptieră.

— Nu beau asta, insist amețită.

— Nici nu trebuie, zâmbește Adam și-și scoate haina în care a stat la cină. Dar nu te deranjează dacă beau eu un pahar, nu?

Își toarnă încă un pahar și îl soarbe încet. Din câte îmi aduc aminte, eu am cam băut restul.

Capitolul 15

Nu o să mai beau ÎN VECII VECILOR. Pe bune, vorbesc serios. Doamne, mă simt de parcă mi-aș fi prins capul într-un malaxor. Mă aplec peste vasul de toaletă din baia drăguță de lângă dormitorul superb în care Adam și cu mine am făcut pentru prima oară dragoste ieri noapte. Dar în loc să fiu în brațele lui, savurând fericirea postcoitală, mă simt distrusă.

A, și apropo, nu o să aflați detalii sordide legate de seara trecută pentru că, sinceră să fiu, chiar dacă aș vrea să vă spun, nu aș putea, pentru că îmi amintesc foarte puține lucruri după aceea a treia sticlă de șampanie.

Apa curge, desigur, pentru că nu vreau să mă audă Adam vomitând. Broboane de sudoare mi se adună pe față și gât, iar lacrimile îmi șiroiesc pe față. Stomacul meu regurgitează și mă simt groaznic. De ce sunt pedepsită? De ce am ajuns să mă îmbăt așa de tare? Adam o să mă creadă o fufă beată și fără principii. O să mă creadă genul de femeie care se culcă cu oricine. Mă ridic șovăind și bag oglinda în sperieți. Arăt

de pomină. Să fac un duș? Mă uit la sticluta standard de șampon pentru păr și corp a hotelului și nu cred că o să-i facă vreun bine părului meu. Pe de altă parte, dacă mă întorc și mă bag în pat cu resturi de vomă în păr, o să fie și mai rău, nu? Of, Katie, nu o să te înveți niciodată minte?

Cât sunt sub duș, spălând rămășițele cinei de ieri din părul meu, aud o ciocănitură la ușă. Adam întreabă dacă poate să mi se alăture. Deodată devin timidă. Știu că mi-a văzut corpul ieri-noapte, dar atunci era întuneric, așa că era total altceva. Oricum, nu vreau să mă creadă vreo puritană, așa că mă înfășor într-un prosop și deschid ușa. Adam stă acolo gol, ca un zeu grec, arătând ridicol de sexy. Sunt foarte jenată și nu știu în ce parte să mă uit.

— Înapoi la duș, domnișoară, ordonă el, iar eu mă supun.

La săpunul, mă acoperă cu spumă și facem iar dragoste, dar refuz să-l sărut. Doamne, știți cât aș plăti pentru o pastă și o periută de dinți?

La micul dejun, sala de mese arată complet diferit. Flori proaspete au înlocuit lumânările de aseară. Localul arată mai degrabă primitiv decât romantic. Totuși nu am deloc poftă de mâncare. Cafeaua neagră o să-mi fie de ajuns.

Adam comandă un ou ochi. Eu comand pâine prăjită pentru că, dacă mănânc altceva, probabil o să vomit din nou. Mă simt

mai normal odată ce am băut din cafea. O să mă simt și mai bine când o să ies la aer curat.

— Probabil am vorbit multe prostii aseară, așa că iartă-mă, îi spun lui Adam în timp ce mă conduce spre casă.

— Erai amuzantă, râde Adam. Oricum, eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că te-am lăsat să te îmbeți așa de tare.

— Nu mi-ai turnat tu șampania pe gât. Pun pariu că m-am făcut de râs. Alcoolul are un efect ciudat asupra mea. Mereu devin ori foarte violentă, ori groaznic de sentimentală.

Adam își pune o mână pe coapsa mea și o strânge.

— Ești o fată deosebită, știai asta? Atât de multe din actrițele cu care lucrez nu beau. Nu știu de ce. Poate le e frică să nu se îngrașe sau nu le place să-și piardă controlul. Femeile sunt altfel în State. Nu-și dau drumul.

— Femei înțelepte, comentez.

Adam încetinește mașina, apoi oprește.

— Ascultă, zice întorcându-se spre mine. Nu trebuie să te învinovățești pentru aseară. Eu cred că ai fost fantastică.

— Chiar așa?

— Hai să o luăm de la capăt mai târziu.

— Păi...

— Fără scuze. Hei, părinții mei sunt plecați acum. De ce nu vii să stai la mine diseară?

— Nu ai casa ta?

— Păi, nu, casa mea e la New York acum, așa că de obicei stau cu părinții mei când sunt în Irlanda. Nu fi deranjează. Sunt singur la părinți, așa că mă adoră.

— Chiar așa? Eu nu cunosc oameni care să fie singuri la părinți. Nu se spune că sunt răsfățați?

— Foarte, spune el cu un zâmbet larg. Dar nu o să mă vezi pe mine plângându-mă de asta.

Nu v-am spus niciodată că părinții lui Adam stau într-o casă cât un palat, cu tot cu piscină interioară și teren de tenis afară. Nu v-am spus nici despre minicinema lor, barul privat și camera de biliard. Nu. Și motivul pentru care nu v-am spus este că nu aveam nici cea mai vagă idee. Desigur, vă închipuiți ce șoc am avut când BMW-ul lui Adam a intrat pe alea casei familiei sale din Foxrock.

Dacă până acum m-am simțit intimidată, ei bine, acum sunt mută de uimire când impozantele porți electrice se deschid și mașina intră în curte.

— Uau, e minunat la tine acasă, spun, pentru că deși sunt foarte impresionată, ar fi nepoliticos să nu spun nimic.

— E doar o casă, mă contrazice el. Doar o casă. Și nu e a mea. E a părinților mei.

Parchează mașina și îl urmează pe scări până la imensa ușă georgiană.

Înainte să-și găsească cheile, ușa se deschide. O femeie mică, suspicioasă, purtând

ochelari cu lentile groase și pantofi maro, cu talpă plată se uită de jos în sus la mine.

— Bună, sunt Katie.

Îi ofer cel mai reușit zâmbet de stewardesă și îi strâng mâna. Parcă aș strânge un pește mort. Nu îmi spune cine e sau ce face acolo. Nici nu mă întreabă cine sunt.

— Bună, Rosie, arăți bine.

Adam o salută luându-mă de mâini și conducându-mă pe scările mari, curbate.

Urcând pe scări, aproape simt privirea acelei femei ciudate pironită pe spatele meu.

— Cine naiba era? întreb în șoaptă, când suntem în siguranță la el în dormitor.

De parcă ar putea pândi afară, cu urechea lipită de ușă.

— E menajera.

Adam se așază pe marginea patului și își scoate pantofii.

— E un pic reticentă când aduc străini acasă.

— Se întâmplă des? întreb, așezându-mă pe genunchii lui și ciufulindu-i jucăuș părul.

— Nu, dar oricum nu-i place. Dă-i puțin timp. O să se obișnuiască cu tine.

Îmi place felul în care spune asta. Îl iubesc, de fapt. Mă face să mă simt în siguranță. În mod clar Adam se așteaptă să mai rămân ceva timp în viața lui. Deodată mă gândesc la părinții mei și mă simt vinovată. Probabil se întreabă pe unde naiba umblu. Îi spun lui Adam că o să-i sun să le spun că sunt bine.

— La ce oră trebuie să te întorci? mă tachinează el, jucându-se cu breteaua de la sutienul meu.

— Păi...

— Mâine dimineață e prea târziu?

Sun la mine acasă, dar din fericire nu răspunde nimeni, așa că doar las un mesaj. Le spun că sunt la Debbie și mă simt foarte prost că îi mint. Dar vinovăția îmi trece repede.

— Așa deci, spune Adam, descheindu-mi cămașa. Ce planuri avem în seara asta? Ar trebui să fii în continuare învoită pe caz de boală?

— Aha, râd. Sunt bolnavă.

— Așa că nu putem ieși.

Dau din cap.

— Bine. Care-i planul de rezervă? Mai bine am comanda niște mâncare aici. Ce vrei?

Ridic din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Știi să înoți?

Aprob din cap. Am văzut piscina când am intrat, dar nu am costum de baie. Îi spun și lui asta.

— Cui îi trebuie costum de baie? murmură el în timp ce degetele sale descheie ultimul nasture al cămășii.

Capitolul 16

OK, care-i șmecheria ? La asta vă gândiți, nu-i așa ? Să fim serioși, tipul e superb, bogat, celebru, încrezător, generos, muncitor și simpatic. Nu mă detestă pentru că m-am îmbătat și nu mă crede ușuratică pentru că i-am sărit în pat de la a doua întâlnire. Dar bărbații ca el nu există, nu-i așa ? Ei bine, asta credeam și eu. Până acum.

Adam e tot ce-am visat vreodată. Chiar în acest moment, nu a mai rămas nici un alt bărbat pe planeta mea. Au căzut pradă uitării. Singurul care rămâne e Adam Kirrane.

Sunt îndrăgostită nebunește, fără speranță. Și sunt aproape sigură că și Adam simte la fel. Mi-a spus să vin la New York (din nou), așa că un viitor împreună pare foarte probabil. De fapt, acum parcă se întinde în fața noastră ca o pistă de aeroport într-o noapte senină. Nici un controlor de trafic nu ne interzice decolarea. Aștept doar condiții atmosferice optime.

— Ai așteptări prea mari, îmi spunea mama mereu.

— Ai standarde prea ridicate, era soră-mea de acord.

— Sunt o mulțime de tipi drăguți în lume. Doar că nu îi observi tu, mă sfătuiau prietenele.

Și am rezistat. În ciuda tuturor piedicilor. Am rezistat. Am refuzat să mă mulțumesc cu puțin. Și uite ce s-a întâmplat. Vreau să spun că nimeni, nimeni nu poate fi așa de fericit cum sunt eu acum.

Tocmai m-am dat jos din pat după un somn de care aveam mare nevoie. În ultimele patruzeci și opt de ore de-abia am închis un ochi, dar Adam s-a întors în State, și eu sunt înapoi în casa părinților mei.

Când m-am târât pe ușa de la intrare azi-dimineață, multe mi-au auzit urechile de la mama. Țipa la mine că mă port de parcă ar fi hotel casa ei, bla, bla, bla.

Doamne, când se pornește femeia aia, e destul de insuportabilă.

— Trebuie să pleci, a urlat după mine când mă furișam pe scări.

Unde oare am mai auzit asta?

Nu prea mai bag de seamă, sincer. Am fost amenințată cu evacuarea de când aveam vreo optsprezece ani. De fapt, cu mult înainte, dacă mă gândesc mai bine. Când eram mică, eram amenințată cu orfelinatul aproape zilnic.

— Ai aproape douăzeci și opt de ani.

E ultimul lucru pe care îl aud când închid ușa dormitorului după mine. Doamne, mă gândesc, ce naiba a mai apucat-o acum?

Mama îmi amintește mereu că ea s-a măritat la douăzeci și doi de ani. Nu știu de ce îmi tot spune asta de parcă ar fi vreo

mare realizare. Adică, pe atunci toată lumea se căsătorea de tânără. Cariera nu reprezenta o opțiune pentru femei și toate se măritau până la douăzeci și cinci de ani. Acum toate așteaptă să facă treizeci de ani.

Ce coincidență, nu? Toți acești oameni care se îndrăgostesc și se căsătoresc în același timp. Eu, una, cred că majoritatea se iau doar pentru că toată lumea o face. Exact așa cum mergeau la o anumită discotecă atunci când erau tineri. Nu voiau să rămână pe dinafară.

Unora le e groază să fie altfel. Așa că merg înainte cu turma, căsătorindu-se când o fac și ceilalți de vârsta lor. Chinuindu-se să plătească ipoteci mari doar ca să trăiască în aceleași suburbii ca toți ceilalți. Falimentându-se ca să-și trimită copiii la aceleași școli cu ceilalți copii. Făcându-și griji că au fost excluși de la cinele organizate de oamenii „ajunși“.

Mie, pe de altă parte, mi-e groază să mă integrez pur și simplu.

Să fiu doar una din milioanele de furnici care se agită până când piciorul cuiva mă strivește, punând brusc capăt vieții mele monotone și lipsite de sens.

Cum am mai spus, cea mai mare temere a mea e să trec prin viață fără să trăiesc cu adevărat. Nu știu foarte sigur ce înțeleg prin asta, dar aș prefera să mor decât să bâjbâi fără hartă. Să nu mă înțelegeți greșit, nu e ca și cum aș avea totul plănuuit. Nu

sunt sigură încotro mă îndrept, dar cu toate astea sunt hotărâtă să ajung acolo.

Când eram copil și mă simțeam tristă, mă gândeam mereu la înmormântarea mea. Mi-o închipuiam pe mama bocind chinuită de remușcări pentru toate lucrurile răutăcioase pe care mi le-a spus. Mi-o închipuiam și pe sora mea copleșită de durere și implorându-l pe Dumnezeu să o ierte că m-a bruscăt și m-a făcut să mă simt prost mereu.

Am încercat să mi-l imaginez pe tata înlăcrimat, amintindu-și că m-a încuiat în cameră într-o după-amiază, fără mâncare sau apă, dar nu am putut. Niciodată nu mi l-am putut închipui plângând.

Mai ales pentru cineva atât de insignifiant ca mine.

Ca mulți adolescenți plini de angoase, nu suportam că sunt supraponderală, fără prieteni și că bacul bătea la ușă. Mă gândeam din când în când să mă sinucid, dacă ar fi existat o cale ușoară să fac asta. Dar nu îmi plăcea nici una dintre opțiuni. Să sar sub roțile unui tren nu mă atrăgea. Și era exclus să mă arunc în râul Liffey. Cineva mi-a povestit odată despre un bărbat care sărise și nu s-a înecat, ci a fost mușcat de un șobolan. I-a luat trei săptămâni să moară. Ce groaznic! În nici un caz nu mi-aș fi asumat acest risc. Și neavând acces la un pistol, nici să mă împușc nu era o variantă.

Bineînțeles că nu mă gândeam *tot* timpul să mă sinucid. Doar de multe ori, de fapt.

În cele din urmă m-am hotărât să nu o fac, pentru că mi-era teamă de toată atenția pe care ar fi primit-o Ruth. Rămasă singură la părinți, îmi închipui că tuturor ar fi ajuns să li se facă milă de ea. Să-și piurdă singura soră. Ce tragedie, ar fi spus oamenii. Nu aș fi vrut ca Ruth să devină ceva gen eroina orașului. Nu. Acest gând a fost de-ajuns să mă țină în viață și în putere.

Se spune că ce nu te omoară te face mai puternic. Și cel puțin asta a făcut viața pentru mine. Mi se pare că sunt puternică, oricum. Mama îmi spunea mereu că sunt autodistructivă. Dar eram un copil foarte sensibil. Neînțeleș. Bruscată când eram copil de colegi la școală și de sora mea acasă, nu aveam pic de încredere și mergeam cu capul plecat mai tot timpul. Credeam că, dacă țin capul jos, oamenii nu or să mă vadă și or să uite pur și simplu că sunt acolo.

Nu a funcționat. Practic, eram sacul de box al unei scorpії pe nume Celeste, care mă amenința că îmi ia capul dacă nu fur țigări din geanta mamei ca să i le dau ei. Celeste, pacostea aia, o uram de-a dreptul. Mi-a făcut viața un infern. Și colac peste pupăză, mama m-a bătut când a văzut că-i lipsesc țigări.

Se spune că zilele petrecute în școală sunt cele mai fericite din viață. Mă întreb cine a spus asta. Să fi fost cineva pe nume „anonim”? Fericire e un cuvânt ce ar descrie prea puține din momentele vieții mele de adolescentă.

Îmi aduc aminte ziua în care am plecat de la școală. Soarele strălucea foarte puternic și păsările păreau să cânte ceva mai vesel ca de obicei. Am ieșit din clădire și nu m-am uitat înapoi. Nici măcar o dată.

A fost prima zi din restul vieții mele. Efectiv am fugit acasă de la școală, am aprins un mare foc în grădină, mi-am aruncat unifroma gri-petrol în el și am privit-o arzând. Era aceeași uniformă pe care o purtase și Ruth înaintea mea. A vrut să o ardă în anul când a plecat, dar mama a avertizat-o că, dacă face așa, va trebui să muncească toată vara să câștige bani ca să-mi cumpere una nouă. Așa s-a încheiat disputa.

Sunt bucuroasă că *eu* am ars afurisita de uniformă în cele din urmă.

Capitolul 17

Bună, din nou. Nu ați mai auzit nimic de mine de ceva vreme, pentru că m-am închis în camera mea, să-mi termin afurisitul de scenariu. Mă duc la Milano mai târziu în după-amiaza asta, așa că sunt ocupată să scot la imprimantă câteva copii ale scenariului meu înainte să plec. Le trimit către zece agenți pe care i-am luat din *Writers and Artists' Handbook*. Nu mă întrebați dacă e ceva de capul lor, pentru că nu știu, dar sper că nu o să-mi răspundă toți zece deodată. Cum oare aş putea alege?

În mod ciudat, de-abia aștept călătoria în Italia. Până la urmă e doar o călătorie de-o zi. Până acolo și înapoi. Dar zborul e destul de lung încât să servesc repede și apoi să stau într-un scaun gol din spate, uitându-mă la nori. Ador să fac asta. E ceva foarte liniștitor. Privind pe fereastra avionului, deseori îmi închipui că aici sus e cerul. Îmi place să zbor deasupra Alpilor și să admir munții cu vârfurile înzăpezite. Kilometri întregi de zăpadă, cer albastru senin și, cea mai bună parte, kilometri întregi fără oameni, fără case, fără nimic.

Doar frumusețe fără de viață și probabil una dintre cele mai frumoase creații ale Domnului.

Avionul e doar pe jumătate plin, ceea ce e o schimbare plăcută. Majoritatea schiori, câțiva studenți italieni, vreo doi oameni de afaceri și o familie de americani destul de mare, care merge prin Europa, presupun.

Din fericire, lucrez în spate, așa că în afară de serviciul de rutină, nu am mare lucru de făcut. Nici un „bună ziua“ sau „la revedere“ din partea mea azi.

Mi-am adus vreo două reviste ca să treacă mai ușor timpul odată ce se termină servitul. Dar se pare că Lydia, cealaltă însoțitoare care lucrează cu mine în spate azi, nu are de gând să mă lase să mă relaxez. A început să zboare doar de vreo două luni și asta e visul ei, îmi spune. Știu ce simte. Și eu simțeam la fel.

— L-ai văzut pe căpitanul zborului? mă întrebă în timp ce mă prefac că-mi citesc revista.

E destul de tânără, dată cu prea mult fond de ten și ruj roșu. Părul vopsit negru îi încadrează fața puțin cam palidă. Dar înțeleg de ce-ar putea-o considera bărbații atrăgătoare.

— Nu, recunosc, nu l-am văzut.

Și nici nu vreau. Oricum, pentru mine piloții arată toți la fel. Și de ce ar trebui să-mi pese cine pilotează avionul? Singurul bărbat pe care îl găsesc atrăgător acum e

Adam Kirrane. Dar nu o învinuiesc pe Lydia că e entuziasmată. E tânără și nouă și de-asta e așa naivă în privința piloților. Va învăța ea totuși, îmi spun. O, Doamne, da, cred că o să se învețe.

Deodată îmi aduc aminte că am o scrisoare la mine. Mi-a fost lăsată în cutia poștală și am îndesat-o pur și simplu în geantă. Acum mi se pare un moment cât se poate de bun să o citesc. Pescuiesc plicul boțit din geantă.

E scrisă de mână. Mă întreb dacă e de la un fan. Știu că poate sună ciudat, dar din când în când noi, stewardesele, primim scrisori de la pasageri care se întâmplă să țină minte ecusoanele noastre și ne scriu prin intermediul aeroportului Dublin. Nu că am lua prea mult în seamă scrisorile de la fani. Cel puțin, *eu* nu fac asta ; mi-e teamă că nu pot băga mâna în foc pentru colegele mele. Ceea ce nu-și dau seama pasagerii noștri este că, atunci când le zâmbim atât de larg, nu o facem pentru că ni se par deosebit de atrăgători. Nu. E doar parte din slujba noastră.

Par puțin ipocrită, nu? Până la urmă, doar *sunt* eu însămi cu un pasager. Totuși, e Adam Kirrane, vedeta TV, nu un nebun oarecare dintr-o călătorie cu avionul. Dar probabil că nu l-aș fi întâlnit niciodată dacă nu aș fi fost la acea cursă spre New York în acea zi. Trebuie să fi fost mâna destinului.

Îmi deschid plicul și citesc bilețelul. E de la superioara mea. Îmi spune că o scrisoare

de mulțumire a fost trimisă pe numele meu la biroul central, de la un anume domn Charles Davidson. Sunt foarte încântată că s-a deranjat cineva să scrie o asemenea scrisoare măgulitoare. Pasagerii promet deseori că or să scrie, dar rareori o fac, mai puțin dacă se plâng. E înduioșător să vezi că încă mai sunt oameni cu adevărat draguți pe lumea asta. Sunt foarte, foarte mulțumită. Datorită scrisorii ăsteia aproape simt că am o zi bună. Din mândrie, i-o arăt Lydiei.

— Primești multe scrisori? întreabă ea aproape acuzator.

— Păi, probabil e a treia sau a patra, îi spun. Așa că nu. Dar a fost frumos din partea lui să scrie, nu-i așa? Adică nu era obligat să o facă.

— Ești sigură că nu e vreo rudă de-a ta?

— Foarte sigură, râd eu.

Ea citește scrisoarea.

— Levins, zice încruntându-se. Mi-e cunoscut numele ăsta.

— Da, zboară des.

— Am înțeles, zice destul de expeditiv. În fine, mă duc în carlingă să văd dacă băieții au nevoie de ceva.

Dispare. Doamne, e un pic ahtiată, nu? De ce naiba crede că ar putea avea nevoie „băieții”? Păi, nu e o stewardesă cu vechime în față, care să se asigure că piloții sunt hrăniți și au ce bea? Pe bune, stewardesele astea noi uneori habar n-au pe ce lume sunt!

Un tânăr italian mă întrerupe să-mi ceară un pahar de vin. Îi dau o sticlă de un sfert,

însoțită de un zâmbet și urările mele. Îl întreb dacă se duce acasă și avem o discuție despre viața lui și îi spun că da, îmi place să zbor și nu, nu o să rămân în Milano la noapte.

— Vai. Ce pecat.

— Da, mare păcat. Călătorie plăcută în continuare și dacă pot să vă ajut cu ceva, vă rog, nu ezitați să mă rugați, pe mine sau pe oricare din celelalte însoțitoare.

Și bună încercare, amice!

Aud interfonul. Anunțul pilotului. Iupiii! De-abia aștept să știu la câți metri desupra nivelului mării ne aflăm, deasupra cărei țări zburăm și unde o să aterizăm la aeroportul Linate. Sau nu!

Doamne, de ce mă prostesc așa? E ridicol. Pe de altă parte, când ești îndrăgostit, te porți prosteste, nu? Aproape uitasem sentimentul ăsta.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul dumneavoastră, Mike Hanron. Aș vrea să vă urez bun venit tuturor...

Ce na...? Aproape cad de pe scaun. Aud bine? Ce naiba caută Mike Hanron pe un 737? De când nu mai lucrează pe Airbus? Și când a fost promovat? De ce nu îmi spune nimeni nimic niciodată?

Trag adânc aer în piept. Doamne, e incredibil. Cum să dau ochii cu el? Nu-i de mirare că Lydia s-a fâțâit pe la carlingă ca un afurisit de yoyo toată după-masa. Probabil

e înnebunită după el. Dar nu o condamn. Arată destul de bine.

Totuși nu-mi vine să cred că Mike și-a luat deja tresele. Arată atât de tânăr. Nu poate avea mai mult de treizeci și patru de ani. Maximum treizeci și cinci. Doamne, toate fetele or să se țină acum după el. Un copilot simpatic și singur e și așa destul de rar la compania asta aeriană, dar un căpitan fermecător și arătos e ceva aproape nemaiîntâlnit.

Slavă Domnului, sunt ocupată acum, altfel aș sta și eu la coadă pentru el. Pe de altă parte, probabil nu aș avea tupeul. Încă nu am uitat când ne-am întâlnit în Boston, și eu eram în pijamale și fără machiaj. A fost jenant, nu? Și eram așa nervoasă, credeam că el și Amy au, știți voi, fost împreună. Nu că asta ar fi trebuit să mă deranjeze. Nu. Nu ar fi trebuit să aibă nici cel mai mic impact. Mă întreb de ce a avut totuși? Hmmm.

Oricum, am prieten acum, așa că Lydia și restul fetelor pot să se certe pe Mike. Nu mi-aș irosi timpul alergând după el. Doamne ferește. Da' de unde? Probabil e și-așa destul de îngâmfat.

Încerc să mă concentrez asupra revistei, dar nu pot. Vocea lui Mike încă mai bodegănește despre toate țările deasupra cărora am trecut. Acum descrie vremea, bla, bla, bla. Trebuie totuși să recunosc, are o voce frumoasă. Ciudat că nu am remarcat până acum.

Doamne, s-a întors. Lydia, vreau să spun. A fost rapidă.

— Ce mai fac băieții? întreb oarecum sarcastic. Mai trăiesc, sper.

Fața Lydiei e neagră de supărare. Pare gata să omoare pe cineva. Ochii ei hotărâți, albaștri, scot scântei. Acum ce problemă mai are? Doamne, se spune că cea mai bună parte a zborului este că ai șansa să lucrezi cu atâția oameni diferiți, interesanți. Acum, totuși, cred că ar fi chiar drăguț să lucrezi cu *aceiași* oameni în fiecare zi.

— A spus să te duci să-l saluți.

Lydia se sprijină sfidător de ușa toaletei. Sper că își dă seama că tocmai a intrat cineva acolo, pentru că dacă se deschide brusc ușa, o să cadă înăuntru.

— Cine?

Mă străduiesc să par că-i fac pe plac.

— Mike, adică Mike căpitanul.

— Ce vrea?

— L-am întrebat, dar a zis că e ceva personal.

Ce a făcut? L-a întrebat ce treabă are cu mine? Doamne, e cam obraznică puștoaica, nu? Adică nu poate să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani. Copiii ar trebui să fie văzuți, nu auziți și în nici un caz nu ar trebui să-l interogheze pe căpitan în legătură cu interesele lui. În orice caz, mă bucur că Mike a pus-o la locul ei.

— O să mă duc imediat, spun uitându-mă în jos, în revistă, îngrozită că fața mea ar putea trăda ceva.

La naiba, ce enervant e. Dacă *nu* mă duc în carlingă, Mike va crede că sunt din

cale-afară de nepoliticoasă. Și dacă mă duc, habar n-am ce-o să-i spun. Vedeți voi, încă mă simt destul de ciudat în preajma lui Mike, din acea dimineață de la hotel.

Gata, Katie. Ridică-te. Poți s-o faci. Hai. Termină odată cu asta. E doar un tip cu care lucrezi. E doar prietenos. Maturizează-te și începe să te porți conform vârstei tale.

— Mă întorc imediat, îi spun Lydiei, care admiră priveliștea de la hubloul ușii din spate.

Măcar o să am o priveliște mai frumoasă din carlingă!

Merg pe culoar și din fericire nu mă oprește nimeni să-mi ceară nimic. Deseori pasagerilor li se pare că, doar pentru că te plimbi pe-acolo, înseamnă că de-abia aștepti să ai ceva de făcut. Cum ar fi să le aduci încă o ceașcă de ceai sau un șervețel.

Împing ușa de la carlingă, și Mike se întoarce, zâmbind prietenos. Sunt șocată să-l văd în uniformă asta, pentru că nu l-am văzut niciodată în ea. Arată incredibil de bine, cămașa albă apretată scoțându-i bronzul în evidență. Mă întreb dacă de-abia s-a întors din vacanță.

Copilotul e o chestie timidă, pătată, care arată de parcă de-abia ar fi ieșit de pe băncile școlii. Doamne, credeam eu că agenții de pază arată mai tineri în ultima vreme, dar și piloții par să se țină tare!

— Ce mai faci, Katie? Întreabă Mike blând.

Tot sângele mi se duce la față. Temperatura crește în carlingă. Mă simt iar ca

o adolescentă. Dar îmi place felul în care-mi rostește numele. Are o voce sexy. Doamne, dacă nu aş fi atât de îndrăgostită de Adam, cu siguranță m-aş putea îndrăgosti de tipul ăsta, ceea ce e ciudat. Pentru că nu mi-a mai plăcut niciodată de nici unul dintre piloți.

Mereu e așa, nu? Pot trece luni – sau chiar ani – fără să cunoști pe cineva simpativ. Apoi întâlnești unul și deodată toți ceilalți bărbați apar de te miri unde.

— Vino mai aproape, ordonă Mike și face un semn din cap spre fereastra carlingăi.

Mă duc puțin mai în față, așa încât acum stau foarte aproape de Mike. Miroase divin. Aftershave Armani. Pot să pun pariu.

Norii se dau deodată la o parte și priveliștea care se ivește mă lasă mută de uimire. E captivant. Munții maiestuoși sunt atât de calmi, înveliți elegant în păături groase, groase de zăpadă. Nu ar fi minunat să poți schia pe unul din acești munți și să ai lumea la picioare? Pe de altă parte, faptul că nu există viață acolo sus face ca totul să fie perfect. Schiorii probabil doar ar strica tot.

Mike se întoarce și se uită la mine.

— Frumos, nu-i așa?

Dau tăcută din cap și nu pot să mă abțin să mă gândesc la faptul că cerul are exact aceeași culoare ca ochii lui. Doamne, parcă aş fi nebună! Mi-aş dori ca Mike să nu arate așa de bine. Îmi distrage atenția. Nu arată ca un star de cinema, ca Adam, dar

pe de altă parte nu e intimidant. Mi l-aș putea închipui purtându-se grozav cu copiii pe plajă, construind castele de nisip și...

Da, ar trebui să ies din carlinga asta înainte ca imaginația mea debordantă să-mi facă probleme.

— Păi, mai bine mă întorc la pasagerii ăia pretențioși, zic.

— Lydia spunea că sunt chiar tăcuți azi, spune Mike părând surprins.

— Da, bine... a, apropo, felicitări pentru promovare. Când ți-ai luat tresele?

Pe fața lui Mike apare un zâmbet și mai larg.

— Acum ceva timp.

— Dar când ai încetat să lucrezi pe A-330?

— A, de mult timp. Atunci când ne-am întâlnit în Boston, eram doar la un training. Nu pilotam atunci.

— A, da.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, *chiar* îmi aduc aminte că mi-a explicat ceva în legătură cu un curs în seara aia în Boston, dar nu prea eram atentă. Ca să fiu sinceră, toate detaliile alea legate de pilotaj mi se par puțin plictisitoare. Aerosexualitatea nu mi se potrivește. Și oricum, probabil eram prea ocupată gândindu-mă la Adam ca să mai bag de seamă.

— Așa că, domnilor, adaug eu o falsă notă de voioșie glasului meu, pot să vă aduc ceva dacă tot sunt aici?

— Eu nu vreau nimic, zâmbește Mike. Dar tu, Alan?

Alan vorbește pentru prima oară.

— Nici eu nu vreau nimic.

— Ei bine, atunci vă iubesc și vă părăsesc, spun veselă. Ne vedem la Milano.

Închid ușa carlingăi și trag aer în piept. Apoi mă opresc să stau de vorbă cu Tania și Tara, cele două fete care lucrează în față. Sunt amândouă stewardese cu vechime și sunt cu câțiva ani mai în vârstă ca mine. De asemenea, ambele sunt logodite, așa că sunt sigură că și-au petrecut mare parte din drum sporovăind despre rochiile de mireasă, logodnici, luni de miere etc. Mireselor în devenire mi se pare că nu le place să vorbească de nimic altceva în afară de nunți. Eu, una, prefer să discut despre extracții dentare.

Cele două fete îmi zâmbesc în gol cât bat eu câmpii despre nimic în special.

Le probez inețele și-mi pun două dorințe. Una este ca scenariul meu să fie acceptat, cealaltă este ca eu și Adam să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

— Nu știu de ce, dar pari foarte mulțumită de tine, mă tachinează Tania în timp ce-mi toarnă un pahar de suc de portocale. Vreun bărbat la orizont?

— Păi, cam așa ceva, spun eu înroșindu-mă discret.

— Nu dăm nume? se alătură și Tara discuției.

— Nici un nume deocamdată. E oarecum pe ascuns.

— Hmm, face Tara răsucindu-și diamantul strălucitor pe deget. Cumva nu-mi place cum sună asta.

— Ai o aventură ? întreabă Tania cu ochii mari, trăgându-și mânecile entuziasmată. E cineva de la serviciu ?

— Desigur, mă hotărâsc eu să intru în joc. Și îl cunoașteți toate. O să vă spun numele lui la sfârșitul călătoriei, dacă nu îl veți ghici până atunci. Sunt sigură că o cunoașteți pe soția lui. Și ea lucrează ca însoțitoare. Doamne, sper că nu e o prietenă de-a voastră !

Cele două fete schimbă priviri deranjate. Gluma mea a picat prost. Brusc îmi aduc aminte că ambele sunt logodite cu piloți. Și iubitul Tarei e la a doua căsătorie. Prima lui soție era tot o stewardesă. Rahat.

Pielea mi-e salvată de anunțul lui Mike. Aterizăm în cincisprezece minute.

— Doar glumeam, apropo, le spun neconvingător fetelor pe când mă grăbesc prin carlingă asigurându-mă că toată lumea și-a pus centura de siguranță pentru aterizare.

Lydia e nervoasă în spate.

— Ai stat un secol, se vaită, ungându-și mâinile cu o cremă urât mirositoare. Vrei ?

Îndreaptă amenințător tubul în direcția mea.

— Nu, mersi, doar am mai stat puțin de vorbă cu fetele, spun voioasă, ignorându-i fața bosumflată. Sunt amândouă logodite, nu e minunat ?

Lydia mă ignoră, cascadează și-și bagă crema de mâini înapoi în geantă.

— Sper că zborul nu o să aibă întârziere la întoarcere. O să-i spun lui Mike să-i bage viteză.

Să-i spună lui Mike? O auziți? Obrăznicătura!

Mă întreb dacă se dau cumva mai multe episoade din *Coronation Street* în seara asta. Altfel de ce ar fi Lydia așa grăbită să ajungă acasă?

— Am o întâlnire.

Nu mai poate de mândrie.

— Chiar așa?

— Aha.

Se strecoară lângă mine pe scaunul echipajului și își închide centura de siguranță pentru aterizare. Dau luminile mai încet pe măsură ce roțile coboară.

— E prima întâlnire?

— Aha, zice din nou.

Doamne, nu dă prea multe detalii, nu? Ei bine, poate să se ducă undeva dacă-și închipuie că o să o tot interoghez ca să storc informații. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cu cine iese.

— Nu vrei să știi cine e? mă întreabă apoi Lydia, în timp ce eu îmi notez în minte ca pe viitor să verific atentă grilele, ca să mă asigur că fata asta enervantă nu o să mai fie în nici unul din zborurile mele.

— Sunt sigură că nu am de unde să îl cunosc, spun închizând ochii.

Dacă nu zic nimic, sper să tacă din gură.

— Sunt sigură că îl știi.

Nu-i răspund.

— Te-ai uitat vreodată la *DreamBoat*?

Buf!

Roțile lovesc pista de aterizare cu un bufnet puternic.

Avionul aleargă pe pistă, cu un huruit infernal.

— Doamne, a fost cam tare! exclamă Lydia. O să-l întreb pe Mike ce naiba a fost în capul lui.

— Nu Mike a aterizat, spun pe un ton oarecum plictisit. Ci copilotul. Lydia, poți să mă scuzi un minut? Doar asigură-te că pasagerii stau la locurile lor până când se stinge avertismentul cu „Puneți-vă centura de siguranță“, bine?

Mă ridic clătinându-mă în timp ce avionul încetinește.

Apoi mă încui în toaletă.

Și iau o pungă pentru rău de avion.

Capitolul 18

— Vrei să mergem în aeroport să luăm niște vin? întreabă Mike pe un ton plăcut.

Stau în mijlocul carlingăi, prefăcându-mă că-mi iau masa și citesc ziarul.

— Nu, mersi.

Reușesc să schițez un zâmbet.

— O să vin eu cu tine, se bagă Lydia. Niciodată nu am destul vin la mine în apartament. Nu știi niciodată cine o să vină pe la tine, se hlizește ea. Nu-i așa?

Mike zâmbește politicos și pleacă. Alan, copilotul, se ține după el. Sunt sigură că nici măcar nu bea, dar mai degrabă s-ar plimba prin aeroport decât să rămână aici să bârfească cu fetele.

— Te enervează aia? mă întreabă Tara plină de compasiune, odată ce au plecat.

— Cine, Lydia? Nu, e în regulă, mint eu.

— Am observat că se duce la carlingă ca albina la zahăr, zice Tania. Cred că i-a înnebunit pe băieți.

— Poate le place compania ei. Sunt sigură că devine monoton să privești norii toată ziua și să încerci să găsești ultimul indiciu de la integrama din *Irish Times*.

Fetele râd la unison.

— Oricum, e doar tânără, spun încet. Și are o întâlnire diseară, adaug.

Nu știu de ce le spun asta, pentru că de fapt mă simt amorțită. Cred că sunt în stare de șoc. Parcă mi-a fost împunsă inima cu o sabie, iar în mintea mea încă domnește confuzia. Nu cred că am asimilat încă totul.

— Norocosul, zice Tania, plină de ironie în glas.

— Se pare că e tipul din *DreamBoat*.

— Cine?

— Adam Kirrane.

— Nu se poate!

Tara aproape își scapă cuțitul și furculița.

— Doamne, cum a pus ea mâna pe el?
Tania e la fel de surprinsă.

— Nu știu. Probabil a agățat-o în timpul unui zbor.

Sunt pe val. Nu mă pot opri din vorbit, parcă aș fi o moară stricată. Nici nu știu de unde vin cuvintele.

— Dar n-aș spune că o să ducă undeva, totuși, zice Tania în cele din urmă. Adică ea nu știe că la un moment dat tipul ăsta o să-și îndrepte atenția spre chestii mai tari?

— Ce vrei să spui?

Mă uit la ea fără să înțeleg.

— Păi, el e un megastar, știi doar. Probabil o să ajungă cu altă vedetă. Majoritatea așa fac. Vreau să spun că toată viața lor e ca un mare truc publicitar. Nu sunt ca oamenii obișnuiți.

—Așa e, încuviințează Tara. El nu o să se așeze la casa lui cu cineva ca Lydia. E o fată frumușică, dar ce-ar putea să-i ofere?

— Da, o să fie doar o aventură de-o noapte, adaugă Tania.

— Până mâine o să fie cu altcineva.

Tara se ridică și se oferă să-mi toarne o ceașcă de ceai. Accept bucuroasă.

O ceașcă de ceai o să mă ajute să mă liniștesc.

Dar mi-ar prinde bine ceva mai tare, sincer. Mult mai tare.

— Se pare că are o anume reputație.

Îmi pun lapte în ceai și îmi ridic picioarele ca să-i las pe oamenii de serviciu să aspire sub scaunul meu.

— Cine are?

— Adam Kirrane.

— Chiar așa? Vorbești serios? Nu știam asta.

Tania mă privește întrebător.

— Păi, nu ne-ar invita pe *noi* în oraș, pentru că suntem logodite, râde Tara. Dar nu aș fi refuzat. Dacă mai eram singură, vreau să spun. Haha.

— Deci... nu ați auzit să fi invitat în oraș alte fete?

Clatină amândouă din cap și, într-un fel ciudat, mă simt cumva ușurată. Preț de câteva clipe, am presupus că Adam a invitat în oraș toate stewardesele cu care a vorbit. Hai, trebuie să recunoașteți că am fost câteva. Sandy, Wendy, eu și acum Lydia. Ocupat bărbat, nu?

Piloții și Lydia se întorc la bord exact când ne eliberăm tăvile. Lydia râde isteric de ceva ce a spus Mike. Nu cred că a fost nici măcar un pic amuzant.

Chiar nu știu cum o să lucrez la întoarcere cu Lydia fără să o spânzur cu eșarfa ei albă cu bleumarin. Vreau doar să mă cuibăresc într-un colț și să plâng până când adorm.

— Mike e un înger, nu-i așa?

Lydia se aranjează în oglinda din spate, dându-și cu ruj roșu-aprins pe buzele ei pline.

— Nu știu, spun încet. Nu prea îl cunosc.

Mă duc pe interval, lăsând-o pe Lydia să facă anunțul legat de bagaje. Cu o voce aristocratică, exagerată, avertizează pasagerii să nu blocheze culoarele în timp ce-și pun bagajele în compartimentele de deasupra lor. Mă întorc și mă uit fix la ea. Sunt doar nouă pasageri la bord până acum, toți așezați. De fapt, singura persoană de pe interval care stă în picioare sunt eu!

Încerc să-mi fac de lucru căutând o centură mică de copii pentru un micuț. Apoi, în italiană de baltă, îi explic mamei cum funcționează. Spre încântarea mea, pare să mă înțeleagă. Ori asta, ori e doar extraordinar de politicoasă.

Privind copilul, cu imenșii săi ochi căprui și părinții superbi care îl adoră, mă simt puțin tristă. O să am vreodată parte de asta? mă întreb. Mă va iubi cineva destul de mult încât să se căsătorească cu mine? Și o să fie vreodată un micuț care să mă drăgălească și să-mi spună mami?

Exact când mă gândeam că toată lumea e la bord, Mike anunță că mai așteptăm doi pasageri. Din păcate, și-au lăsat bagajele, așa că din motive de siguranță nu putem pleca nicăieri până când nu sunt descărcate bagajele. Avioanele nu pot zbura cu bagaje ciudate. Toată lumea știe asta.

Hmm. Încercați să le spuneți asta și pasagerilor care sosesc în Florida și află că bagajele lor au ajuns la Sydney!

Mă uit discret la ceas, dar nu mă agit. Nu. E treaba pasagerilor să se plângă atunci când întârziem, nu a noastră. Desigur că suntem atacate cu regularitate atunci când avionul întârzie dintr-un motiv oarecare. Dar pe *noi* nu ne deranjează. Deloc! Noi nu avem viețile noastre, bineînțeles. Și nu ni se pare nimic mai distractiv decât să stăm într-un avion cu mulți pasageri nemulțumiți. Mai ales la trei dimineața, în vreo văgăună străină, când pasagerii, după ce au băut un pahar sau două în plus, o iau complet razna. În astfel de momente încep să mă gândesc serios la viața mea și să mi se pară că o slujbă de la nouă la cinci s-ar putea să nu fi fost atât de rea până la urmă.

Hai că-ncepem. Pasagerii care au întârziat intră fără nici o grijă. Să-și ceară scuze? Cred că glumești. Și ei sunt irlandezi.

Încărcați cu sacose de cumpărături (ce bine le merge unora), par enervați că nu găsesc loc în compartimentele de bagaje. Ai crede că niște oameni care tocmai au ținut pe loc un avion și pe pasagerii săi ar avea

bunul-simț să pară foarte jenați și să-și ocupe locurile cât se poate de repede. Nu și ăștia doi.

— Scuză-mă.

Femeia îmi face semn, folosind un ton condescendent și copleșitor.

Respir adânc. Da. Bine. Nu sunt un cățeluș la dispoziția oricui și o să le spun pasagerilor ăstora să se așeze imediat și să își pună centurile de siguranță.

Când mă apropii, are loc recunoașterea reciprocă. Doamne. Mi se usucă deodată gura. *Credeam* că am o zi proastă, dar asta îi pune clar capac. Femeia în cauză e Celeste-Jane Leddy, care era cea mai mare ticăloasă din școala mea. Doamne, nu am mai văzut-o... ei, de ani. Nu de când a fost exmatriculată pentru că a încercat să aprindă cu un chibrit coada unei tipe. Nu am știut niciodată ce s-a ales de ea în cele din urmă.

A slăbit, observ nemulțumită. Al naibii de mult. E foarte slabă. Dar trăsăturile ei sunt ascuțite. Și ochii ei sunt de un albastru ca oțelul. Fără vreo urmă de căldură.

— Ei... bună, zice ea cu un rânjel răutăcios de-abia ascuns. Cu asta te ocupi acum?

— Bună, Celeste, spun calmă, remarcând diamantul enorm de pe mâna ei stângă.

E măritată. Doamne, până și vaca aia a reușit să se mărite cu cineva. Și nici măcar nu e urât, la naiba. Cel puțin, dacă era urât puteam să mă consolez.

— Da, cu asta, e grozav. Acum, Celeste, ai putea să te așezi cât se poate de repede,

pentru că și așa suntem destul de în întârziere?

E furioasă. Două pete de un roz aprins apar pe pomeții ei ascuțiți. Cu toate astea mă ascultă. Când se așază, aruncă o privire ecusonului meu.

— Tot Redden, din câte văd.

Zâmbește glacial.

— Da, sunt prea ocupată pentru dragoste.

— Vai, așa spun *toate*. Doamne, voi, femeile de carieră, nu vă înțeleg deloc. Acum poți să faci ceva cu toate sacoșele astea?

Le iau și le pun într-un scaun gol. Mi-ar plăcea să le deschid și să văd ce a cum-părat. Doar ca să văd cum trăiește cealaltă jumătate, dar nu o fac. Sunt și așa destul de nefericită.

În loc să fac asta, mă duc înapoi la locul meu. Suntem gata de decolare.

— Ei, și-au cerut scuze? vrea Lydia să știe.

E furioasă că zborul a fost întârziat. După cum stau acum lucrurile, ne-am ratat momentul prevăzut pentru decolare.

— Cine? întreb eu absentă, pentru că de-abia o ascult.

— Posh și Becks.

— Poftim?

— Cei doi cu toate sacoșele alea.

— A, *ei*? Sigur că nu și-au cerut scuze. De fapt, nici nu le-a trecut prin cap că au deranjat pe toată lumea. Cel puțin *ei* nu i-a trecut prin cap. O cunosc de fapt. Bine, o cunoșteam. A fost la școală cu mine.

— Doamne, e norocoasă cu așa bărbat. E o partidă, nu? Și evident că are și ceva bănuți. Ce zici, și ea arată foarte bine, nu?

— Nu mi se pare așa grozavă, spun eu, dar apoi îmi pare rău că am părut așa de răutăcioasă.

Dar când îți displace cineva, niciodată nu ți se pare că arată *atât* de bine, nu-i așa? Sau cel puțin nu recunoști. Nu. Nici într-o mie de ani.

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu un bărbat bogat, zice Lydia deodată. Un bărbat frumos și bogat. Problema e că majoritatea bărbaților frumoși nu sunt bogați și majoritatea bărbaților bogați nu sunt frumoși.

— Păi poate o să te măriți cu Adam Kirrane și așa îți rezolvi toate problemele.

Lydia arată de parcă ar fi lovit-o cineva peste gură. Se întoarce spre mine cu o expresie uimită pe față.

— De unde știi despre mine și el? aproape țipă ea.

— E ușor, spun eu cu o voce egală. Văd viitorul.

Capitolul 19

— Apoi o să te ducă la el acasă, spun, uitându-mă în palma ei. Și o să te întrebe dacă nu vrei să mergeți să înotați.

— Chiar are piscină? De unde știi toate astea? întreabă Lydia suspicioasă.

— Ți-am spus, văd viitorul.

— Doamne, e minunat. Poți să vezi dacă o să ajungem să, ei, știi tu, să avem o relație serioasă?

— Nu pot să-ți spun asta, zic sumbru.

— De ce?

— Păi, nu le spun oamenilor decât lucruri bune.

— Aha.

Lydiei clar nu i-a plăcut cum a sunat asta. Dar nu am nici un dubiu că o să șteargă pur și simplu partea asta a previziunii. Oricum, majoritatea oamenilor nu cred decât lucruri bune despre viitorul lor. Știți și voi, dacă vă citiți horoscopul și e de rău, vă convingeți că e doar o porcărie. Apoi citiți altul care e de bine și vă convingeți că e adevărat.

În mijlocul previziunii sună un pasager. Mă ofer să mă ocup eu de el. Lydia e distrusă

când îi las mâna. Înaintând pe interval, observ că semnalul vine de deasupra lui Celeste. Rahat. Ce mai vrea acum afurisita?

—Auzi, scumpo, ciripește ea. Mă întrebam dacă nu ai putea să-mi faci o mare favoare? Alistair și cu mine tocmai ne-am sărbătorit primul an de căsătorie și ne întrebam dacă sunt cumva locuri libere la clasa întâi. Ar fi așa un răsfăț pentru noi amândoi.

Deschid gura să spun ceva, dar rămân fără cuvinte. Sunt uimită de obrăznicia ei. Chiar sunt. De-a lungul anilor am întâlnit mulți, mulți oameni cunoscuți în timpul călătoriilor și nici unul din ei nu mi-a cerut să fie mutat. Și fata asta mă crede proastă să o mut la clasa întâi doar pentru că mi-a zis scumpo. Or avea elefanții o memorie extraordinară, dar puțini își pot aminti zilele de școală la fel de bine ca mine. Așa că mă las pe vine și îi spun încet:

— Scumpo, știi că nu aş avea nici o problemă să te mut, dar Tania, stewardesa-șefă de azi, e foarte strictă și știu că nu mi-ar permite. Așa că îmi pare rău. Chiar îmi pare.

Îi zâmbesc cât pot de larg, mă ridic iar și plec. Cele mai bune lucruri din viață sunt gratis, se spune, și, din fericire, un zâmbet nu costă nimic. Și asta e tot ce va primi Celeste față-ascuțită azi de la mine. Scumpo pe naiba.

În spate, Lydia are un atac de panică. Îmi spune că, în timp ce scotea căruciorul,

una din chifle a căzut de pe tavă și s-a rostogolit până pe podeaua toaletei. Cineva a lăsat ușa deschisă. E îngrozită pentru că în mod normal sunt o mulțime de chifle în plus. Dar azi nu. Avem treizeci și trei de chifle. Și același număr de pasageri.

— Care chiflă a căzut pe jos? Întreb ca fapt divers.

— Am aruncat-o la coș.

Mă duc la coș și îl scot din nișa lui. Iau chifla, o șterg rapid de șorț și o pun la loc pe tavă.

Lydia se uită și nu-i vine să creadă.

— Doar fi plătesc o poliță unei vechi prietene, spun, punând tava deasupra căruciorului, ca nu cumva să uit să i-o dau special lui Celeste.

De fapt, fac asta pentru Emily. Emily era o fată cam grasă pe care o știam când eram la școală. Era chiar mai mare decât mine. Nu am mai văzut-o de când eram adolescentă, așa că nu știu ce s-a ales de ea. Am legat un soi de prietenie ciudată, stând zilnic la coadă la chioșcul școlii. Două școlărițe fără încredere în ele, nefericite, pierdute, care căutau dragostea într-o lume secretă a batoanelor Mars și Twix.

Celeste îi făcea viața un iad lui Emily. Odată a scuipat pe un scaun și a obligat-o pe Emily să se așeze. Altă dată a lovit-o peste pulpă într-un meci de hochei, pretinzând că a fost un accident. Mi-era prea frică să-i iau apărarea lui Emily, deoarece mi se părea că, dacă aș fi făcut-o, ar fi venit

rândul meu. Apoi Emily a avut o cădere nervoasă, s-a mutat de la școală și am pierdut legătura cu ea. M-a bântuit ani în șir regretul că nu am făcut nimic s-o ajut.

— Poftă bună.

Îi înmânez tava lui Celeste.

Acum zâmbesc mai stins. Și eu zâmbesc mai larg. De fapt, începe să mă doară falca de cât de mult am rânjit în timpul acestui zbor. Dar e mai bine decât să plâng. Da. Dacă aș începe acum să plâng, știu că nu m-aș mai opri.

— Aș vrea un vin roșu pentru mine și unul pentru *soțul* meu.

Accentuează cuvântul „soț“.

— Asta vrei, dragă?

Soțiorul măcar are bunul-simț să pară jenat, cum și trebuie. Îi zâmbesc, cu o oarecare compasiune. Doamne, pentru o persoană care aproape plânge pe dinăuntru, cu siguranță zâmbesc mult azi.

Când se termină servitul, sunt gata să mă prăbușesc. Aduc un *Irish Independent* să citesc în spate. Sper că o să mă mai distragă. Și cu puțin noroc, nu o să mă găsesc poza lui Adam. N-aș suporta să mă uit la el acum. Chiar n-aș putea.

Răsfoiesc ziarul cu Lydia înghesuindu-se deasupra mea, încercând și ea să-l citească. Mi-ar plăcea să-l fac sul și s-o lovesc cu el. Ca pe-o muscă.

— Vezi ceva legat de copilăria mea? întreabă ea.

— Unde, în ziar?

— Nu, bleago, în palma mea.

— Dar nu mă uit la palma ta, Lydia.

— Hai, te rog, mai spune-mi puțin.

Doamne, o să rămân marcată pe viață din cauza asta.

Îi apuc mâna.

— Ai fost foarte răsfățată când erai copil, nu?

— Uau, e adevărat, spune entuziasmată. Ești foarte talentată. E un har, nu?

— Păi... da.

Aproape.

Tania vine să stea la taclale.

Lydia îi spune că citesc viitorul.

Tania pare încântată și-mi întinde și ea mâna.

Doamne, în ce m-am mai băgat acum?

— Ești într-o perioadă foarte fericită din viața ta.

Mă prefac că mă concentrez asupra palmei sale.

Cum naiba cred eu că o să scap din asta?

— Cu siguranță ai întâlnit bărbatul potrivit. Dar... era o perioadă în viața ta când te îndoiai că o să întâlnești vreodată acea persoană specială.

— Ai dreptate aici, oftează Tania.

Să fim serioși, ce femeie nu se îndoiește?

— Și au fost și suferințe, spun pe un ton potrivit de trist.

Dă din cap tăcută.

— Dar ceilalți bărbați din viața ta nu-ți erau sortiți, deși atunci așa ai crezut.

Tania nu mai vorbește. A devenit foarte tăcută. Doamne, sper să nu plângă sau așa ceva. Ar fi foarte jenant.

— Nunta ta va fi o ocazie foarte fericită, totuși. O să fie o zi minunată pentru toată lumea. Nu-ți face griji. Totul o să se rezolve.

— Ce ușurare.

Tania trage aer în piept.

— Îmi făceam griji în privința asta.

— Văd niște intervenții din partea rudelor lui, zic.

— Chiar așa, se strâmbă Tania.

— Dar, cum spuneam, toate problemele se vor rezolva de la sine.

— Chiar ai avut probleme cu socrii tăi? se bagă Lydia deodată în discuție.

E încă foarte tânără, așa că probabil nu are experiențe legate de planuri de nuntă de coșmar. Eu, pe de altă parte, știu exact cât de stresant poate fi. Am trecut prin porcăria asta cu aproape toate prietenele mele.

— E o mică problemă cu lista invitaților. Sunt pe ea oameni pe care nu fi vrei în mod deosebit la nunta ta.

Tania dă convinsă din cap.

— Și alții pe care ai vrea să-i inviți, dar nu poți din cauza cifrelor.

— O, da.

— O să se rezolve, totuși, repet cu înțelepciune.

Fac o pauză de un minut, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să mă opresc acum când mai pot.

Apoi, mă gândec eu, o să mai spun un singur lucru. De fapt, mă distrează asta, în ciuda inimii mele frânte și faptului că Celeste – dușmanca mea din copilărie venită din iad – stă la doar câțiva metri de mine.

— Văd o vacanță în străinătate; plaje albe și mare limpede, albastră. Poate o insulă.

— Ah, asta va fi luna de miere, se luminează Tania. Mergem în Maldive.

Pfiu!

Tania o trimite apoi pe Tara să-i citesc viitorul. Doamne, începe să-mi pară rău că m-am băgat în jocul ăsta prostesc. Dar nu are rost să dau acum înapoi, așa că îi spun cam aceleași lucruri pe care i le-am spus și Taniei. Dar cum inelul de logodnă al Tarei are cel mai mare și mai greu diamant pe care l-am văzut în viața mea, adaug că văd că se mărită cu un bărbat bogat.

— Da, logodnicul meu chiar câștigă mulți bani, recunoaște ea candidă.

— Și cumva nu te văd rămânând în slujba asta peste câțiva ani, continui, încrunându-mă pentru un mai mare impact.

— Nici eu! exclamă ea. Chiar poți vedea asta?

— Da.

Desigur că pot. Dacă el e atât de bogat, ea nu o să se trezească la patru dimineața pentru zboruri de noapte tot restul vieții, nu?

— Și văd tropăit de piciorușe. Cât de curând.

Estimez că vârsta Tarei e în jur de treizeci și cinci de ani, așa că sunt pe teren destul de sigur. Probabil ceasul biologic tăcâie nevoie mare.

Ea e fericită. Eu sunt fericită. Suntem toate fericite. Bine... nu sunt *chiar* fericită. După cum vă puteți închipui, inima mi se frânge. Dar știți, având în vedere circumstanțele, nu mă simt prea rău și cel puțin am supraviețuit zborului de întoarcere fără să îmi plâng singură de milă.

Mă uit la ceas. Aproape am ajuns, slavă Domnului. De-abia aștept să se termine ziua asta, vreau să fie deja mâine. Poate mâine lucrurile or să mi se pară mai clare.

E ciudat, dar nu mă simt geloasă pe Lydia sau așa ceva. Nu. De fapt, aproape mi-e milă de ea. Probabil visează la romanticism și nunți ca-n povești. Dar pentru Adam, probabil o să fie încă o aventură. Nu-mi vine să cred că o las să se bage în așa ceva. Mă întreb dacă ar trebui să spun ceva. Până la urmă, oricât de enervantă ar fi Lydia, nu vreau să-l las pe Adam să îi facă rău.

— Lydia? spun deodată.

Se uită la mine așteptând.

— Unde te duce Adam?

— Nu poți să vezi asta? mă întreabă naivă.

— Lasă-mă să ghicesc. Probabil la un mic hotel din Wicklow, spun eu în silă.

— Spune că e o surpriză.

— Pun pariu că e.

Lydia își roade gânditoare unghiile. Mă întreb ce-o fi în capul ăla al ei.

— Mă gândeam, zice ea stângaci. Mă gândeam că aş putea să-i spun despre tine.

— Poftim? întreb şocată.

Inima îmi tresare. De ce naiba ar vrea să aducă vorba de mine?

— Despre ce-ai spus. Vreau să spun că nu am mai cunoscut o ghicitoare adevărată până acum. Sunt sigură că lui Adam i s-ar părea fascinant.

— Sunt sigură că i s-ar părea, de fapt.

— Sigur, nu o să-i spun cum te cheamă, mă asigură ea.

Deodată îmi pică fisa. Ping! Apoi un zâmbet mi se lăţeşte încet pe faţă.

— Lydia, chiar cred că ar *trebui* să-i spui cum mă cheamă, insist. Mătuşa mea e un medium vestit în New York. Medium al vedetelor, de fapt. Probabil o să recunoască numele.

— Chiar aşa?

— Da, dar nu-i spune imediat, desigur, o sfătuiesc. Aşteaptă până după ce aţi terminat amândoi de mâncat.

Lydia pare încântată că e înarmată cu această informaţie utilă. Şi deşi mă simt cam vinovată că am minţit, cel puţin am reuşit să mă înveselesc.

Capitolul 20

Sunt în drum spre casă. În mașina lui Mike. Dublinul se desfășoară în urma noastră în timp ce eu mă întind, închid ochii și mă relaxez. Da, știu la ce vă gândiți. Vă întrebați cum naiba am ajuns în mașina căpitanului. Nu vă faceți totuși griji, nu am de gând să sar deodată pe Mike doar ca să-l uit pe Adam. Nu fac niciodată chestia asta. Nu funcționează.

Deci cum am ajuns aici? Păi, o să vă spun repede. Mergeam pe rampă, când a început să plouă, așa că m-am oprit să-mi deschid umbrela. Apoi Mike a venit în spaatele meu, mi-a luat geanta și a insistat să o ducă peste rampă. Desigur, după cum vă puteți închipui, am fost destul de impresionată. Adică geanta era atât de ușoară, dar Mike nu m-a lăsat să o duc eu. Lydia, Tara și Tania dispăruseră de mult, ca și copilul. Se grăbeau toți acasă. Lydia avea, desigur, întâlniri. Și ceilalți aveau alte lucruri de făcut. Eu, pe de altă parte, se pare că eram singura fără nici un plan. Așa că m-am oferit să aștept după o pasageră într-un scaun cu roțile până când vine ambulanța

să o ajute să coboare pe scările avionului. Era o femeie atât de drăguță, cu o fire plăcută, care nu s-a plâns nici măcar o dată că ambulanța întârziase. Ci a vorbit despre viață și mi-a spus că tocmai se dusesese în Italia să își vadă primul nepot. Vorbind cu ea și văzând ce mult îi place viața, m-a făcut să-mi dau seama că sunt alte lucruri mai importante pe lume decât Adam Kirrane și că, de fapt, mi-a făcut o favoare invitând-o în oraș pe Lydia. Mi-aș fi putut irosi mai mult timp cu el, cum am făcut cu Tim. Dar cel puțin el nu a apucat. În afară de asta, nu mai am alți trei ani de pierdut cu o persoană care nu merită.

După ce a venit ambulanța și a dus-o pe femeie la Sosiri, m-am îndreptat spre scările avionului, fără să-mi dau seama că Mike rămăsese în carlingă să termine cu niște hârtii.

Am mers pe rampă, purtând geaca galben-forescent pentru vizibilitate, ca nu cumva să mă lovească vreun avion sau un camion. Și sunt sigură că o lacrimă sau două mi-au alunecat pe obraz în timp ce mă gândeam ce naiba o să fac tot restul serii. Dar, din fericire, a venit Mike înainte să apară alte lacrimi. Dacă nu ar fi făcut-o, mi-aș fi distrus machiajul până ajungeam la parcare!

Mike s-a oferit să mă ducă acasă și am acceptat bucuroasă. Nu cred că aș fi putut face față transportului în comun, cu oamenii din autobuz holbându-se. Nici nu aveți

idee cât de prostește se uită oamenii la stewardesele în uniformă. Așa că, dacă vă întrebați cumva cum am ajuns în mașina lui Mike, acum știți.

— Dacă nu mă înșel, tu ghicești viitorul? mă întreabă Mike pe când trecem pe Griffith Avenue.

It's a Beautiful Day a celor de la U2 se aude de la radioul mașinii. Nu pot să nu mă gândesc ce ironic sună.

— Ei, mă străduiesc.

Zâmbesc obosită. Sper că nu o să-mi întindă palma în timp ce conduce. Șoselele sunt destul de alunecoase și, Doamne ferește, dacă ni s-ar întâmpla ceva și am face accident, nici nu vreau să mă gândesc ce zvonuri ar umbra prin aeroport!

— Aveau o idilă.

— Se pare că ea îl înșela cu o vedetă TV.

— Și vedeta se mai întâlnea cu o *altă* stewardesă.

— Și-ți vine să crezi că fetele-astea două chiar lucraseră împreună în acea tragică zi?

— Dar slavă Domnului, nu a lăsat pe nimeni în urmă.

— Nici soț, nici copii, nimic.

— Părinții ei trebuie să fie supărați, totuși.

— Da. Și avea o soră care a dat un interviu pentru *Sunday World* în legătură cu tragedia. O fată foarte drăguță. Ruth cred că o chema. Părea înnebunită de durere, săraca!

Doamne, Katie, încetează!

— Nici măcar nu mă ascuți.

Mike îmi atinge genunchiul când ne oprim la semafor.

— Scuze.

Revin imediat în lumea celor vii.

— Mă las dusă de val uneori.

— Te întrebam dacă vezi ceva în viitorul meu.

Mă uit atentă la profilul lui. Are fața perfectă, trăsături regulate, piele bronzată, gene negre și dese și păr negru ca abanosul. Într-o bună zi, mă gândeam eu, o să facă o femeie foarte, foarte fericită. Și dacă o să aibă vreodată copii, probabil o să-i adore. Ar fi un tată minunat. Cel puțin asta e impresia pe care mi-o lasă. Dar nu pot să-i spun asta. În nici un caz, mi-ar fi jenă. Nu întrebați de ce, dar deodată simt că mă încing.

— Dacă e așa de rău, nu vreau să știu, râde el binevoitor.

Pfiu! Slavă Domnului că nu o să mă forțeze să-i spun viitorul. Nu aș putea face față acum.

Încerc să mă port normal, dar nu pot să nu mă gândesc ce-o să se întâmple când Lydia se va întâlni cu Adam mai târziu. O să-i spună că a lucrat cu mine astăzi? Și el o să râdă pur și simplu sau o să aibă măcar bunul-simț să se simtă prost? Cumva, cred că o să fie prima variantă. Sigur, de ce i-ar păsa de mine? Până la urmă, nici măcar nu a încercat să fie discret. Ar fi putut avea

orice fată din lume, dar se hotărăște că mai bine s-ar întâlni cu colega mea de serviciu. Bolnavul!

— La ce te gândești?

Mike îmi întrerupe cu blândețe monologul interior. Se caută de mărunțiș în buzunar, pentru taxa de pod.

Mă gândesc la Lydia și Adam. Mă întreb dacă o să ajungă să facă sex în seara asta. O să-i dea să bea multă șampanie, cum a făcut cu mine? Țsta e trucul lui de petreceri? Mi se face rău doar când mă gândesc.

— La nimic, oftez în timp ce o durere ascuțită îmi trece prin tot corpul. La absolut nimic.

— Ești în lumea ta, observă el.

— Da... cred că sunt.

— Unde anume în Stillorgan locuiești? mă întreabă Mike în timp ce conduce pe Strand Road, iar eu mă uit în zare fără să văd nimic, pentru că se lasă seara. Și acum plouă din nou.

Îi spun numele străzii mele.

— Ai vrea să mergem să bem ceva înainte să te duc acasă? propune Mike.

Înghit în sec. Mike îmi poate citi gândurile sau ce? Da, aș vrea *mult* să bem ceva. De fapt, aș face moarte de om pentru un pahar. Sau două. Sau trei. Dar nu pot intra într-un pub îmbrăcată în uniformă și nici el nu poate. E împotriva regulilor companiei. Sigur știe asta.

— Vrei să spui... acasă la tine?

Mă întorc spre el. Am vorbit în șoaptă.

— Da... dacă îți convine și ție, dacă ăă...
vrei...

— Mi-ar plăcea, zâmbesc, curmându-i suferința.

Poate sunt nebună, mă gândesc. Adică, de ce mă duc la Mike, când ar trebui să mă consolez cu o cutie de bomboane de ciocolată la mine în cameră, cântând *All by myself*?

— Grozav, răspunde el vesel.

De parcă doar i-aș fi spus cât e ceasul sau așa ceva.

Nu ne spunem nimic până ajungem la el acasă.

Locuiește în Blackrock. Într-o casă cu patru camere, semidecomandată. Nu e ieșită din comun sau așa ceva. Vreau să spun că nu are piscină sau o alee maiestuoasă. Și cu siguranță nu are un servitor care să îi deschidă ușa. Dar asta e o ușurare, sincer. M-am simțit ca un musafir nepoftit în casa părinților lui Adam.

Casa urlă a burlac. Dar îmi place. E curată, ordonată și compactă, deși, ca să fiu complet sinceră, cred că i-ar prinde bine o influență feminină.

Zăbovesc puțin în ușă înainte de a-mi da jos jacheta de la uniformă și de a mă așeza pe canapeaua ciocolatie de piele. Pentru prima oară de când l-am cunoscut, mă întreb de ce Mike nu s-a căsătorit niciodată. Până la urmă, e un tip chipeș. Foarte chipeș. Și e blând. Are și o slujbă bună... dar

cumva nu vreau să-mi bag nasul. Chiar nu e treaba mea, până la urmă.

— M-am mutat aici de numai un an, îmi explică Mike, citindu-mi parcă gândurile.

— Unde ai locuit înainte?

— În Portmarnack.

— Singur?

Privirile noastre se întâlnesc și se evită la fel de repede.

— Vrei ceva de băut? întreabă el, ignorându-mi întrebarea.

Așa-mi trebuie.

— Sigur.

— Să deschid o sticlă de vin?

— Aș prefera ceva mai tare. Ai Bacardi?

— Am tot ce vrei.

— Atunci o să vreau niște rom. Cu Cola, te rog.

Mike dispare în bucătărie.

Când pleacă, mă uit în jur la sufrageria cu covor crem. E goală, cu excepția unui tablou destul de neobișnuit, reprezentând un decor din Connemara. Cred că recunosc plaja. Dintr-o vacanță cu familia de acum ani de zile. De când viața era mai puțin complicată. Și ceva mai distractivă.

Un televizor/DVD cu ecran mare domină colțul îndepărtat și sute de CD-uri sunt aranjate ordonat într-un șir. E o plantă pe pervaz, dar arată de parcă zilele i-ar fi numărate. Probabil a fost un cadou de la mama sa.

Pare foarte bizar totul. Simt că o să mă trezesc într-un minut și o să-mi dau seama

că totul a fost un vis. Dacă mi-ați fi spus ieri noapte că voi sta în casa altui bărbat în seara asta, bând alcool, îmbrăcată în uniforma mea, nu v-aș fi crezut niciodată. Doamne, da.

Mike se întoarce cu băutura mea și a umplut, plin de considerație, un bol cu alune, pe care mi-l dă mie.

Se așază lângă mine și deschide o sticlă de vin.

— De la Milano, zâmbește el.

Și eu îi zâmbesc. Mă simt ciudat de în largul meu aici. Nu știu de ce. Și cu siguranță nu mă simt de parcă m-aș fi culcat cu alt bărbat ieri seară. Acel... ăă... incident pare la kilometri depărtare. Acum sunt bucuroasă că nu m-am dus acasă. Perna mea nu o să simtă lipsa lacrimilor.

— Ai ceva pe suflet, nu?

Privirea lui Mike parcă pătrunde în ochii mei. E atât de intensă. Își dă jos haina și o pune peste a mea. Gestul său mă descurajează puțin. Mă simt ca o adolescentă stângace la primul meu bal. Despre ce e vorba? mă întreb. Sper că Mike nu se gândește că mă aflu aici ca să fiu sedusă sau așa ceva.

Ultimul lucru de care am nevoie e să mă implic într-o relație cu alt bărbat. Chiar dacă ar fi vorba doar de un sărut fără importanță. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine înainte să fac ceva ce aș putea regreta mai târziu. Deja am făcut o greșală

săptămâna asta. Una imensă. Nu o să mai fac asta prea curând.

— Da, am.

Iau o înghițitură din băutura mea. E tare. Bună.

— Dar nu vrei să vorbești despre asta?

— Așa e, nu vreau.

— Ți-e foame?

— Nu.

Doamne, nu prea îi ușurez situația, nu? Sunt sigură că începe să regrete că m-a invitat acasă la el. Dar nu-mi pasă. M-am săturat să tot încerc să impresionez bărbații. De fapt, m-am săturat, punct.

— Am fost încântat când am aflat că ești la bord azi.

Mike se apleacă pe canapea și își desface primul nasture de la cămașă. Nu-mi place să recunosc asta, dar arată al naibii de sexy și devine din minut în minut și mai sexy. Aproape că nu-mi place din cauza asta. Ar fi mult mai ușor dacă nu ar arăta așa de bine, nu?

Atunci aș putea să-i spun totul despre Adam și cum mi-a fost frântă inima. Dar nu are rost. Oricum, nici nu știu dacă aș putea explica totul cum trebuie.

— De unde știai că sunt la bord?

— Tania mi-a înmănat lista cu numele echipajului. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut pe al tău. Cred că voiam să-mi cer scuze pentru că te-am lăsat singură în seara aia în Boston.

— Deja ai făcut-o.

— Voiam să-mi cer iar scuze. Cum trebuie.

Îmi atinge ușor brațul, dându-mi un fior prin tot corpul. Nu știu dacă am încredere în mine cu Mike atât de aproape. Nu când mă simt așa de vulnerabilă. Deodată îmi vine să mă fac mică, să plâng pe umărul lui și să mă descarc. Dar nu pot face asta. Mike nu ar înțelege. Nu chiar.

— Ai fost vreodată înșelat? Îmi scapă deodată, spre propria mea uimire, cât și a lui Mike.

Se ridică și, preț de câteva clipe, mă aștept să mă dea afară pentru că am fost așa de impertinentă. Se duce la CD player, zăbovește o vreme și apoi pune niște muzică clasică. Mă uit atent, neînțelegându-mi pe deplin emoțiile, care întâmplător mă copleșesc acum. Care-i treaba cu muzica romantică? Apoi înțeleg. Acum știu ce se întâmplă. Da, înțeleg. Crede că sunt doar o prostuță, care o să-i sară în pat doar din cauza muzicii și a unui păhărel de alcool. Ei bine, nu sunt așa de ușuratică. Și oricum, am terminat-o cu bărbații. Am hotărât asta azi în timpul călătoriei. Ar fi trebuit să o fac de acum mult timp. M-ar fi scutit de multe probleme. Bărbații sunt toți la fel. Doar numele se schimbă.

Mă ridic și mă uit ostentativ la ceas.

— Pleci undeva?

Mike pare surprins și chiar puțin jignit. Nu sunt sigură de ce. Poate e doar dezamăgit că nu o să facă ce vrea cu mine.

— Aș vrea să plec acum.

Mike pare așa de abătut încât mă simt groaznic. Desigur că, în adâncul inimii, știu de ce fac asta. Doar îi spun ce mi-aș fi dorit să-i fi spus lui Adam aseară. Mike plătește de fapt păcatul lui Adam.

— Te rog, nu pleca, spune el încet. Hei, dacă nu-ți place muzica, o să schimb CD-ul. Ce-ți place? Jazz, R&B, country sau western?

Râd, în ciuda a ceea ce simt. Ce altceva aș putea face?

— Nu e muzica de vină, spun stânjenită. Doar că... păi, nu sunt prea sigură ce caut aici.

— Ei bine, nici eu, ridică el din umeri, așa că suntem doi cu aceeași dilemă. Adică, eu știu că sunt aici pentru că aici locuiesc. Dar...

Vocea i se stinge încet.

— Dar ce...?

— Păi, nu am mai invitat pe nimeni la mine acasă de când...

Fața lui Mike pare deodată foarte serioasă. Aproape îndurerată. Mă întreb de ce. Și mă întreb de ce nu mai vorbește. Se întoarce cu spatele la mine. Instinctiv, mă îndrept spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi pun mâna pe umărul lui.

Tot nu se întoarce.

— Soția mea m-a părăsit acum doi ani, spune foarte, foarte încet.

Nu spun nimic. Sunt prea șocată ca să vorbesc.

— M-a părăsit pentru soțul surorii mele, continuă el.

— Nu se poate.

— Da, e greu de crezut, nu?

— Deci ești căsătorit? spun lăsând pauze lungi între cuvinte, pentru a-mi acorda un pic de timp să asimilez veștile.

— Suntem despărțiți. Despărțiți din punct de vedere legal. În curând vom divorța, de fapt.

Doamne, ăsta da șoc. Sunt chiar uimită.

În cele din urmă se întoarce și se uită fix la mine. Fețele noastre sunt foarte aproape și o clipă sunt convinsă că o să încerce să mă sărute. Sunt plină de panică și de nerăbdare. Ce-o să fac? Dar apoi Mike nu încercă nimic și aproape îmi pare rău.

Stăm în liniște. Respir greu. Chiar am nevoie să asimilez toate astea. Mintea mi-e foarte confuză. De ce sunt aici și de când exact sunt atrasă de Mike? Încet, îmi dau seama că probabil l-am plăcut mult de la acea seară din Boston. Și de-aia am fost așa jignită că m-a lăsat singură cu Derek. Și că eram geloasă pe Amy; credeam că Mike o preferă pe ea. De fapt, deodată îmi pică fisa că am fost mult mai geloasă pe Amy și Mike în Boston decât am fost în după-amiaza asta pe Lydia și Adam.

Deodată îmi sună mobilul. Mă uit să văd cine mi-a trimis mesaj. Ciudat, dar nu sunt așa de surprinsă să văd numele lui Adam.

NU MA SIMT BINE. NE PUTEM VEDEA MAINE?

Pur și simplu șterg mesajul. Apoi șterg numele lui Adam cu totul. Nu o să mai am nevoie de el de-acum înainte. Nu. Nu o să mai am nevoie de el.

— Ia loc.

Privirea mea se întâlnește cu a lui Mike.

— Poți să-mi spui totul. Dacă vrei, desigur.

Mike își șterge fruntea, ușor frustrat.

— Doamne, nu te-am invitat aici să-ți povestesc despre căsnicia mea ratată. Doamne, e ultimul lucru pe care voiam să-l fac. Cum am ajuns să vorbesc despre asta?

— E vina mea. Te-am întrebat dacă ai fost vreodată înșelat.

— Așa e, se uită Mike ciudat la mine. Ciudat să întrebi pe cineva așa ceva la prima întâlnire.

— E o întâlnire?

Nu mă pot abține să zâmbesc.

— Păi, recunosc că nu e cea mai romantică întâlnire la care am fost vreodată, dar...

Rădem amândoi.

Apoi ne oprim amândoi din râs în același timp. Pe când capetele noastre se apropie, Mike își strecoară brațul în jurul taliei mele și buzele noastre se ating. Și, dintr-un motiv ciudat, din nou mă simt ca acasă. De parcă aș fi fost cu Mike toată viața.

Capitolul 21

Desigur că nu m-am culcat cu el! Bine, am dormit în același pat, dar nu s-a întâmplat *nimic* ieri-noapte. Și ca să fiu sinceră, Mike nici măcar nu a încercat nimic. De fapt, mi-a dat să port o pereche de pijamale vechi și am stat îmbrățișați ore în șir, vorbind, sărutându-ne și apoi mai vorbind puțin. Întâmplător, Mike sărută destul de bine.

Oricum, am ajuns să-i spun despre Adam, dar am omis partea cu sexul, ca nu cumva să mă creadă cam fraieră. În afară de asta, nu mi se pare în regulă să discuți despre sex cu altcineva decât persoana cu care ai de gând să faci așa ceva. Vreau să spun că Mike mi-a povestit tot despre cum și-a întâlnit soția, nunta lor și despărțire. Dar cu siguranță nu mi-a spus ce făceau în pat. Doamne ferește. Închipuiți-vă!

Cred că încă mai vorbeam la șase dimineața pentru că îmi aduc vag aminte că am auzit păsările cântând, dar poate era doar inima mea care făcea triluri. Doamne, știu că par bleagă spunând asta, dar când m-am

trezit în dimineața asta, eram mult mai fericită decât am fost de ceva timp.

Nu am discutat despre „noi“ sau viitor sau lucruri din astea și după ce am băut cafeaua și am mâncat croissantele încălzite în pat, Mike m-a condus acasă. Dar știu că nu o să mai fie nici un joc sinistru al minții de data asta, ceea ce e grozav. Sunt sătulă de jocuri. Sunt oribile. Și în afară de asta, inima mea nu mai vrea să se joace.

Mike e un tip destul de direct. Ce-i în gușă e și-n căpușă. Nu e vedetă TV sau așa ceva, dar e cu siguranță bine-venit să fie starul showului meu. Pilotează avioane în loc să călătorească în ele. Și viața lui nu se reduce la a bea șampanie și a flirta cu orice stewardesă îi apare în cale, de parcă ar fi nu știu ce minune de bărbat. Și mai important de-atât, e un tip de încredere, cu picioarele pe pământ. Și nu aș da unghia lui de la picior pe Adam și toată faima și toți banii lui. Adam nu o să fie niciodată fericit. Acum știu asta. Nici o femeie nu va fi de-ajuns pentru el. Din păcate, va căuta mereu ceva ce nu va găsi niciodată. Căutând dragostea la toate femeile nepotrivite, în locurile nepotrivite. Într-o zi va ajunge un tip al naibii de singur. Sper doar să-și dea seama înainte să fie prea târziu.

Când Mike mă lasă acasă, văd perdelele de la dormitorul mamei mișcându-se. Din păcate, asta înseamnă că nu-mi pot permite un ultim sărut lung cu Mike. Ei, să sperăm că o să avem destul timp pentru asta pe

viitor. Mike îmi dă un pupic pe obraz și-mi spune că mă va suna mai târziu. Practic, sar din mașina lui la ușa din față.

Împing ușa și intru în bucătărie. Port un trening vechi de-al lui Mike. Păi, doar nu era să-mi port uniforma în ziua mea liberă, nu? Am intrat relaxată în bucătărie și văd pe masă un uriaș buchet de flori. Instinctiv, știu că sunt de la Adam.

Direct la coș cu ele.

Nu mă simt prea vinovată. Cunoscând-o pe mama, o să le culeagă mai târziu și o să le pună într-o vază.

Sunt, de asemenea, trei plicuri maro pe masă, adresate mie. Maro și plicticoase. Le deschid într-o doară. Unul câte unul. Am un sentiment de neliniște în legătură cu conținutul lor. Și am dreptate. Trei respingeri de la trei companii de film. Mă deprim. Citesc formulele distante, standard, „mersi, dar nu, mersi”, iar și iar, apoi rup scrisorile. Au aceeași soartă ca florile mele. La gunoi. Împreună cu visele mele distruse.

Epilog

Un an mai târziu.

Bine ați revenit, oameni buni. Îmi pare bine să vă văd. Scuze că n-ați mai auzit nimic de mine de aproape un an, dar ca să fiu sinceră, am avut o viață foarte agitată. Totuși, asta nu e o scuză că v-am ignorat, așa că vă rog să mă iertați, așezați-vă comod, relaxați-vă și o să vă pun la curent. Apropo, acesta e ultimul meu zbor. Da. Vedeți voi, acum sunt însărcinată, așa că nu pot zbura o vreme...

Doamne, nu vă uitați așa la mine. Da, știu, știu, nici mie nu-mi vine să cred. Adică mereu mi-am închipuit că o să rămân fără copii pentru totdeauna. Și că o să locuiesc singură, înconjurată de o mie de pisici, cu toate prietenele mele măritate bârfindu-mă pe un ton plin de milă. Dar se pare că Dumnezeu avea alte planuri. A fost un șoc, de fapt, un mare șoc. Dar eu și Mike ne-am obișnuit foarte repede cu ideea. Suntem de asemenea logodiți și plănuim să ne mutăm împreună cât de curând. Da, știu că oamenii

de obicei se căsătoresc, se mută împreună și apoi, în cele din urmă, fac un copil, dar noi am făcut-o pe dos, cum spune mama. Nu contează, o să-i treacă. De fapt, cred că de-abia așteaptă să fie bunică.

Oricum, mai bine v-aș pune la curent cu tot. Unde rămăsesem când v-am lăsat? A, da, îmi amintesc. Petrecusem noaptea la Mike, dar nu se întâmplase nimic. Absolut nimic. De fapt, nu s-a întâmplat nimic între noi, în sensul fizic, aproximativ o lună. Pentru că voiam să fiu absolut sigură că eram în starea de spirit care trebuie pentru pasiune și romantism. Inima-mi era încuiată într-o cutie pe care scria FRAGIL. Și nu aveam de gând să o las să fie tratată iar grosolan.

Mike a fost bucuros să-mi respecte dorințele, până când, într-o noapte petrecută în Paris, m-am strecurat în camera lui când restul echipajului dormea și am făcut dragoste pasional până a răsărit soarele și era timpul să ne întoarcem din nou la Dublin. Am știut atunci că relația noastră probabil va dura veșnic. Nu ne puteam ține mâinile acasă. Încă nu putem. Dar nu e vorba doar de dorință. Avem o conexiune la un nivel mult mai profund. E greu de explicat, dar uneori chiar nu-mi pot aminti viața mea înainte să apară Mike.

Odată ce mama a trecut peste marele șoc al sarcinii mele (din câte știa ea, eram singură atunci!), a început să-și smulgă părul

din cap la gândul unei alte nunți. Ruth s-a măritat acum câteva luni, desigur, dar au fost lacrimi și crize până în ziua cea mare. Mama încă mai jură că nu o să meargă, dar Ruth pare fericită acum, așa că nu ne rămâne decât să sperăm în bine.

Nedorind s-o mai stresez pe mama, eu și Mike ne-am hotărât să ne căsătorim la starea civilă anul viitor, cu o masă liniștită după, într-un restaurant mic și exclusivist. Doar cu prietenii și rudele apropiate. Fără ciondăneală. Fără rude nedorite. Fără certuri asupra listei de invitați. Sunt ușurată, sinceră să fiu. Nu vreau să-mi petrec ziua nunții făcând cunoștință cu rude necunoscute. Și pentru că e a doua nuntă a lui Mike, nu vrea să treacă iar printr-o ceremonie fastuoasă. Știți voi, să spună „da” pentru a doua oară. În fața acelorași prieteni și rude.

Vom aștepta, desigur, până după ce se naște Kiera. Da, o să avem o fetiță. O, știți și voi, trebuia să aflu. Eram genul de copil care nu rezista nici măcar să nu-și deschidă cadourile înainte de ziua de Crăciun! Cum aș fi putut să nu știu dacă o să am băiat sau fată? Sunt încântată că o să fie fată, pentru că mereu mi-am făcut griji că dacă voi avea un băiețel, o să vrea să iasă să bată mingea tot timpul sau așa ceva.

Sau o să se joace de-a soldatul și o să vrea să mă lovească întruna. Vedeți voi, nu am avut decât o soră, așa că nu prea am

cunoscut băieți. Dar ca să fiu sinceră, atâta timp cât e sănătos, doar asta contează.

Mike e de părere că o să avem cel puțin încă doi sau trei copii după Keira. Eu nu spun nimic. Dar am rezervele mele. E foarte bine că-și dorește o familie mare. Dar în timp ce el zboară în jurul lumii, eu îmi petrec majoritatea zilelor cu capul în toaletă. Sarcina cu siguranță nu e cum se spune. E ciudat, dar se spune că ar trebui să arăți cel mai sexy când ești însărcinată. Dar, Doamne, nu sunt de acord. Fața mi se tot umple de pete și orice lucru extenuant, cum ar fi să mă rad pe picioare sau să mă dau cu autobronzant, mă lasă epuizată. În majoritatea zilelor vreau doar să mă trântesc în pat. Mă întreb cum reușesc vedetele alea pop. Știți voi, cele care apar pe scenă în maiouri cu buricul gol până în săptămâna în care nasc. Doamne, aș vrea să-mi spună și mie care e secretul lor.

Și ce altceva e nou? Păi, Debbie e bine, veți fi bucuroși să aflați. Iese cu un superb bărbat tânăr pe nume Josh. Da, din nefericire, ea și Donald s-au despărțit în cele din urmă. Toată chestia aia cu „relația deschisă” pe care o aveau nu a mers. Și nu pot spune că am fost surprinsă când i-au pus în cele din urmă punct. Cel puțin, ea a pus punct după ce Josh i-a dat un ultimatum.

În ceea ce o privește pe Lydia, nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat între ea și Adam la acea întâlnire. Dar a început să se vadă cu un multimilionar mult mai în

vârstă la scurt timp după acel zbor la Milano. Și mă tot bate la cap de-atunci să-i citesc în palmă. Vrea să știe dacă noul iubit își va pasi vreodată soția pentru ea.

Amy, dacă vă vine să credeți, și-a dat demisia de la compania aeriană acum ceva timp și s-a dus în Noua Zeelandă ca să se „regăsească”. Probabil încă se mai caută, pentru că nu am mai auzit nimic de ea de-atunci. Oricum, sper că se distrează. Doamne, uneori, când ploaia irlandeză se transformă în lapoviță și vântul bate neconținut, cred că mi-ar plăcea să mă alătur ei într-un climat cald. Dar evident că nu voi pleca nicăieri prea departe pentru un timp.

Tim s-a logodit. Cu vecina lui, vă vine să credeți? Se pare că se vedea cu ea de mult fără să știu eu. Dar nu am absolut nici un resentiment față de el, pentru că viața e prea scurtă. El e fericit și eu sunt fericită. Cu alți oameni. Nu ne-am fi făcut oricum niciodată fericiți unul pe celălalt așa că e bine că am mers mai departe. Chiar mi-a trimis o invitație la petrecerea de nuntă!

Întâmplător, sora lui Elaine s-a despărțit de soțul ei și s-a mutat cu un coleg de muncă. Așa că nici o surpriză, sincer. Hmm. Mă întreb dacă Adam a trecut vreodată pe la magazinul ei?

Apropo de Adam, sunt sigură că vă întrebați ce naiba s-a întâmplat cu el. Păi, nu am mai dat peste el, deși am dat peste multe stewardese care o făcuseră, ca să spun așa. Dar m-am răzbunat. Într-un fel.

Vă aduceți aminte de scenariul pe care îl scriam? „Cum aş putea uita“, veți zice. Ei bine, lăsați-mă să vă spun ce s-a întâmplat cu asta. Bine, am primit vreo douăzeci de scrisori cu „vă rugăm să vă duceți naibii“, apoi mi-am cam pierdut îndrăzneala și încrederea. Scenariul e acum sub patul meu, adunând praf. Pentru o vreme am fost atât de descurajată încât m-am gândit să renunț la scris cu totul. Apoi, într-o zi s-a întâmplat ceva extraordinar. Ceva ce mi-a dat cu adevărat viața peste cap.

Vedeți voi, m-am întâlnit cu Sandy Elkinson în aeroport. Dacă vă aduceți aminte, ea era tipa cu care se presupune că ar fi ieșit Adam. Cea care seamănă cu Claudia Schiffer. Ei bine, într-o zi eram amândouă în camera de relaxare pentru echipaj, așteptând să vină un zbor întârziat. Desigur că am început să vorbim.

Am simțit că trebuia s-o întreb despre Adam. Încă aveam atâtea întrebări fără răspuns în cap. Cei doi chiar au ieșit împreună? Cum s-a terminat? Și era adevărat că ea a fost cândva dragostea vieții lui?

Nu era nimic rău în a întreba, nu?

Sandy, până la urmă, a arătat oricum, dar nu încântată la auzul numelui lui Adam Kirrane.

— O, nu am ieșit niciodată cu el, a spus vehement în timp ce se dădea cu oja roșie ca sângele. Și sincer, sper că oamenii nu cred că am ieșit. Adam Kirrane mă suna tot timpul, dar, ca să fiu sinceră, nici măcar

nu știu de unde avea numărul meu de telefon.

— Deci nu e adevărat? am întrebat, încercând să nu leșin din cauza vaporilor de la oja ei. Dar de ce nu ai vrut să mergi la întâlnire cu el?

— De ce?

Sandy și-a dat pe spate părul lung și blond și a râs zgomotos.

— Doamne, fato, nu ai auzit ce reputație are bărbatul ăla?

— E *atât* de rău?

— Mai rău, a râs Sandy. Mult mai rău. Știi, a zis mai încet, lumea spune că Adam Kirrane ar fi „un tip la înălțime“.

Am fost complet șocată. Doamne. Adam a făcut-o vreodată... adică el chiar... cum a putut? Cum ar putea oricine? Adică de-abia e loc pentru o persoană în toaletele alea, nici vorbă...

— Se pare că e o obsesie de-a lui, mi-a șoptit la ureche Sandy. De-aia se ține mereu după stewardese.

— Doamne-Dumnezeule.

— N-ai de unde să știi niciodată, nu?

— Și ești sigură că nu e doar un zvon? am ridicat eu o sprânceană. Adică zvonurile tind să zboare pe-aici, scuză-mi jocul de cuvinte.

— O prietenă de-a mea l-a *văzut*. Așa că am auzit direct de la sursă, ca să spun așa. Lucrează la altă companie aeriană și l-a văzut urmând una din stewardese în toaletă.

Se pare că și ea avea ceva reputație pentru așa ceva, așa că se potriveau. Oricum, au fost prinși ieșind din baie în miezul nopții, când credeau că nu-i observă nimeni.

— Doamne, ar fi putut fi dată afară pentru asta. Ce șocant!

— Da, știu. Sincer, cred că unii oameni chiar nu au pic de rușine. Ei bine, prietena mea a confruntat-o pe acea fată, dar a negat totul. A spus că s-a dus în toaletă să-l ajute cu niște medicamente.

— Medicamente? am îngânat-o neîncrezătoare.

— Hmm. Exact. Așa că dacă te invită vreodată în oraș, te-aș sfătui să-l refuzi, a zis Sandy. Mai bine previi decât să tratezi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, mersi.

Ei, e cam târziu acum, nu?

— Unii bărbați!

Sandy și-a scuturat frumosul căpșor.

— Chiar ai putea scrie o carte despre ei. Cineva ar *trebui* să scrie o carte despre Adam Kirrane, oricum.

Și deodată mi-a picat fisa. O carte! Doamne! Ce idee *fantastică*. O carte despre Adam Kirrane și apucăturile lui. Aș putea scrie o asemenea carte. Voi scrie o asemenea carte. O întreagă carte bazată pe băiatul ăsta. Aș numi-o *Un tip la înălțime*, hahahaha. Foarte logic, nu?

Nu m-am mai gândit niciodată să scriu o carte. Până acum mi se părea un lucru pe

care îl fac alți oameni. Și oricum n-aș fi știut despre ce să scriu. Majoritatea cărților pe care le-am citit sunt despre femei ale căror soți au aventuri și le părăsesc. Dar, fiind singură, nu cred că aș fi putut scrie o asemenea carte. Și desigur, după ce scenariul meu a fost respins atât de nemilos, am crezut că n-o să mai scriu niciodată. Dar asta era altceva. Se spune că trebuie să scrii despre ceea ce cunoști, iar eu cunoșteam călătoriile aeriene și cu siguranță îl cunoșteam pe Adam. Așa că de ce să nu scriu povestea? Chiar așa, de ce nu?

Așa că după ce m-am întors din călătoria mea la Londra în acea seară, plină de entuziasm, m-am așezat și am scris CAPITOLUL UNU. Și cuvintele au început să curgă. Odată ce am intrat în poveste, nu m-am mai putut opri. Cartea parcă ar fi căpătat o viață proprie, și am devenit așa de implicată încât visam noaptea personajele și vorbeam despre ele ca și cum ar fi fost oameni adevărați. Părinții mei deveneau din ce în ce mai neliniștiți. Mama spunea că nu era normal comportamentul meu și că toți scriitorii sunt nebuni.

Oricum, Mike m-a încurajat mult în timpul celor patru luni de scris întruna. Uneori stăteam trează toată noaptea la computer, uitând cu totul să mă bag în pat. Și eram atât de epuizată a doua zi, încât nu mai puteam să mă întâlnesc cu el. Dar nu s-a plâns niciodată. Nici măcar o dată. Și a citit răbdător manuscrisul pe măsură ce îl

scriam. Din fericire, nu a întrebat niciodată cine era Adam.

Nu eram sigură^{fb} că era ceva de capul romanului, dar am continuat să scriu până când am ajuns la SFÂRȘIT. Pur și simplu trebuia să văd dacă pot s-o fac. Odată gata, am trimis manuscrisul la mai multe edituri. Asta a fost urmat de vreo două săptămâni exasperante, în care trăgeam cu ochiul printre perdele la poștaș.

Mult timp nu s-a întâmplat nimic și am cam renunțat să mai sper pe măsură ce treceau săptămânile, dar apoi într-o zi a sunat telefonul. Un editor mi-a cerut să vadă și restul manuscrisului. Nu o să uit niciodată clipele acelea. Cred că niciodată nu am crezut cu-adevărat că cineva o să ia ceea ce scriu în serios după dezastrul cu „scenariul deprimant”. Dar de data asta nu era un vis. Și femeia de la celălalt capăt al firului nu glumea.

Da, romanul era terminat, i-am spus. Așa că mi-a recomandat să-mi iau un agent. Rapid. Într-o săptămână aveam un contract de publicare.

Desigur, după cum spuneam, nu l-am mai văzut niciodată pe Adam Kirrane, dar fața lui a continuat să apară periodic în ziare. Vedeți voi, s-a hotărât să se renunțe la *DreamBoat* acum câteva luni și, ultima oară când l-am văzut, era la o emisiune TV matinală, explicând cum își caută rolul care să îl lanseze în cariera cinematografică. Încă

așteaptă. Să vină rolul potrivit... mmm...
rolul potrivit...

E ciudat că a adus vorba de asta.

Pentru că, din întâmplare, știu că o să apară un rol foarte important în curând.

Da. Să vă explic. Probabil nici n-o să vă vină să credeți, pentru că de-abia îmi vine mie să cred, dar acum vreo șase săptămâni noul meu agent m-a sunat din senin. Niște oameni importanți de la Hollywood s-au arătat interesați să transforme *Un tip la înălțime* într-un film. Eram interesată?

Interesată? Aproape am scăpat telefonul din mână! Dacă eram cum?

E greu de crezut că în urmă cu doar un an mă îndreptam voioasă spre nicăieri. Acum sunt logodită cu un bărbat pe care îl iubesc. Sunt însărcinată și prima mea carte, care a fost publicată săptămâna trecută, a ajuns în topul bestsellerurilor, ceea ce nu e rău pentru o începătoare ca mine.

Ieri agentul meu a vândut drepturile de ecranizare a cărții. Nu pentru câteva milioane sau așa ceva, ci pentru suma de bani pe care aș fi câștigat-o muncind doi ani ca stewardesă. Nu e destul ca să mă retrag pentru tot restul vieții, dar nu e deloc rău. Oricum, nu m-aș putea retrage sub nici o formă acum. Un scriitor nu poate să se ascundă și să scrie pentru totdeauna. Ei trebuie să scrie despre viața adevărată. Dacă pur și simplu te ascunzi, atunci despre ce naiba ai mai scrie? Dar cel puțin pot să muncesc cu jumătate de normă.

Dar să ne întoarcem puțin la scenariu. Am vândut drepturile pentru *Un tip la înălțime* cu o condiție. Voiam să am un cuvânt de spus despre cine joacă rolul principal masculin. Celor de la compania de film li s-a părut o cerere ciudată, dar am insistat. Asta sau nimic, i-am spus agentului meu să le spună. Și vorbeam serios.

Au acceptat. Slavă Domnului! Adică eram tare îngrijorată că o să-mi spună să mă duc undeva. Cine eram eu să am așa pretenții de divă? Un romancier începător ar trebui să sară în sus de bucurie pentru că i-a fost măcar luată în considerare cartea, nu să aibă pretenții. Dar evident că le-a plăcut destul de mult povestea mea încât să se conformeze. Și filmările încep cândva anul viitor în State, se pare.

Desigur că încă nu realizez ce se întâmplă. S-au petrecut toate așa de repede. Dar de-abia aștept să văd cine joacă în rolul principal. Poate Matt Damon o să se gândească la asta. Ar fi grozav, nu? Mereu am avut o slăbiciune pentru Matt. Nici Brad nu m-ar deranja, nici Ed Burns. Poate Johnny Depp ar vrea să dea probă pentru rol. La naiba, de ce să nu îi distribuie pe toți!?

Dar serios, nu sunt așa pretențioasă. Sunt doar recunoscătoare că i-a plăcut cuiva povestea destul de mult încât să facă ceva cu ea. Așa că pot să-l distribuie și pe Popeye, dacă vor. Sau pe Mister Bean. Sau pe Ronald Șobolanul.

Vedeți voi, nu prea-mi pasă cine îl joacă.
Nici cât negru sub unghie, de fapt.
Atâta timp cât nu e Adam Kirrane.
Da.

Atâta timp cât nu e el.

Din păcate, perioada lui de aur s-a încheiat. Sper că i-a plăcut călătoria. Știu că mie mi-a plăcut, deși a fost uneori turbulentă. Foarte turbulentă. Dar cerul e acum senin și vântul s-a potolit. Așa că ascultați-mă, oameni buni, semnul cu „legați-vă centura de siguranță“ e acum aprins. Ne îndreptăm spre pista de aterizare. Vă mulțumesc pentru companie. Și lăsați-mă să profit de ocazie ca să vă urez călătorie plăcută în continuare. Ne vom întâlni din nou în curând...

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita rațiunii*

Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*

Sophie Kinsella – *Poți să fii un secret?*

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*

Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*

Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*

Plum Sykes – *Blonde de milioane*

Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*

Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*

Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*

Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*

Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*

Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*

Sophie Kinsella – *Supermenajera*

Marian Keyes – *Pepenașul*

Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*

Francesca Clementis – *Divorțul perfect*

Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*

Holly Peterson – *Dădacul*

Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*

Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*

în pregătire:

Oksana Robski – *Ca\$ual*

Bridie Clark – *Pentru că-și permite*